HARLEQUIN INTRIGUE

Leigh Riker

AGENT SECRET

cartea de weekend

HARLEQUIN INTRIGUE

CARTEA DE WEEKEND

www.carteadeweekend.ro

Pe Graham Warren toată lumea lumea îl crede un simplu functionar constiincios. Putini știu că este membru al unei echipe de elită formate din agenți secreți. Atunci când se adună mărturii că unul dintre colegii lui este un trădător plătit de o rețea de fundamentaliști islamici care plănuiesc un atentat de proporții, lucrurile se complică. Iar atunci când află că fosta lui soție este urmărită de asasini necunoscuți, lupta lui devine personală. Curând Graham și Casey se trezesc singuri împotriva unor adversari mai puternici decât ei.

În curând:
Mallory Kane • *Secrete întunecate*

LEIGH RIKER

AGENT SECRET

Traducere din limba engleză
IONUȚ-ANDREI SERAFIM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

RIKER, LEIGH
Agent secret / Leich Riker ; trad. din lb. engleză: Ionuţ-Andrei Serafim. - Bucureşti : Quality Books, 2007
ISBN 978-973-88411-8-5

I. Serafim, Ionuţ-Andrei (trad.)

821.111-31=135.1

LEIGH RIKER
AGENT-IN-CHARGE
Copyright: © 2004 by Leigh Riker
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.ar.l..

All characters in this book are fictious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is puerly coincidential.

® and TM are trademarks of Harlequin Enterprisis and/or its affiliated companies, used under license

© 2007, Quality Books pentru versiunea în limba română. Această ediţie a fost publicată cu permisiunea Harlequin Books SA.

Coperta colecţiei: Nicolae Vasilescu
Fotografia copertei: Ştefan Ioniţă
Fotomodel: Marius Şofron
Agenţia de fotomodele Sequoia Models, tel.: 021 307 20 28, **www.sequoiamodels.ro**
Redactor: Mircea Roşca
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Tiparul executat de
CNI „CORESI" SA

ISBN 978-973-88411-8-5

Cu dragoste
pentru Dan,
Hal,
Kimberly și Tim,
Scot și Linda...
Familia mea, veche și nouă,
care face lumea atât de luminoasă.

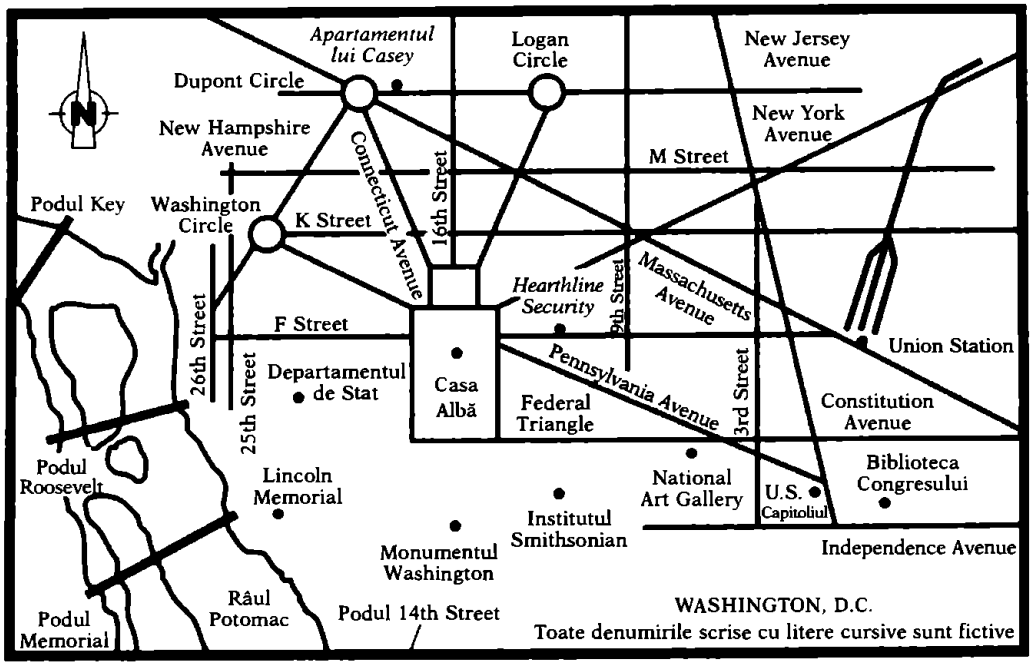
Apartamentul lui Casey
Logan Circle
New Jersey Avenue
Dupont Circle
New York Avenue
New Hampshire Avenue
Connecticut Avenue
16th Street
M Street
Podul Key
Washington Circle
K Street
Hearthline Security
9th Street
Massachusetts Avenue
F Street
Union Station
26th Street
25th Street
Departamentul de Stat
Casa Albă
Federal Triangle
Pennsylvania Avenue
3rd Street
Constitution Avenue
Podul Roosevelt
Lincoln Memorial
National Art Gallery
U.S. Capitoliul
Biblioteca Congresului
Institutul Smithsonian
Monumentul Washington
Independence Avenue
Râul Potomac
Podul 14th Street
Podul Memorial
WASHINGTON, D.C.
Toate denumirile scrise cu litere cursive sunt fictive

Personajele

Casey Warren – Accidentul de mașină suferit de fosta proprietară a galeriei de artă nu a fost întâmplător. Cineva îi dorește moartea. Va reuși soțul ei să o salveze? Va fi el în stare să-i recâștige inima?

Graham Warren – Oare acest obișnuit angajat al statului are și o latură mai periculoasă? Graham nu vorbește despre propriile interese și nici despre sentimentele complicate pe care le are pentru femeia pe care a jurat să o apere.

Jackie Miles – Partenera incompetentă a lui Graham e o parte a soluției sau chiar problema însăși?

Sweet William – Un labrador auriu, câinele de companie al lui Casey. S-ar putea să aibă nevoie de ea mai mult decât are ea nevoie de el.

Anton Valera – Vecinul bătrân și uituc al lui Casey ar putea reprezenta legătura cu ucigașul.

Ernest DeLucci – Șeful noii agenții guvernamentale, Hearthline Security. Oare el este cel care vinde secrete inamicului?

Eddie Lawton – Un slăbănog, magician într-ale tehnicii, care își bagă nasul în treaba altora.

Rafe Valera – Fiul lui Anton. Prieten sau dușman?

Marilee Baxter – Prietena șoferului care a provocat accidentul este cuprinsă de remușcări. Dacă nu este atentă, ar putea să moară și ea.

David Wells – Fost membru al unei unități antiteroriste, care acum trăiește peste limita posibilităților lui.

Holt Kincade – Acest polițist din Washington s-ar putea să aibă o a doua slujbă: cea de trădător.

Tom Dallas – Fostul partener al lui Graham. Ce face un tip de treabă ca el cu o slujbă ca asta?

Prolog

La început, Casey Warren nu auzi automobilul.

În liniștea din parcare, zgomotul ca o șoaptă al motorului acestuia, venind de undeva de deasupra ei, de-abia se auzea. Așa că-i acordă puțină atenție.

Pe la ora cinci, în acea după-amiază sufocantă, în D.C., doar o singură mașină cobora pe rampă spre Washington Street. Șoferul acesteia era nerăbdător, ca și ea, să ajungă acasă.

Simțind durere în brațe de la greutatea pe care o căra, Casey se grăbi spre mașina ei. Zgomotul produs de tocuri pe podeaua de ciment, în garajul aproape pustiu, îi făcu inima să bată cu putere, fără vreun motiv aparent. Evident, văzuse prea multe filme. *Psycho* îi inoculase teama de perdeaua de duș dată la o parte, de un cuțit în mâna unui agresor și, acum, acest sentiment vag de neliniște pe care-l simțea mergând printr-o parcare pustie, spre propria mașină. Ca și filmul, teama ei nu avea baze reale. Ce prostie, să-și imagineze că e vânată! Că e victima nevinovată a unui ucigaș nebun!

O figură de care-și aminti în treacăt îi apăru în minte. Mai devreme, în lift, văzuse un om care i se

fblondi

părușe cunoscut, dar nu-și dădea seama totuși de unde. Casey se simțea neliniștită de atunci.

Nu era nimic nou. Neîncrederea ei obișnuită în oameni putea fi, în funcție de circumstanțe, de bun sau de rău augur. De la vârsta de cinci ani învățase să se descurce singură. Asta era partea bună.

Partea rea? Acum, după finalizarea divorțului, era, din nou, pe cont propriu, la vârsta de treizeci de ani. Singură.

În liniștea din garaj, această singurătate i se părea ceva și mai rău decât despărțirea recentă de Graham. Casey își spunea că nu are nevoie în jurul ei de oameni în care nu s-ar putea încrede niciodată pe deplin.

Graham, de exemplu. Și, fu surprinsă de acest gând, străinul din lift care, când o văzuse, părușe că o recunoaște. Las-o baltă! Uită de amândoi!

Casey se încruntă și luă din nou cutia în mâini. Se temuse să-i ducă lucrurile în birou lui Graham. El lucra întotdeauna până târziu. Ea se pregătise pentru o întâlnire față în față cu el. Dar norocul fusese de partea ei. Odată ajunsă acolo nu fusese lăsată să intre în Hearthline Security, și asta deveni pentru ea o scuză pentru a pleca de la cea mai nouă agenție guvernamentală.

Nu voia să-l vadă.

Nu putea risca să se îndrăgostească de el atât de curând.

Și-atunci, de ce mai venise acolo?

Ar fi putut să-i trimită lucrurile prin poștă. Desigur că Graham, veșnicul și neobositul lucrător la

stat, așa ar fi făcut, dacă ar fi fost în locul ei. La fel de calm cum pusese capăt căsătoriei lor. *Ce se întâmplase cu ei?*

Și totuși, în ciuda îndoielilor ei, venise aici și acest eveniment nesemnificativ părea ceva atât de... definitiv. Păcat că încă mai avea la ea cutia și toate amintirile ei cu Graham. Părul lui negru și des, ochii lui întunecați ca de diavol și acel zâmbet care o lua mereu prin surprindere... Ca și felul în care orice atingere a lui îi putea încălzi sângele. De parcă ar mai fi putut vreodată s-o facă, de acum încolo...

La al treilea nivel al garajului, Casey o luă pe după colț și își văzu mașina la capătul rândului, în locul cel mai îndepărtat de lift.

Tot ce putu auzi acum fu huruitul unui motor bine întreținut care se îndrepta spre ea.

În acea clipă, aerul păru că se umple de zgomot. În liniștea de până atunci a garajului răsunară huruitul răgușit al unui motor scump și zgomotul cauciucurilor pe podea, produse de un sedan lung coborând rampa, luând curba și trecând în trombă, la cel de-al treilea nivel.

La câțiva centimetri de tocurile lui Casey.

Prea aproape. *Prea aproape.*

Abia o văzu cu colțul ochiului venind. Încremenită din cauza șocului, Casey simți cum masivul automobil îi lovește corpul. Nevenindu-i să creadă, la început, încercă să se dea la o parte, dar nu avu unde. Nu se putea duce decât în perete.

Mașina o lovi cu putere. Casey ricoșă din ușa din spate, se rostogoli peste aripa față dreapta, după care

forța impactului o ridică în picioare și o trânti de capotă. Timp de o secundă, capul ei se lovi de metal. Tare.

După care, Casey fu aruncată înapoi pe podeaua de ciment.

Iar automobilul își continuă cursa, în scârțâit de cauciucuri.

Casey văzu stele în fața ochilor.

„Sunt moartă." Acesta fu ultimul ei gând. „Sunt moartă."

Și apoi, pentru ea totul se întunecă.

Capitolul unu

Întunericul total îi estompa simțurile lui Graham Warren.

Era dezorientat și simțea cum pulsul lui o ia razna.

Nările îi erau inundate de un miros acru de cenușă arsă. Se străduia să nu tușească din cauza fumului gros. Orice zgomot ar putea fi ultimul pentru el.

La fel ca și pentru Casey în urmă cu câteva săptămâni.

Înaintând prin clădirea bombardată, ținea strâns în mână un Uzi. Avea, de rezervă, un Glock de nouă milimetri, băgat la centură. Dacă îl pierdea, se pierdea pe el însuși. Își pierdea viața.

Se târî înainte, prin întuneric, cu partenerul în urma lui. O echipă cercetase deja această clădire de apartamente de la marginea Washingtonului.

Orice teamă agasantă pe care o simțea pentru Casey trebuia să aștepte. *Acum avea o treabă de făcut.*

Concentrează-te!

Du misiunea până la capăt!

Dă pe mâna autorităților federale rămășițele celulei teroriste!

— Psst!

Vocea noului său partener îl opri pe Graham.

— *Ce e?*

Își feri capul pentru a zice asta. Nu aveau voie să vorbească, ci doar să comunice prin gesturi. Jackie Miles știa asta.

— Înspre dreapta!

În timp ce-și dori din nou ca vechiul lui partener să nu fi fost trimis în Afganistan într-o altă misiune, Graham se uită în direcția indicată de Jackie și văzu o încăpere arsă complet. Pereții acesteia rămăseseră însă întregi.

La fel ca și inamicul.

O rafală bruscă aproape că-i sparse timpanele lui Graham. Se trăgea asupra lor. Un glonț îi șuieră pe la tâmplă, iar bărbatul apăsă furios pe trăgaci.

Câteva secunde mai târziu, ploaia de gloanțe se oprise. Cu armele pregătite, cu inima bătând nebunește, Graham și partenera lui se mișcară spre încăperea unde se ascundeau teroriștii.

Graham ținti cu grijă.

— Stai! Lăsați armele jos! Mâinile sus! Nu faceți pe eroii.

Împușcăturile îi răsunau deja prin fiecare por al pielii, fiecare celulă a corpului, fiecare terminație nervoasă, fiecare mușchi, fiecare os. Graham ura cel mai mult zgomotul. Rafalele stridente de foc automat, trasoarele care se vedeau prin noapte...

Numai că noaptea nu era una adevărată.

Cu excepția fumului, aici nimic nu era real.

„Spune-i asta inimii, se gândi el. Spune-le plămânilor."

Vor mai trece câteva ore până când se va putea destinde.

Graham năvăli în încăperea pustie. Dând la o parte armele cu piciorul, el securiză zona. Mirosea a creozot și a kerosen. Pompierii din Washington permiseseră folosirea clădirii numai la câteva ore după ce un derbedeu aruncase acolo un cocteil Molotov. Echipa nu știa niciodată când se putea ivi ocazia unui astfel de exercițiu urban.

Graham dădu niște comenzi lătrate falșilor teroriști. „Fața la perete! Picioarele desfăcute!" El și cu Jackie Miles îi legară cu cătușe de plastic pe „trădători". Alți membri ai echipei intrară să-i ajute.

Pentru prima dată după treizeci de minute, Graham trase adânc aer în piept. Transpira.

Partenera lui îi puse o mână pe spate.

— Te simți bine?

Graham tresări.

— Da. Dar tu?

— Eu încă sunt aici. Încă mai respir.

O luă deoparte.

— Ce naiba crezi că făceai?

Evitându-i privirea, Jackie își puse arma în toc.

— Am fi stat aici toată ziua dacă nu aș fi văzut unde se ascundeau. E doar un exercițiu de antrenament.

— Da? spune-i asta stomacului meu. Ar fi putut fi o situație reală. Și dacă ar fi fost așa, amândoi am fi fost acum morți.

„Prizonierii" trecură pe lângă ei, sub pază.

Reușind să-și țină în frâu nervii, Graham își termină îndatoririle în timp record. La fel cum plecase de la Hearthline lăsând în urma lui securitatea excesivă a agenției, imediat ce se dăduse alarma.

„Nu destul de sigură", se gândi el. Va trebui să se ocupe de asta mai încolo. Și de Jackie. Care era problema ei?

Noua lui parteneră mai avea câteva lucruri de învățat. Totuși, rămăseseră întregi și îi capturaseră pe „băieții răi". Când va veni vremea pentru o acțiune reală, vor fi pregătiți.

Graham scutură din cap. Casey îl considera doar un funcționar plictisitor. Dacă ar fi știut... Dar asta era și ideea. Nu avea cum să știe.

Acum, că putea din nou să respire, nu-l îngrijora doar Jackie. Sau exercițiul. De la accidentul lui Casey de acum două săptămâni avea un sentiment continuu de teamă. Trebuia să depășească acest moment. Graham nu-și putea scoate din minte gândul că ea ar putea fi încă în pericol. Trebuia să se convingă că nu era.

— Spune-mi ce vezi.

Prin fața ochilor larg deschiși ai lui Casey dansă o formă vagă gri-gălbuie. Lumina dansa în cabinetul doctorului, nevinovată și inofensivă ca o balerină. Apoi, ca și acea dansatoare imaginară, lumina păli și după aceea dispăru.

Casey se holba la spațiul gol din fața ei.

— Nimic, spuse ea, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Își încleștă mâinile de marginea patului. Nu vedea nimic. Nu simțea nimic, în afara terorii care părea s-o urmărească peste tot. Fără vedere se simțea vulnerabilă. Îi era frică. O neliniștea chiar și mirosul sterilizantului din cabinet. Vai, cât sperase să audă vești mai bune!

Simțind pe neașteptate un curent de aer pe piele, se trase instinctiv înapoi pe masa unde se urcase pentru a fi examinată. Dar era doar mâna doctorului trecând prin fața ochilor ei. Trebuia să se calmeze.

— Niște forme? întrebă el. Vezi niște forme?

Ea clătină din cap.

— Nu. Doar lumina pâlpâind uneori.

Rar.

În prima zi, la spital, o duruse tot corpul, dar vederea ei părea a fi în regulă. Apoi, câteva zile mai târziu, i se încețoșase și-i slăbise. De atunci, vederea ei o luase razna. Oare să se aștepte la asta pentru totdeauna?

Fu cuprinsă, din nou, de un sentiment de teamă.

Viitorul îi promitea... ba nu, o amenința cu *întunericul total*, cu toate temerile închise în ea ca un țipăt. Nu știu de unde îi veni următorul gând. Dar în mod sigur, nu-și dorea așa ceva.

„Nu voi mai vedea fața lui Graham niciodată."

Își strânse ochii transformând întunericul, dincolo de pleoape, într-un apus roșiatic și îi văzu acolo chipul. Părul și ochii întunecați, fața aceea frumoasă și zâmbetul iubit, umerii largi și puternici, corpul zvelt în contradicție cu munca lui sedentară de la Hearthline... Casey abia își reținu lacrimile.

— Poate că ar trebui să-mi iau un câine, ce ziceți? Un ciobănesc german mare... Cu dinții ca lamele.

Iubea animalele. Își dorise dintotdeauna un câine, dar nu în condițiile astea. Cum va avea acum grijă de el? Cum va avea grijă de ea însăși? Nu putea face asta. Acum nu va mai putea supraviețui pe cont propriu.

Doctorul o bătu pe umăr, fără să spună nimic. Ceea ce, pentru Casey, spunea însă totul. „Biata de tine!". Ea detesta mila.

— Încearcă să ai răbdare, zise el. Nu știi niciodată, în astfel de cazuri. Poate lua ceva timp.

Casey nu se putea agăța de speranțe deșarte.

— Mă îndoiesc că trecerea timpului îmi va fi de folos. Ați spus că am un fel de hemoragie întârziată.

— Da, asta se întâmplă de obicei după un traumatism cranian frontal. Edemul din nervul optic provoacă...

— Știu ce provoacă.

Casey își duse mâna la frunte, unde avusese cele mai grave vânătăi. Ele se vindecaseră, dar ochii ei nu. Se forță să rostească printre lacrimi:

— Sunt *oarbă*.

Orbire bilaterală. La ambii ochi.

Doctorul nu încercă să o contrazică. Și când ieși ca să meargă la următorul pacient, o lăsă fără apărare în întunericul din care nu exista nici o scăpare. Era singură în ea însăși. Era încă îngrozită, și nu doar din cauza orbirii.

În mintea lui Casey, faptul că fusese călcată de o mașină în acel garaj nu era un accident. Pentru

ea, asta însemna doar un singur lucru. Cineva, acel cineva care o orbise, va încerca din nou să o ucidă. Și acum nu se mai putea apăra.

I se părea chiar o ironie a sorții, mai ales că se mândrise că nu mai are nevoie de nimeni, cu atât mai puțin de Graham.

Dar nu pe Graham îl „vedea" ea acum. O altă față, care nu zâmbea, îi fulgeră prin minte. Cât timp suferise pe patul de spital, suprimase amintirea omului acela pe care îl văzuse în lift, la locul de muncă al lui Graham. Își amintea de un păr deschis la culoare și niște trăsături ale feței șterse. Oare de ce se gândea la el acum? Era cineva inofensiv, doar o cunoștință pe care nu știa de unde s-o ia sau făcea parte din amenințarea pe care încă o simțea?

Un fior de teamă o străbătu ca un automobil în viteză pus pe distrugere. Când se va întâmpla a doua oară, ea nu va putea să-l vadă venind.

În holul spitalului, unde o așteptase, Graham se simți ușurat când o văzu pe Casey ieșind din lift. Nu era singură.

Bărbatul își înclină capul, salutând-o pe sora medicală, și apoi se concentră asupra lui Casey.

— Bună, dragă. Cum a fost?

Auzise bătaia bastonului ei alb înainte de a o vedea, dar își putea da seama și după expresia feței că primise o veste proastă... Casey nu își ascundea sentimentele atât de bine cum făcuse Graham în ultimele zile. Nu și le zidise înăuntrul ei.

Speriată de vocea lui venită de atât de aproape, Casey rată un pas și Graham se mustră în sinea lui. Nu voise s-o ia prin surprindere. Capul ei se înclină puțin în direcția lui. Apoi își continuă drumul, bătând ritmic cu bastonul care devenise în ultimele săptămâni o extensie a mâinii ei drepte, în podeaua din marmură de Carrara.

— E un miracol, murmură ea, în timp ce trecea pe lângă el, pe tonul pe care îl avea vocea ei când minimaliza o problemă. Pot să văd, pot să văd.

Dar era evident că nu putea și Graham fu cuprins de furie. Cercetă din nou cu privirea holul aglomerat al clădirii, ca să se asigure că nu e nici un pericol. În ultima jumătate de oră, după o oprire rapidă acasă pentru un duș și pentru a se schimba, făcuse verificări regulate din locul unde stătea rezemat de peretele de marmură. Ca și cu gafa lui Jackie de mai devreme, nu putea trece peste neliniștea lui în legătură cu Casey.

Graham se dezlipi de perete.

— Am eu grijă de ea, îi spuse asistentei după ce i se prezentă.

O așteptă pe Casey să-și ia la revedere de la asistenta, care o salută scurt și se mai uită o dată la el cu atenție, ca să se asigure că o lasă pe mâini bune.

Graham o privi pe femeie până dispăru în lift.

Casey nu avea chef ca el să se agite în jurul ei. Totuși, avea nevoie de cineva, de el în acest caz.

Bărbatul păși în fața ei, oprind-o înainte să se lovească.

— Spune-mi ce ți-a zis.

Ea își fixă ochii în gol, la podeaua dintre ei.

— Mi-a zis „ai răbdare".

Fire de păr din cocul ei blond, lins i se lăsaseră precum mătasea pe lângă obrajii palizi, ca o perdea grea acoperindu-i trăsăturile fine și uniforme. Nasul ei micuț și drept. Frumoșii ei ochi verzi erau acoperiți de pleoape acum, iar ea nici nu încerca să se uite la el, ceea ce îl făcea să fie și mai furios. Pe ea, pe el însuși. Nu mai erau căsătoriți, dar...

— Casey. Nu. Eu sunt.

Și o văzu cum se prăbușește.

Deși el nu era ceea ce voia ea, cum presupunea Graham, se lăsă moale în brațele lui.

Spre surprinderea lui, Graham simți un fior de dorință, familiar, dar nedorit. De cum se atinseseră, luase foc, la fel ca acea clădire dărăpănată de la simulare. Graham încercă să îl înăbușe, dar corpul lui Casey, suplu, însă cu forme exact unde trebuie, și pielea ei caldă și moale se simțeau ca acasă în brațele lui. La naiba! Ce-l apucase să dorească o femeie invalidă? O femeie care nu-i mai aparținea?

— S-a terminat, spuse ea.

El simți transpirația trecându-i prin cămașa de bumbac.

— Sunt blocată în mine însămi. Niciodată nu mi-au plăcut spațiile mici, dar acum asta e tot ce am. Nu voi mai putea vreodată să conduc pe cont propriu o galerie de artă. Nu voi mai vedea niciodată tablourile de pe pereți. Culorile. Nu voi mai ști niciodată dacă ceva este bun sau prost. Cum aș putea să știu?

Graham își închise ochii împărțind, pentru o clipă, întunericul cu ea.

— Vei găsi tu o cale. Știi că așa va fi.

Trebuia să-și reamintească faptul că totul se terminase. *Se sfârșise*, așa cum spusese ea despre galeria de artă.

Remarca lui o făcu să-și îndrepte spatele. Nu suporta ca el s-o vadă așa. Nu suporta faptul că el știa ce i-a făcut cineva în acea parcare goală. Odată cu vederea, lui Casey îi fuseseră răpite cariera, viața, viitorul.

Iar accidentul ei încă îl preocupa și pe el.

Era și normal să fie așa.

Fusese aproape ucisă atunci.

Dar, în primul rând, de ce naiba se întâmplase accidentul ăla? La doar câțiva pași de biroul lui de la Hearthline.

Mai aruncă o privire pe hol. După ce se asigură că nu este nimic suspect acolo, Graham îi ridică bărbia ca să o poată privi în ochi, și durerea îl străbătu din nou. Superbii ei ochi verzi! Drăcie, măcar atât putea să facă pentru ea.

— Lasă-mă să te duc acasă. Mașina mea este afară.

Casey se trase înapoi și își îndreptă umerii.

— Oi fi eu oarbă, dar nu sunt oloagă. Sunt perfect capabilă să ies din holul acesta și să ridic o mână ca să chem un taxi.

Se dădu înapoi cu un pas.

— Graham, nu mai ai nici o răspundere față de mine, îți amintești? Căsnicia noastră s-a sfârșit.

— Suntem divorțați, nu dușmani de moarte.

Și asta îl făcea pe Graham să fie și mai furios pe el însuși.

— Sincer, dacă mă întrebi pe mine, n-ai nevoie doar de cineva care să te ducă acasă cu mașina. Ai nevoie de un prieten.

— Tu nu ești prietenul meu.

„Au", își spuse el în gând, însă știa că nu se purtase cu Casey ca un prieten, darămite ca soț. Nu o putea învinovăți că nu are încredere în el, că l-a părăsit. El o împinsese în acea direcție.

Însă Graham era primul dispus să admită că lucrurile nu erau întotdeauna ceea ce păreau. Inclusiv el. Păcat că, pentru moment, nu-i putea spune lui Casey decât minciuni.

Mai verifică o dată holul, dar nu văzu acolo decât fluxul obișnuit de trecători, fiecare cu treaba lui. Dar asta nu-l liniștea cu nimic. Se străduia să-și facă vocea domoală, inofensivă. Voia să o scoată cumva de acolo.

— Ascultă-mă. Prieten sau nu, am o mașină grozavă. Scaune de piele. Aer condiționat. Nu am mai luat vreo amendă pentru depășirea vitezei regulamentare de vreo trei sau patru săptămâni.

Adică înainte să fie lovită Casey, ultima dată când s-a mai putut destinde.

— Riscă puțin, dragă. Stai relaxată și simte-te bine. O să te duc acasă în cincisprezece minute. Chiar mai puțin, dacă nu prindem toate semafoarele.

În siguranță. Dacă ar fi putut s-o țină în siguranță, așa cum plănuise.

Casey își ridică fața spre a lui.

— Mulțumesc, dar mă descurc și singură să ajung acasă.

Graham își încleștă gura ca să nu spună „Te descurci pe naiba!" Când ea începu să meargă spre ușa rotativă ciocănind cu bastonul, el o privi câteva clipe și apoi o urmă. Își simțea planurile încurcate și dintr-un motiv pe care nu putea să-l definească, se temea pentru ea.

Mai făcu un pas și apoi simți cum aerul din jurul lui devine dens și se umple de o presimțire rea, care îl înăbușea. În același timp, scoase un strigăt de avertizare.

— Casey!

Prea târziu însă. Graham privi neajutorat la ceea ce se întâmpla. După ce o luase spre ieșire, ghidându-se probabil după zgomotul făcut de cei din jurul ei, în următoarea clipă Casey fu îmbrâncită înspre ușa rotativă. Un om în haine întunecate, aflat pe trotuar, învârtea ușa cu Casey prinsă înăuntru.

Luând-o la fugă, Graham se lovi de căruciorul cu care o femeie își plimba copilul și se roti ca să nu dea peste niște oameni de afaceri speriați. Inima îi bătea mai, mai să-i iasă din piept. „La o parte, la naiba!" Nu-i trecea prin minte decât: „Ai încredere în instinct. Am avut dreptate". Știuse că se va întâmpla ceva. Trebuia să ajungă la Casey...

Strigătele femeii răsunau prin holul închis. Nu mai deosebea susul de jos, ieșirea de intrare. Lumea ei întunecată se rotea. Făcea ravagii în echilibrul ei.

Încercă să se agațe de ceva, dar se simțea ca o păpușă de cârpă aruncată de colo până colo de un copil furios. Iar și iar. Capul i se învârtea. Propria voce îi răsuna strident în minte și apoi sunetul ei se sparse. Mai întâi, auzi zgomotul ușii rotative, apoi niște zgomote din trafic. Claxoane. Frâne care scârțâiau. Niște pași trecând pe aproape. Apoi o liniște de parcă s-ar fi aflat în vid.

Casey nu își putea da seama unde era. Prins în ușa rotativă, corpul ei era aruncat cu putere dintr-un geam în altul, făcându-i mușchii și oasele să pulseze de durere.

Întregul incident se petrecu în mai puțin de un minut, dar în tot acest timp ea nu îl simți pe omul de afară care o împiedica să scape de acolo. Își putea imagina zâmbetul diabolic de pe buzele lui. Circulația sângelui i se acceleră, amintirea „accidentului" ei îi reveni urlând în minte. *Era același om ca în lift?* Încercă să se opună, să împingă în sticlă, dar el împingea ușa rotativă fără nici un efort. Din ce în ce mai tare.

Inima lui Graham bătea ca un ciocan. Traversă holul în doar câteva secunde, care i se părură însă niște ani. Năvălind pe trotuar, îi prinse mâna omului înainte ca acesta să apuce să mai rotească cu ea, o dată, ușa. Apoi Graham încercă să-l trântească la pământ. Tipul se înclină însă într-o parte și Graham rată. Ticălosul!

Era solid, cu mușchi bine formați. La fel era și Graham, dar până să-și recapete el echilibrul, tipul

dispăruse deja. Graham nici măcar nu apucase să-i vadă fața. Casey era întinsă pe asfalt, după ce fusese aruncată afară din ușa rotativă. Care își încetinise rotația odată cu venirea lui Graham. Deja se adunase acolo un grup de oameni.

— S-o ajute careva! strigă el.

Și apoi se ridică să-l oprească pe tip să scape. Graham se strecură printre trecători ca un jucător de fotbal american, cu respirația accelerată. Capetele trecătorilor se întorceau spre el și omul pe care îl urmărea pe strada aglomerată din Washington. Orele petrecute de Graham în sala de forță de la Hearthline nu erau de ajuns pentru groaza care îi făcea acum inima să bată nebunește.

Mai avea vreo zece metri până să-l prindă din urmă pe om, o siluetă vagă, cu pantaloni și cămașă neagră, când acesta răsturnă un pieton. El se sui apoi într-un automobil de culoare închisă, parcat în curbă, și porni în trombă. Se lovi de bara de protecție a unui SUV oprit în fața lui. Metalul lovit scrâșni. Un far se sparse în bucăți. Un taxi claxonă și aproape că se lovi de automobilul fugarului, care se pierdu imediat în trafic. După care se lăsă liniștea. O liniște stranie.

Graham nu mai auzea zgomotul mașinilor care treceau, murmurul crescând al conversațiilor. Se aplecă în față, cu mâinile pe coapse, și trase în piept aerul umed și poluat, până când fu în stare să respire. Apoi, fugi înapoi la Casey, care stătea pe trotuar, părând ametită.

Câțiva oameni din jurul ei îi ofereau batiste să se șteargă. Graham se aplecă spre ea. Palmele și genunchii femeii erau julite și sângerau. Simți cum îl cuprinde din nou furia.

— La naiba! Haide, dragă, să te scot de aici.

O ajută pe Casey să se ridice ușor în timp ce le mulțumea celor care îi săriseră în ajutor. Graham trebuia să fi avut încredere în instinctul lui. Divorțați sau nu, chiar dacă ea avea sau nu încredere în el, trebuia să o ducă, în siguranță, acasă. După care trebuia să înceapă să caute răspunsuri la niște întrebări grele. Nu voise să se gândească la accident ca la ceva intenționat, dar acum va afla adevărul... întregul adevăr.

— Sigur te simți bine? o întrebă pe Casey.

Ajunseseră la apartamentul ei de lângă Dupont Circle, dar Casey încă tremura. Ea nu-și închipuise că, din nou, va încerca cineva să o rănească?

— Mă simt bine, spuse femeia, dar el vedea că nu e așa.

El putea *vedea*.

Scotocind prin geantă după cheie, o scoase și i-o întinse. Nu ar fi fost în stare să o introducă în broască de una singură. „Lasă-l pe el să o facă. Doar de data asta."

Casey își permise până și o mică fantezie. Cu mai puțin de un an în urmă ar fi venit acasă ca acum, după una din rarele nopți când ieșeau undeva, probabil la vreun dineu oficial. Încă în costum, cu părul negru strălucind, cu ochii înfierbântați, cu un zâmbet

mereu surprinzător arcuindu-i buzele senzuale, Graham s-ar fi lipit de ea pentru un păhărel. După care un lucru ar duce la altul. Ar face dragoste și ar adormi apoi unul în brațele celuilalt, pentru a se trezi a doua zi cu hainele aruncate peste tot prin cameră. După care ar face, din nou, dragoste.

Casey se scutură. Toate astea făceau parte din trecut. Graham era acum ultimul om cu care ar fi vrut să fie intimă, chiar dacă el era singurul care o făcea să se simtă în siguranță.

Decorul familiar nu îi potolea neliniștea. Mirosul de mâncare gătită care venea de la alte apartamente, zgomotul unui televizor, podeaua de sub picioarele ei, toate puteau dezlănțui groaza într-o clipită.

În timp ce era cuprinsă de panică, trebui să-și alunge impulsul de a se arunca în brațele lui Graham. Asta ar fi creat un pericol de alt tip. Nu se putea apropia de el fără să-i simtă mirosul, căldura corpului, timbrul grav al vocii lui care îi înfierbânta sângele.

Poate că nu ar fi trebuit să accepte oferta lui Graham de a o duce acasă. Dar ea era cu nervii la pământ. Își tot amintea acele clipe înspăimântătoare de la ușa rotativă, care se învârtea total necontrolat. Fiecare sunet, chiar și cheia în broască, îi accelera pulsul. Cine pândea după colț? Gata să o atace din nou. Să o *ucidă*.

Graham nu reuși să bage cheia în broască pe cât de repede și-ar fi dorit Casey. Și după aceea îi spuse:

— *Stai!* Nu intra.

Putea să simtă și ea de ce nu. Un al șaselea simț îi spunea că nu sunt singuri... și dintr-o dată nu mai fură.

Auzi cum se deschise ușa de la capătul holului și pași grei venind spre ea. Casey simți o mână grea așezându-se pe umărul ei.

— Ce se întâmplă aici?

Vocea îi aparținea vecinului ei, dar nu celui mai în vârstă și uituc. Era a fiului lui Anton, marele Rafe Valera. Lat în umeri și cu mușchi butucănoși, arăta ca un taur, cu păr negru și ochi duri, cenușii. Pentru Casey el fusese, întotdeauna, blând ca o pisicuță fără gheare.

Graham nu era însă de aceeași părere. Fără nici un avertisment îl trânti pe Rafe de tocul ușii:

— Arunc-o!

— La naiba, strigă Rafe. Aproape că mi-ai rupt brațul!

Casey auzi zgomotele unei mici lupte, apoi un fel de smucire ca de karate, câteva gemete și ceva metalic căzând cu o bufnitură pe podea.

Graham zise cu o voce joasă, mârâită:

— Netrebnicul ăsta avea o armă.

O armă? Rafe poseda o armă?

— Am auzit zgomot, spuse el. Eram îngrijorat pentru Casey.

Deși cei doi bărbați se cunoșteau vag, între ei era o antipatie permanentă pe care Casey putea să o simtă plutind în aer. Odată, asta ar fi însemnat că Graham e gelos. Se gândi la faptul că Rafe arăta destul de bine, în hainele lui negre.

— Îți aduci aminte de Rafe, zise ea.

Ceea ce nu-i îmbunătăți însă dispoziția lui Graham.

— Are la el un Magnum 357, de fiecare dată când te vede?

Clar nemulțumit, Graham dispăru înăuntru ca să verifice apartamentul. După care se întoarse patrulând prin sufragerie, în timp ce ea și Rafe stăteau la ușă, într-o tăcere tensionată.

Casey tresări auzind pornind robotul telefonic.

— Ascultați aici, mormăi Graham.

Ea se încruntă, nedumerită. Era doar vocea asistentei doctorului care îi amintea de întâlnirea din acea zi.

— Ce este?

— A fost cineva aici.

Avusese dreptate. Casey păru mai curajoasă decât era în realitate:

— Omul care m-a împins în ușa rotativă?

Putea simți privirea lui Rafe ațintită asupra ei, dar nu se opri ca să-i explice.

— Înseamnă că a auzit mesajul. Deci a știut unde să mă găsească.

— Și te-a urmărit până acolo, aprobă Graham. Nu sunt semne vizibile că a intrat prin efracție. Nimic nu pare a fi deranjat.

Asta îl făcea să fie și mai suspicios.

— Valera, ai văzut sau ai auzit ceva?

— Tocmai trebuia să-l trezesc pe tata, înainte să ajungă Casey acasă. Nu am văzut sau auzit nimic, până când ați venit voi.

Graham își îndreptă din nou atenția spre Casey.

— Când a văzut că nu ești aici, și slavă Domnului că nu ai fost, vizitatorul s-a cărat. Se pare că a obținut exact ceea ce voia.

Ușa celuilalt apartament se deschise din nou. Casey auzi foșnetul papucilor lui Anton pe hol. Bătrânul părea agitat, căci accentul lui european era mai evident.

— Ce se întâmplă? M-am trezit din somn și Rafe era plecat.

Ea își imagină părul lui cărunt zburlit și ochii lui albaștri, plini de cruzime.

— Ești rănită din nou, Casey?

— Nu.

Nu prea mult.

— Sunt bine.

Întinse mâna înspre el și îl auzi pe Rafe cum se apleacă să-și recupereze arma. Graham nu-l opri, dar tonul lui rămase sumbru:

— O să vorbesc mai târziu cu tine, Valera. Și cu tine, Anton.

Așteptă până cei doi se întoarseră în apartament și apoi o conduse pe Casey înăuntru și închise ușa după el.

— Am avut îndoieli în privința accidentului tău, înainte, dar, acum, nu mai știu. De când cu incidentul cu ușa rotativă, mă întreb dacă tipul m-a văzut și pe mine în hol. Și dacă m-a văzut, atunci de ce te-a mai atacat?

Graham făcu o mică pauză și apoi continuă.

— Acum mă întreb dacă nu cumva, deşi m-a văzut, vrea ca noi să ştim că nu eşti în siguranţă cu oricine ai fi. Că eşti o ţintă chiar şi în mulţime.

Casey se cutremură.

— Pentru că sunt... oarbă.

— Cred că vrea ca noi să ştim că eşti mereu singură. Mereu vulnerabilă. Că poate ajunge la tine. Indiferent unde te afli.

— *Noi?* Deci nu a vrut să mă omoare mai devreme.

— A fost un avertisment, sugeră Graham. Dar de ce?

Fără să se gândească, Casey făcu un pas în faţă. Graham se mişcă şi el la fel. Apoi ea se lăsă în braţele lui puternice, sprijinită de pieptul lui lat. Graham îşi lipi obrazul de părul ei.

— *Ce naiba se întâmplă?* zise el, încet.

Casey nu ştia. Nu era în siguranţă nici măcar aici, în casa ei. Până nu va afla de ce i se întâmplau toate astea, nu va putea uita clipele de groază când uşa se tot învârtea cu ea.

Aşa cum nu va putea să-l uite pe omul din lift.

Sau faptul că a fost lovită ca un vânat.

Capitolul doi

În dimineața următoare, când cineva sună la ușă, inima lui Casey bătu să-i sară din piept. Își simțea pulsul în juliturile de pe mâini și genunchi. După tot ce se întâmplase ieri, rămase încremenită; cu mâna pe clanță. De afară se auzea cineva respirând greu.

Vrea ca noi să știm că ești singură... vulnerabilă.

Dacă atacatorul ei era acolo, la doar câțiva centimetri distanță, doar cu ușa și o posibilă crimă între ei?

— Casey, deschide. E în regulă.

Graham. Totuși, Casey ezită. Noaptea trecută stătuse în brațele lui până se oprise din tremurat, căutând din obișnuință alinare în mirosul lui familiar și în siguranța pe care o simțea în brațele lui. Nu vrusese ca el să petreacă noaptea acolo, dar nu a mai închis un ochi după ce el a plecat.

Casey deschise încuietorile ușii.

— Ce mai cauți aici?

Auzi ceva lovindu-se ritmic de perete și apoi simți ceva cald și umed.

— Ți-am adus un cadou.

Graham păşi în apartament. Mâna lui o atinse pentru o clipă pe a ei şi Casey simţi un fior.

— Nasul umed vine la pachet cu un câine.

Casey auzi sunetul de gheare pe podeaua de la intrare.

— Fă cunoştinţă cu Sweet William, spuse Graham.

— Un câine de pază?

Pentru o clipă, preferă asta mirosului lui Graham, aurei lui masculine. Amintirii prea vii a ochilor, a părului lui negru, a privirii aceleia care o umplea de dorinţă. Chiar şi fără văz, îşi amintea perfect pometii lui bine cizelaţi, umerii lui laţi, pieptul musculos, abdomenul plat, mâinile perfecte şi bronzate, coapsele puternice. Casey îşi dădu seama că nu trebuia să vadă pentru a obţine acelaşi efect. Carnea de pe mâna ei dezgolită fremăta încă în urma contactului dintre ei.

— Un câine călăuză, o corectă Graham.

Dar ea nu voia ajutorul lui. Trebuia să-şi refacă viaţa cumva şi să meargă mai departe. Abia aflase că orbirea ei ar putea fi permanentă. În cabinetul doctorului se gândise să-şi ia un câine călăuză, dar comentariul ei de atunci era doar unul de faţadă, un truc ca să nu se lase pradă disperării. De săptămâni întregi, tot spera într-o revenire completă. Nu era pregătită să ia în considerare toate consecinţele situaţiei în care se afla.

Cu Graham şi câinele în urma ei, Casey înaintă încet, cu o mână pe perete. Înspre sufragerie. Îşi aminti că sunt doisprezece paşi până la canapea. Evită

să-l atingă pe Graham. Dar nu putea evita și să inhaleze mirosul lui. Ceea ce o făcu și mai hotărâtă.

Va încerca să-și păstreze o parte din independența pierdută odată cu vederea. Va avea grijă singură de ea.

Ca și cum nu ar fi fost de acord cu ea, Sweet William dădea din coadă în spatele ei. Cu un asemenea nume, cum se putea teme?

Graham o conduse spre un scaun. Ea se străduia să nu simtă aceeași senzație de furnicare la contactul cu pielea lui parfumată. Simți căldura mâinii lui pe spate și o flacără îi izbucni adânc în abdomen.

— Aseară am dat niște telefoane, începu Graham. Până la urmă, cineva m-a îndreptat către Institutul Câinilor Călăuză. De dimineață, directorul mi-a spus că au o listă de așteptare kilometrică, că nu am nici o șansă să fac rost prea curând de un câine. Dar apoi, și-a amintit de Willy. Este un labrador auriu și e foarte bine dresat. Însă are o vârstă înaintată. Din cauză că e bătrân, institutul a decis să-l pensioneze. A fost scos din program și oferit spre adopție, mai mult ca animal de companie, dar nimeni nu l-a luat până acum.

— Nici eu nu pot, murmură Casey.

Îi putu auzi iritarea pe care i-o provocase din tonul vocii lui.

— Nu? Din ceea ce i-am spus, directorul e de părere că tu și Willy v-ați potrivi de minune. M-a lăsat să-l iau pentru o perioadă de încercare. Ascultă, spuse Graham, ține-l câteva zile și vezi cum merge. Îi voi cumpăra mâncare, un pat și orice mai are nevoie. Puteți să vă cunoașteți între timp. Ah da, adăugă

el de parcă atunci și-ar fi amintit, institutul a inclus și cursuri de instruire. În mod normal, programul lor este foarte riguros, dar directorul crede că într-o săptămână sau două poți învăța lucrurile de bază. Mi-am permis să te înscriu pentru prima ședință.

— Așa ai făcut?

Casey oftă frustrată:

— Cuvântul *divorț* înseamnă ceva pentru tine?

— Oh, da.

Nu părea fericit.

— Doar pentru că suntem divorțați nu înseamnă că nu-mi pot face griji pentru tine.

— N-am nevoie de grija ta.

— După ce s-a întâmplat ieri? Grozav!

Îl auzi cum se lasă pe un scaun, cu intenția clară de a rămâne acolo. În același timp, Willy se decise să stea culcat lângă Casey. Se plimbă puțin prin jur, umplând aerul cu mirosul lui de câine, mârâi o dată și apoi se așeză jos. Îl putea auzi cum respiră.

Graham încercă din nou:

— Acceptă cadoul, Casey. Știu foarte bine că ești speriată, nu doar de pierderea vederii, dar și de ceea ce a cauzat-o. Rămâne încă de răspuns la întrebarea: de ce s-au întâmplat aceste „accidente"?

Casey habar n-avea, dar când Graham menționă atacurile, simți altceva. Furia îi păru a fi bine-venită, proaspătă și revigorantă.

— Se poate să-mi fie frică, dar n-o să mai văd niciodată persoanele dragi. Nu voi mai alerga pe un câmp. Nu pot nici măcar să-i arunc discul câinelui. Și în urmă cu o zi, cineva mi-a intrat în casă, Graham.

Știi cum m-a făcut să mă simt? spuse ea strângându-și brațele în jurul corpului. Ca și cum aș fi fost violată. Mi-a ajuns. Voi afla cine este răspunzător pentru toate astea.

— Nu o s-o faci singură.

— Asta cam așa e, admise ea. Poliția a găsit amprente aseară?

Graham chemase o cunoștință din poliție, ceea ce o surprinsese pe Casey. El părea să aibă relații peste tot. Femeia care venise fusese eficientă, strânsese probe, aspirând covorul și introducând tot ce a găsit în pungi pentru probe, și toate astea în timp ce Casey se întreba cum de cunoaște Graham atâția oameni.

— Încă mai analizează amprentele. A ridicat una parțială, dar se poate să fie a ta, a mea, a lui Anton...

Ezită puțin.

— Și cum rămâne cu Rafe Valera?

Casey se încruntă.

— Mă îndoiesc. A fost doar o dată sau de două ori la mine în apartament.

— E de ajuns.

Ea putea să-i simtă furia.

— Mi se ridică părul pe ceafă când îl văd. Fără să fie provocat, a apărut, ieri, agitând o armă în aer. Una mare. Și părea că știe să o folosească.

— N-a vrut decât să mă protejeze.

— Oare?

În mod evident, Graham nu era prea convins de asta.

— Știu că tu și bătrânul sunteți apropiați. Anton este bun pe post de tată surogat, dar fiul lui e altceva.

Ai grijă, Casey! Cred că este periculos. Până nu aflu mai multe despre Rafe Valera, ai face bine să-l eviți.

— Doar nu crezi că Rafe a avut vreo legătură cu intrarea prin efracție sau cu incidentul cu ușa rotativă?

La accident nici nu voia să se gândească.

— Cât de bine îi cunoști?

— Nu foarte bine, dar...

— Atunci, fii precaută, repetă el. Ceva grijă în plus nu strică. Vreau să fii apărată. Nu vreau să locuiești singură. Până rezolvăm asta, Willy îți poate fi de ajutor.

Și, probabil ca să-i distragă atenția, el reveni la discuția anterioară.

— Te poate ajuta în multe feluri să te obișnuiești cu starea ta.

Graham făcu o pauză.

— Iar la rândul tău, îl poți ajuta și tu.

Ca o confirmare, Willy se dădu mai aproape de ea, și mâna lui Casey îi atinse blana caldă și mătăsoasă. Lăsându-și grijile deoparte, îl mângâie și se simți cuprinsă de un sentiment ciudat. Nu mai era singură.

— Eu? Să-l ajut? Cum? El este cel care poate vedea pe unde merge. Ai spus că...

— A avut același stăpân timp de șase ani, până ce acesta a murit, acum o lună. William are opt ani. Dacă nu își găsește un stăpân în curând, va fi într-o mare belea.

Asta o înduioșă pe Casey, și Graham știa asta. După ce îi muriseră părinții când avea doar cinci

ani, ea fusese trimisă de la o rudă la alta, fără să își găsească nicăieri locul cu adevărat. O perioadă sperase că locul ei era în brațele lui Graham... dar speranța asta murise. Casey îi mângâia blana lui Willy, dar i se părea că atinge pielea lui Graham. Așa că își retrase mâna.

Inima ei tresări. „Sărăcuțul de tine!". Ei doi erau la fel. Își întinse mâna din nou spre el. Un nas umed îi atinse palma și Willy o linse de două ori.

— Nu e drept, Graham. Știi că nu le pot rezista animalelor.

— Rânjește, spuse Graham, pe un ton convingător. Te place.

— Nu joci curat. Știi asta, nu-i așa?

— Are niște ochi superbi, întunecați, umezi...

„Exact ca ai lui Graham", se gândi ea.

— Plini de încredere, adăugă el, trezind-o din visare.

Casey nu se încredea cu ușurință, mai ales în vorbele lui.

— Are o privire ageră. Exact ce îți trebuie pentru protecție.

Will părea să știe și el asta. Căci scoase încă un mârâit.

Graham era sigur că o convinsese. Afișa și el acel rânjet surprinzător care o făcea, de fiecare dată, să cedeze. Casey își trecu ambele mâini peste urechile lui Willy, simțind smocurile de blană, apoi netezindu-i fruntea. Îl putea simți cum se uită la ea, sperând. Poate rugându-se, dacă sunt și câinii în stare de așa ceva.

Graham se pregăti să dea lovitura de grație.

— Are întotdeauna rânjetul ăsta tembel, doar dacă nu se concentrează pe ceea ce trebuie să facă. Apoi, pot să jur că se încruntă ca și mine. Are un auz excelent și instincte și mai bune. Îmi vei mulțumi mâine, Casey.

Dar, după cum știa, ea era convinsă deja. Cu capul în poala ei, Sweet William îi cucerise inima. La fel ca și Graham, din clipa în care îl văzuse. Înalt, brunet și periculos, se gândise ea, atunci, pierdută în ochii lui plini de foc.

Dar Graham nu reprezenta nici o amenințare, după cum aflase mai târziu. Era, de regulă, stabil ca un stâlp de beton. Nu risca fără rost, niciodată, ci doar atunci când conducea automobilul. Hearthline se baza pe el ca să se ocupe de acte guvernamentale cu mai mult devotament decât de căsnicie. Casey presupunea că el reprezenta un pericol doar pentru inima ei încă rănită.

„Ai grijă!"

Poate că până va afla motivul atacurilor, Willy o va ajuta să-și domolească teama.

— Nu va trebui să aștepți.

Pipăind, îl mângâie pe Willy pe spatele lui lat și apoi îl sărută pe creștet.

— Îți place noua ta casă, amice?

Casey își ridică privirea oarbă înspre Graham.

— Deja m-am îndrăgostit. Ticălosule... mulțumesc.

— Cum a reacționat?

Ezitând să-i răspundă, Graham o privi pe Jackie Miles cum se lasă rânjind în scaunul din fața lui. Nu

îi răspunse la zâmbet. Chiar și după ce o mustruluise în legătură cu antrenamentul din urmă cu o zi, tot se simțea țâfnos. O vedea pe Casey palidă. O simțea în brațele lui la doctor. O vedea topită după Willy, mai devreme în acea zi, dar tot încercând să-și ascundă temerile.

— Cum crezi? spuse el.

Rânjetul ei se lăți.

— Totuși l-a păstrat, nu-i așa?

— Da.

Jackie își trecu degetele prin părul scurt și roșcat.

— Atunci de ce ești încruntat, durule? Casey are un câine care s-o ajute. Și Willie are unde locui, la propriu.

Graham ridică din sprâncene. Lovea nervos, cu un pix, marginea mesei. Erau singuri, în separeul unui restaurant, nu foarte departe de apartamentul lui Casey. Erau singurii clienți din local, dar el tot simțea pericolul plutind în aer.

— Fii precaută, murmură Graham. Ai grijă ce spui.

Îi ducea dorul lui Tom Dallas, partenerul anterior. Acesta plecase în misiune pe teren cam în același timp în care Graham și soția lui se despărțiseră.

Apoi, mai era și Casey însăși.

Graham își menținu tonul coborât.

— Înainte să îi aduc câinele, ea depindea de un bătrân din capătul holului, un tip destul de drăguț, dar care are în jur de șaptezeci și cinci de ani. Nu prea poate să o apere.

Graham oftă și, apoi, cu o voce mai domoală, îi spuse lui Jackie puținul pe care îl știa despre Rafe Valera.

— A fost cât pe ce să scot asta, zise el pipăindu-și Glock-ul din buzunar, când a apărut bătrânul. Dacă avem dreptate în legătură cu accidentul și evenimentul cu ușa rotativă, atunci ea este încă în pericol. Nu sunt întotdeauna în preajma ei ca să fiu sigur că nu pățește nimic.

— Sunteți divorțați, omule!

— Asta îmi tot reamintește și ea.

Jackie își puse mâna pe brațul lui.

— Nu mai răspunzi pentru ea.

— Așa mi-a spus și Casey.

Când el își eliberă brațul, Jackie se roti să ia zahărul, ca și când ar fi respins-o, și Graham schimbă din nou subiectul. Nu se simțea în largul lui să-și recunoască eșecul în căsnicie.

Nu avea rost să sară la gâtul lui Jackie, din moment ce era adevărat ceea ce spusese. Avea nevoie de partenera lui ca să rezolve un caz dificil. Ăsta era motivul pentru care stăteau într-un local aflat la câțiva kilometri de sediul Hearthline, purtând o discuție privată.

O fi viața lui personală un dezastru, dar în misiunea pe care o primise nu își putea permite să dea greș. Siguranța lui Casey era ceva, și chiar ceva important. Securitatea națională era altceva, și Graham reveni la treaba pe care o aveau el și Jackie. Cât mai în secret. Se și „ascundeau" într-un colț, pentru a nu fi auziți.

— Ai găsit ceva nou în desfășurătorul de la telefonul fix sau de la cel mobil?

Nu menționase numele Hearthline.

— *De nada*, îi răspunse Jackie. Omul nostru este un tip tăcut.

— E foarte atent, cu siguranță. Am dat și eu căutare după e-mail.

Pixul lovi, din nou, marginea mesei.

— Nu era nimic nici acolo. Scurgerea de informații provine, cu siguranță, de la cineva din agenție.

Jackie își întoarse iar fața spre el.

— Adevărat, dar cam ciudat.

Deviza Hearthline era „Bastionul Securității Naționale"

— Vânzarea de secrete de stat către Al-Hassan sau oricare altă organizație teroristă este foarte profitabilă... și asta îl face trădător pe omul nostru.

Graham se încruntă la pix. Misiunea lor se dovedise a nu fi una ușoară, nu că nu s-ar fi așteptat să fie așa. Dar localizarea unei scurgeri majore de informații înainte de declanșarea încă unui atac terorist asupra S.U.A. era mai dificilă decât crezuse.

— Este acolo. O simt.

Își frecă, frustrat, ceafa.

— Ceea ce nu știm este identitatea lui.

— Am o teorie care s-ar putea să-ți placă, murmură Jackie.

Graham își ridică, imediat, capul, iar Jackie șopti numele *Eddie Lawton*.

— Tipul de la IT?

Îi reparase odată computerul lui Graham. Un puști scund, slăbănog, cu ochelari mari, purtând un suport pentru pixuri în buzunarul de la piept.

— Este maestru în computere. Tocmai de aceea este perfect. Computerele sunt prietenii lui, mai mult chiar decât oamenii. Pare inofensiv, chiar drăguț... Jackie se cutremură: Dar ar fi extrem de ușor pentru el să acceseze baza de date. Crede-mă.

— Se poate, dar eu tot cred că este cineva mai de sus.

Graham făcuse o listă înainte de a-i sugera să meargă la cafea pentru a discuta situația. Înainte să vorbească despre antrenament cu Jackie. Înainte ca ea să o menționeze pe Casey.

— Mult mai de sus, spuse el.

Jackie înțelese unde bătea.

— Adică o persoană care are acces la informații imediat ce acestea ajung acolo.

Cum ar fi DeLucci. Era de ajuns să se gândească la șeful lui și stomacul lui Graham se și strângea.

— Da, și cu alerta la cel mai mare nivel...

— Se zvonește că este iminent un alt dezastru major.

Citase din ultimul anunț făcut de șeful lor.

— Mulțumită oricui — la naiba —, oricare este ăla pe care îl căutăm. Sus sau jos.

Își amestecă zahărul în cafea.

— Oricine ar fi, găsim noi prin registrele alea ceva ce i-a „scăpat" sau un nume... Și apoi o figură care să i se potrivească.

Graham își puse ceașca deoparte.

— Am face bine să începem.

— Mai am să mă uit peste niște convorbiri la celular, până la încheierea programului.

Ea se apropie să-i șoptească la ureche:

— Și asta este viața noastră palpitantă, 007. Uneori cred că munca asta plictisitoare de la M-6 mă va omorî înainte s-o facă glonțul vreunui trădător.

Graham se împinse în scaun. Ei nu aparțineau cu adevărat de Hearthline, ci de C.A.T., o organizație strict secretă, unitate antiteroristă de elită, formată parțial din specialiști ai CIA, sau așa se spunea.

— Ascultă...

Verifică din nou perimetrul îngust în care se aflau, negăsind nimic suspect pentru moment.

— Acest local este mai bun decât o cameră „special destinată" de la agenție, dar pereții pot avea urechi, așa că ai grijă. Să mergem.

Graham își băgă pixul în jachetă. Nu voia să se gândească la faptul că slujba ar fi putut fi cauza eșecului căsniciei lui. Că a pierdut-o pe Casey, căreia îi fusese greu de la început să îl creadă, tocmai pentru că o minți în legătură cu cine era el și cu ce se ocupa cu adevărat.

Totuși, o întrebare îl frământase de când fusese anunțat de accidentul lui Casey.

Graham plăti cafeaua, o conduse pe Jackie afară și apoi o întrebă:

— Uite încă o temă de gândire. Ce crezi că făcea *ea*, la biroul meu, în ziua aia?

Și *de ce* fusese Casey accidentată, dintre toate locurile din capitală, la mai puțin de un bloc distanță de Hearthline?

Mergând pe lângă el, Jackie ridică din umeri:

— E evident că voia să te vadă.

Graham clătină din cap, sceptic.

— I-am spus foarte clar să nu se ducă acolo niciodată. Dar de ce ar vrea cineva să o rănească?

— Sau să o omoare, murmură Jackie.

Exact. La gândul ăsta, Graham simți că-i îngheață sângele în vene.

Pe naiba, cum să nu mai fie Casey răspunderea lui!

Până nu era prins atacatorul ei, el, Graham, nu va pleca nicăieri, ca și Sweet William...

Nu se putu opri să-și ducă gândul mai departe: *și o să-i salvez viața.*

Capitolul trei

— Spune-mi din nou tot ce s-a întâmplat din momentul în care ai ajuns la biroul meu.

Graham se plimba prin fața canapelei pe care stătea Casey, avându-l pe Willy la picioare. Fiecare pas pe care îl făcea îi ducea mirosul lui viril spre nările ei, făcându-i pulsul să crească.

— Dacă o întoarcem pe toate părțile, insistă bărbatul, poate găsim motivul atacurilor asupra ta.

În timp ce el vorbea, ea se străduia să nu se gândească la ultima dată când îi văzuse corpul suplu, părul și ochii lui întunecați, pometii înalți. Nu trebuia să vadă ca să știe că el nu mai avea acum zâmbetul lui caracteristic.

Casey își lăsă o mână pe spinarea caldă a lui Willy și reluă povestea. Drumul cu mașina până la biroul lui Graham, ultimul ei drum pe cont propriu, urcarea cu liftul, apoi garajul și automobilul pe care l-a auzit prea târziu. Detaliile vagi păreau să-l nemulțumească pe Graham. El insista asupra faptului că le scăpa din vedere ceva ce ar putea spune *de ce* devenise ea ținta cuiva.

— Încă o dată, zise el după ce Casey termină, a treia oară, de povestit. Erai la Hearthline pentru că...?

— Știu că mi-ai spus să nu merg acolo niciodată.

Femeia își dădea seama că fostul soț nu era doar frustrat din cauza puținelor informații pe care le primea, ci și iritat. Și ea era la fel.

— Păcat. Parcă nu era de ajuns că ți-ai petrecut acolo majoritatea timpului de când ne-am mutat din New York în Washington.

Pentru ea fusese o mutare nedorită care o forțase să-și vândă galeria de artă, devenind, astfel, șomeră.

— Înainte de accident eram în zonă, după ce căutasem un loc pentru o afacere nouă pe lângă Dupont Circle. Aveam o întâlnire aproape de Mall. Și de Hearthline.

Rămânea totuși întrebarea: de ce nu voia fostul ei soț ca ea să-i vadă noul birou?

Acum erau divorțați și ea trebuia să se apere de un potențial ucigaș. Și să-și apere inima de Graham.

Casey simțea că și-ar putea pierde mințile dacă el va mai trece pe lângă ea cu acea aromă de lemn amestecată cu mirosul viril, plin de feromoni. Așa că ar fi mai bine să-i spună tot ceea ce putea, chiar dacă astfel se expunea.

Casey își drese vocea.

— Voiam să-ți las restul lucrurilor.

Îi spuse despre cutie.

— Le-ai lăsat când ai plecat.

— Unde este cutia acum? zise el, pe un ton ridicat.

— Păi, eu...

Se încruntă. Dacă i-o fi trecut prin minte asta, în timpul recuperării, atunci și-a reprimat și această amintire, ca și cea a figurii omului din lift.

— Habar n-am, spuse ea.

Graham trecu prin fața canapelei.

— Când te-ai trezit, cutia nu mai era acolo?

— Da, la spital. Am presupus că a pus-o deoparte vreo asistentă sau cineva de la Urgență, dar, când am fost externată, nimeni nu părea să știe nimic despre cutie. Îmi pare rău, adăugă ea. Lucrurile au fost foarte haotice. Sper că nu era nimic valoros acolo, sau cu valoare sentimentală...

— Nu asta contează.

Era clar că Graham își pierduse răbdarea.

— Asta ar putea fi ceva important. Ce era în cutie, mai exact?

Ea încercă să se relaxeze. Și Graham era de părere că „accidentele" ei fuseseră atacuri voite, ceea ce era un pas înainte față de ziua precedentă când aflase că cineva îi dorea moartea. Trebuia să facă tot ce putea pentru a-l ajuta la prinderea ucigașului. Ceea ce însemna să colaboreze cu Graham.

— Erau câteva trofee, de golf sau bowling, câteva bijuterii pe care nu le-ai purtat niciodată, câteva articole de baie, lucruri de genul ăsta.

„Irish Spring. Aramis." Se opri, întrebându-se dacă pierderea vederii însemna un șir nesfârșit de fantezii frustrante.

— Vrei să spui că a dat cineva peste mine, a furat cutia... sau, dacă nu, atunci mi-a intrat în apartament ca să o găsească? Și a încercat să mă sperie la ușa rotativă atunci când n-a găsit-o? De ce ar vrea cineva lucrurile tale?

— Nu știu.

Trase adânc aer în piept, ceea ce, în mod paradoxal, păru să elibereze şi mai mulţi feromoni în aer.

— Trebuie să luăm totul în considerare. Poate că tipul voia să scrie o carte, *Cel mai plictisitor om din lume*, şi tu aveai materialul documentar necesar.

Casey aproape că râse.

— Nu aş zice asta.

O fi Graham funcţionarul ultradedicat profesiei sale, fără timp pentru fosta soţie, dar niciodată nu a plictisit-o pe Casey. Nu trebuia decât să intre în încăpere şi, în ciuda rezistenţei, ea reacţiona la prezenţa lui.

Îl putea simţi cu fiecare părticică a fiinţei ei, îi auzea paşii familiari, îi atingea pielea fără să vrea şi îi simţea căldura. Dar mai ales îl putea mirosi. Mirosul lui masculin de aftershave. Aproape că îl putea gusta. Cu simţurile ascuţite, Casey îi simţea fiecare mişcare a corpului. Avea nevoie de ceva ca să-i distragă atenţia.

— Nu există nimic în viaţa mea sau a ta, viaţa pe care, odată, am împărţit-o, care ar putea fi interesant pentru un ucigaş. Eu vindeam tablouri drăguţe, Graham.

„A folosit timpul trecut."

— Tu te ocupi de hârţoage la un birou din Hearthline.

Îl auzi cum se plimbă prin cameră.

— Trebuie să fie altceva ce a cauzat atacurile.

Când se opri în faţa ei, Casey îşi ridică privirea spre el, sperând să zărească măcar o umbră. Nu văzu

nimic, dar nici nu trebuia. Simți aceeași flacără în adâncul ei.

„Graham se referă la alte lucruri. Lucruri adevărate. Crimă", se gândi ea. „Concentrează-te!"

— Dacă nu voia cutia, atunci ce voia?

Nu cu mult timp în urmă, Graham ar fi alinat-o, i-ar fi pus degetul la gură și ar fi sărutat-o până ce ea n-ar mai fi putut respira. Acum, ea nu își mai imagina asta. Fierbinte, întunecat, irezistibil... de parcă ar fi fost altcineva, acel cineva periculos care presupusese ea, la început, că este Graham.

— Haide, Casey! Gândește-te! Din ce s-a întâmplat până acum nu prea reiese că tu te-ai dus la Hearthline să-mi returnezi lucrurile și dintr-o dată cineva s-a decis să te lovească. Tipul ăsta te-a urmărit. Te-a împins în ușa rotativă, ieri, după ce a intrat în apartamentul tău. Aș adăuga că a lăsat puține urme. Mai este ceva ce nu mi-ai spus sau poate ceva despre care nu ți-ai amintit...

Și deodată ea își aminti ceva. Casey vru să trimită amintirea înapoi, în trecut, cu toată durerea pe care i-o provocase aceasta. Dar asta nu ar ajuta la prinderea potențialului ucigaș. Și cuvintele îi curseră din gură:

— Am văzut un bărbat.

— Ce bărbat?

— Nu știu. Dar se poate să fi venit de la Hearthline, în ziua aceea. Am văzut indicatorul liftului coborând de la etajul șaptesprezece.

Etajul lui Graham.

— Aşteptam pe hol, având cutia în mână, să urce liftul. Când a coborât din lift, privirile noastre s-au întâlnit. Şi s-au fixat una pe alta.

— Vă cunoşteaţi?

Casey clătină din cap.

— Nu sunt sigură. Aveam sentimentul ciudat că îl mai întâlnisem sau îl mai văzusem undeva... poate acum ceva timp. Dar nu puteam asocia chipul lui unui nume.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

Casey se stropşi:

— Păi, în primul rând, în ultimele luni ale căsniciei noastre, nu prea te interesa ce făceam. Erai plecat atât de multă vreme că, până la urmă, am încetat să-ţi mai povestesc cum îmi petreceam timpul. De ce ţi-ar păsa acum despre o întâlnire accidentală cu un bărbat din lift?

— Ştii de ce.

— Erau şi alţi oameni în lift. S-a oprit şi la alte etaje, când a coborât. Poate că nici măcar nu s-a suit la Hearthline. Probabil că nu are nici o legătură cu toată treaba asta...

— Asta voi decide eu. Cum arăta?

Casey se chinui să-şi amintească.

— Înalt, dar cu un centimetru, doi mai mic decât tine. Avea păr blond. Nu prea ieşea în evidenţă, Graham.

Când termină descrierea bărbatului şi a celor care erau cu el, adăugă:

— Cel puţin, eu am presupus că ar fi împreună.

Graham expiră cu putere, de parcă și-ar fi ținut respirația cât timp ea vorbise.

— Nu e destul. Nu-i așa? îl întrebă ea, neauzind nici o vorbă de la el.

Bărbatul se mai plimbă puțin prin cameră.

— Fața, hainele, comportamentul, nimic nu iese în evidență.

Asta părea să-l deranjeze pe Graham.

Pe Casey nu o deranja. „Te rog, să nu fie importantă acea întâlnire care nu-mi mai iese din minte." Dacă era, atunci ea se uitase în ochii celui care ar putea-o ucide.

— Casey, trebuie să fie mai mult.

Ea își închise ochii, ca și cum ar fi încercat să vadă cu ochii minții. Chiar și acum, singura imagine a bărbatului pe care o putea vedea era învăluită în umbră. Spre deosebire de Graham...

— Dacă venea de la Hearthline, ar putea fi oricine, spuse ea. Un senator, un jurnalist, un angajat cu o slujbă ca a ta.

— Atunci l-aș putea recunoaște.

„Sau nu", se gândi Casey.

— S-ar putea să nu fie nimeni.

— Ceea ce este exact ce a vrut să crezi, murmură Graham.

— Vrei să spui că spera să-l uit?

— Da.

Îl putea auzi cum se sprijină de masă, vizibil agitat de povestirea ei.

— Încearcă să-ți amintești unde ai fi putut să-l vezi înainte. Ar putea fi implicat. Ar putea fi omul nostru.

— Nu, nu putea fi. De când l-am văzut în lift și până m-a lovit mașina, nu au trecut mai mult de zece minute.

— Destul cât să ajungă la mașină și să te aștepte. Sau poate că a chemat pe altcineva să se ocupe de treabă.

— Dar *de ce*?

Tot reveneau la întrebarea asta.

— De ce ar vrea cineva să mă rănească? Nu are nici o logică, Graham.

— Ba e sigur că are. Dacă nu voia ca tu să-l identifici, nu se putea baza pe faptul că ai să uiți de el.

— Și care ar fi motivul pentru asta?

— Nu știu.

Traversa din nou camera și Casey îl simți cum îngenunchiază în fața ei. O prinse de mâinile încă julite, înainte ca ea să și le poată trage înapoi, și un nou fior o străbătu din degete, prin fiecare terminație nervoasă.

— Dar noi vom afla.

Noi? Casey nici nu voia să se gândească la asta.

Își eliberă mâinile. Totuși, nu se putea ascunde de realitate în spatele orbirii ei. Aplecându-se pentru a evita să-l atingă pe Graham, Casey își trecu mâna peste blana mătăsoasă și caldă a lui Willy. Stătea pe piciorul ei. Mulțumită lui Graham, acum avea câinele s-o protejeze. Dar el nu era tot ce trebuie pentru a

prinde un criminal, indiferent care ar fi fost motivele din spatele atacurilor asupra ei.

Fie că îi plăcea, fie că nu, Casey avea nevoie și de Graham. Willy va fi ghidul ei. Dar Graham va trebui să fie ochii ei.

O oră mai târziu, din mașina lui aflată în aceeași parcare în care fusese lovită Casey, Graham formă numărul la telefonul mobil, apoi așteptă ca omul lui de contact de la Departamentul de poliție din Washington să răspundă. Slujba era destul de nouă pentru Holt Kincade, dar el adunase multă experiență din alte părți.

Nu cu mult timp în urmă, fusese agent sub acoperire ca și Graham.

— Salut, Holt! Cum mai e viața în lumea reală?

O voce tărăgănată cu accent sudist răsună la celălalt capăt:

— Nu e rea. Încă mai muncești pentru pensia aia de la stat?

Graham nu trebuia să întrebe. Venind de la Holt, întrebarea era retorică. Îi povesti repede despre accidentul lui Casey.

— Trebuie să pun mâna pe raportul poliției.

După ce îi dădu detaliile necesare pentru a găsi dosarul lui Casey, așteptă bătând darabana pe volanul mașinii. Nu-l mulțumea ce-i spusese Casey, dar nici el nu făcea progrese. Se uitase și el prin parcare fără să găsească nici un indiciu.

— A pomenit despre trei oameni din lift, care veneau probabil de la Hearthline, îi spuse lui Holt. Unul

dintre ei se poate să o fi recunoscut. Dar de unde, de când? Şi de ce erau oamenii ăia acolo?

Instinctul îi spunea lui Graham că ei nu se „potriveau" în acel loc.

— Ceva nu este în regulă, îl aprobă Holt.

— Va trebui să verific registrul vizitatorilor.

Din cauza măsurilor sporite de securitate de la agenţie, registrul era ţinut cu religiozitate. Oare vor apărea trei nume în registru după orele normale de vizită? Graham nu putea scăpa de sentimentul că între primul accident al lui Casey şi cel puţin unul dintre acei oameni exista o legătură.

— Uite aici, spuse Holt. L-am afişat pe ecranul computerului. Raportul este destul de sec. Nu există martori oculari, decât fosta ta nevastă, şi ea a zăcut fără cunoştinţă pe podea, apoi a leşinat şi şi-a revenit după aceea, zilele următoare, la spital, zise Holt. Nu există nici măcar o descriere ca lumea a maşinii care a lovit-o.

— Ne-ar ajuta dacă am avea numărul de înmatriculare sau măcar modelul şi culoarea maşinii.

— Câteva bucăţi de vopsea ciobită n-ar strica, aprobă Holt. După impactul accidentului, am putea să le legăm de o fibră de la hainele pe care le purta atunci sau poate de un fir de păr prins în vopsea. Tot ce le-a putut spune poliţiştilor care au interogat-o a fost că maşina era un sedan, credea ea, şi că era de culoare închisă.

— Asta nu ne ajută prea mult, oftă Graham. Probabil că jumătate dintre maşinile din Washington se potrivesc descrierii.

Capitala nu duce lipsă de sedanuri negre simple, ca să nu mai vorbim despre mașini de oraș și limuzine.

Fiind și el conștient de faptul că se găseau pe toate drumurile, Holt scoase un oftat de frustrare, o senzație asemănătoare cu cea a lui Graham.

— Păi, mașina a lovit-o din spate.

Se auzi cum polițistul folosește mouse-ul, probabil pentru a citi continuarea documentului.

— Se pare că nu a văzut dacă șoferul era femeie sau bărbat. Nici altcineva, din câte știm noi.

— Toate astea se potrivesc cu puținele detalii pe care mi le-a dat Casey.

Graham îl întrebă și despre cutia pe care o avusese la ea. Nu putea exclude nici o posibilitate. Oare atacatorul ei îl urmărea, de fapt, pe Graham?

— Nu. Aici nu scrie nimic despre vreo cutie. Poți verifica și cu cei de la spital. Ei au lucrurile lăsate acolo, cu excepția hainelor pe care le purta în timpul accidentului. Le-am păstrat pe acelea ca probe.

— Cei de la ambulanță ar putea ști ceva.

Cutia putea să nu rezolve nimic, dar Casey fusese lovită aproape de biroul lui, și Graham nu credea în coincidențe. Ori era cutia o parte a problemei, ori Casey chiar văzuse ceva sau pe cineva care ar fi preferat să fie văzut.

— Vrei să-ți trimit prin fax o copie a raportului?

— Da, acasă. Mulțumesc, Holt. Îți rămân dator.

— N-ai pentru ce. Nu voi putea niciodată să-mi plătesc datoria față de tine.

Graham tresări. Într-o noapte neagră ca smoala, în Beirut, îi salvase viața lui Holt, dar Graham își alungă acel gând din minte. Știa că Holt ar fi făcut la fel pentru el.

— Aș fi vrut să fiu mai folositor, adăugă el.

— Stai. Poate că poți fi.

Graham se îndreptă în scaun. Îi spuse lui Holt despre al doilea incident al lui Casey, de la ușa rotativă. Bătu, din nou, cu degetele în volan, în timp ce Holt se uita peste ultimele însemnări ale poliției, fără a găsi însă ceva.

Graham trase o înjurătură.

— Ar fi trebuit să aflu numele tipului care aproape că a fost lovit când atacatorul lui Casey a fugit din parcare. Mașina lui a fost bușită destul de rău. Poate că nu a depus plângere ca să nu-i crească prima de asigurare. Cred că atunci eram prea îngrijorat pentru Casey ca să mai gândesc limpede.

— Nu-i de mirare.

Holt făcu o pauză. Își coborî tonul și accentul lui de Tennessee deveni și mai evident, semn cert că era tulburat.

— Chiar îmi pare foarte rău de ce i s-a întâmplat lui Casey. E foarte grav, Graham. Cum se descurcă în situația asta?

— Mai bine decât mă așteptam.

Holt ezită din nou.

— Voi doi o să vă împăcați?

— Din câte știu eu, nu.

Graham avea o treabă de dus până la capăt. Asta era tot.

Cel puțin asta era tot ce încerca el să-și spună. Pentru propria ei siguranță, Casey trebuia să creadă în continuare, ca și toți cei de la Hearthline, că el era doar un funcționar anost, într-o slujbă fără nici o perspectivă. Un om căruia nu i-a păsat destul de mult de familie pentru a sta noaptea la el acasă. Până se vor sfârși toate astea, își va ține gura, chiar dacă ar fi omorât.

Casey era deja în primejdie.

Cu cât știa mai puțin despre slujba reală a lui Graham, cu atât mai bine era pentru ea. Ca fost agent, Holt ar înțelege asta.

— Sper să găsești ceea ce cauți, colega.

Termenul nu era aruncat în vân. Holt Kincade făcuse parte, ca și Graham, din echipa de doisprezece oameni — prima echipă antiteroristă. El, Graham și Tom Dallas.

— Și eu.

Graham se întrebă dacă Holt se referea la restul poveștii, la posibilul ucigaș sau la Casey însăși.

Inima lui Casey bătea cu putere. Peste tot în jurul ei răsunau claxoane. Traficul de la ora cinci trecea pe lângă ea.

— Putem face asta, își spuse sieși și lui Willy.

Graham, care trebuia să ajungă la o ședință, îi lăsase, în drum spre muncă, la Institutul de Câini Călăuză. Urma ca Jackie Miles, colega lui, să îi ia de acolo, după aceea. Casey nu trebuia să plece înainte.

Ca și amintirea feței și a corpului lui Graham, aceste vorbe ale lui persistau în mintea ei. Dar nu-și

permitea să aibă îndoieli. Casey nu se simțea în stare să stea acasă și să nu facă nimic, așa cum ar fi vrut Graham. Această mică excursie părea inofensivă, chiar necesară în acel moment, pentru a-și menține independența. Acum trebuia să ajungă acasă, să facă primul lor drum singuri, și Willy aștepta răbdător lângă ea, la colțul străzii, lângă Institut.

De ce nu își ținuse Jackie Miles promisiunea că se va întâlni cu Casey? A așteptat-o la recepție timp de o oră. Dar ea n-a mai venit. Cu câteva săptămâni înainte, femeia asta petrecuse ceva timp cu Casey la spital vizitând-o de fiecare dată când Graham nu putea fi acolo. Stătea la căpătâiul ei și vorbeau atunci când Casey se trezea. Acum de ce nu a mai apărut?

Casey inspiră adânc. La acea oră de vârf, într-un trafic intens, care era posibilitatea ca o altă mașină să dea peste ea în plină zi, pe o stradă aglomerată, foarte aproape de Mall, de Casa Albă, de sediul FBI? Chiar și de Hearthline?

Foarte mică, decise ea. Oricum, avea de ales? La Graham suna ocupat. Nici Rafe Valera, persona non grata, nici Anton nu erau acasă. Nu mai știa pe nimeni în oraș pe care să-l sune ca să vină să o ia de acolo.

— Înainte, Willy!

Ținea lesa câinelui într-o mână și îl simți cum i se supune și face un pas înainte. Apoi încă unul, întotdeauna așteptând să vadă dacă și ea este de acord înainte de a mai face unul.

Coborând de pe trotuar, traversară strada, apoi trecură pe trotuarul de vizavi. Casey se mai relaxă

puțin. Willy era un adevărat profesionist. Deja nici nu-și mai putea imagina ce s-ar fi făcut fără el.

După lecția de la institut, se simțea mândră de micul progres pe care îl făcuseră. Casey mergea încrezătoare, pe trotuarul aglomerat, spre intrarea de la metrou.

Putea să facă asta, dar nu putea să ia un taxi, alternativa mai de bun-simț și, probabil, și mai sigură. Putea Graham să bombăne cât voia. Nu avea bani de taxi pentru că nu se așteptase să aibă nevoie de așa ceva.

Vântul de amiază, fierbinte și umed, îi adia peste față și Casey își ridică privirea spre soarele arzător. Instructorul îi spusese că nu trebuie să se străduiască prea mult. Trebuia să aibă încredere în câine pentru că mai mult decât să o treacă strada, acesta îi dădea siguranță. Și Casey știa acest lucru.

Ciudat, asta i se părea mai ușor decât să apeleze la Graham, chiar și atunci când trebuia să o facă. Dar frumosul labrador nu o rănise niciodată. Casey nu uitase lungile seri petrecute singură în casă, în timp ce Graham muncea întruna. Săptămânile și mai lungi când el era plecat pe teren, absența lui dureroasă, conversațiile șterse când el era acasă, patul ei care era mai mult gol.

La un moment dat a presupus, greșit — insista Graham —, că el ar fi avut o aventură. Până la urmă, nu a mai contat nici viața lor sexuală tot mai săracă. Într-un final, Casey a luat, cu greu, decizia de a se salva.

La următorul colț de stradă, Willy se opri la un semafor.

— Bravo, spuse ea. Am muncit din greu azi.

Semaforul se făcu verde și Willy porni din nou. Ghearele lui se loviră de șosea și, un minut mai târziu, de trotuar.

Zece minute după aceea, urcau pe o scară rulantă lungă și abruptă, tipică pentru metroul din Washington, când Casey intră, dintr-o dată, în alertă. La fel și Willy. Deși înconjurată de oameni care se întorceau de la muncă, ea simți că alături mai era cineva. Cineva care nu trebuia să fie acolo. Casey nu-și dădea seama cum de știa asta. Dar știa.

Pulsul i se acceleră.

Cu siguranță, cineva îi fixa cu privirea.

Mai rău decât atât, fuseseră urmăriți.

Casey simți tensiunea din lesa lui Willy, ceea ce însemna că el întorsese capul spre ea. Îi simțise teama.

Părea să o întrebe: „E totul în regulă?"

— Nu, șopti ea. Nu este.

Nu avea unde să plece de pe scara rulantă aglomerată care urca, încet, dinspre metrou spre stradă. Auzea oameni vorbind. Inhala aerul greu, închis, din metrou. Simțea sub degete balustrada umedă. Cu câteva săptămâni înainte, s-ar fi înghesuit printre oameni. Acum nu se mai putea mișca. Nu putea să respire. Nu putea să vadă.

O mână îi cuprinse umărul. Casey îngheță. Inima îi bătea cu putere. O mânecă de haină o atinse pe brațul gol. Materialul părea mătăsos și scump. Simțea

un miros de apă de colonie. I se părea familiar. Ar fi dat orice ca bărbatul să fie Graham. Dar nu era el.

Îl auzi pe Willy mârâind. Rapid și amenințător. Ca și vocea dură a bărbatului.

— Îți spun eu, cățea. Nu ai văzut nimic.

— Cine...?

— Să-ți intre în cap, îi mârâi în ureche. Nu auzi nimic rău. Nu *vezi* nimic rău. Nu spui nimic rău. Cum îți deschizi gura aia frumoasă îți vei și dori ca vederea slabă să fie singura ta problemă. Data viitoare *vei muri!*

Chiar în acel moment, de parcă ar fi cronometrat, scara rulantă ajunse la stradă. Oamenii coborâră, și la fel și agresorul ei.

Nu-l va uita niciodată. Îl știa după miros. *Omul din lift!*

Inima ei bătea ca un ciocan. „Nu are nici o logică.

Sigur că are. Dacă nu vrea să-l identifici."

Oare știa că vorbise cu Graham? Dar cum? Și cine era? Nu-și putea aminti.

Willy încă mârâia.

Trăgea de lesă și zgâria asfaltul cu ghearele, vrând să pornească după acel bărbat. Ea trase tare de lesă ca să-l țină aproape.

— E în regulă, Willy.

Avea glasul tremurat.

Primii pași ai lui Casey pe stradă fură mai neîndemânatici. Hotărâtă să nu se panicheze, apucă strâns lesa lui Willy, în timp ce înainta prin mulțimea de pietoni. Simțea tensiunea câinelui prin lesă, în

braț, și în umărul unde încă o ardea strânsoarea fantomatică a agresorului.

Mai întâi, fusese lovită cu mașina. Apoi fusese învârtită în ușa rotativă. Și așa-zisa intrare prin efracție...

Acum nu mai putea nega amenințarea care fusese formulată, pe un ton aspru și jos, în urechea ei. „Să nu spui nimic de rău."

Tremurând, cu pulsul bătându-i ca o tobă, Casey îndemnă câinele să meargă mai repede. Nu înspre casă, ci în jos, pe scara rulantă, spre metrou. Înapoi pe peron. Nu voia să se avânte din nou în întuneric, dar acum era permanent acolo.

Dar nu se ducea acasă. Ci la Hearthline.

În ciuda eforturilor lui, Sweet William nu era de-ajuns ca să o protejeze. Casey se temea că nimic nu mai era de-ajuns.

Capitolul patru

— Pot să vă ajut cu ceva?

O voce calmă, cu accent britanic, se auzi de la biroul de recepție de la Hearthline. Casey îi făcu semn lui Willy să meargă și se apropiară amândoi de birou.

Drumul ei scurt de la metrou a părut să dureze o veșnicie. Presupunea că va mai trece mult timp până ce va mai auzi cealaltă voce amenințătoare în urechi.

„Data viitoare vei muri!"

Dacă Willy ar fi putut să o protejeze de acele cuvinte malefice...

Dacă ar fi putut să-i *vadă* fața bărbatului...

Totuși, îi auzise vocea. Clar.

Și acum, îl putea identifica după miros. Încă un motiv pentru vizita surpriză la biroul lui Graham.

Casey ezita. Nu se iluziona că va fi foarte mulțumit, dar trebuia să-i spună ce s-a întâmplat. Dacă atacatorul ei, același om pe care-l văzuse în lift, lucra în clădire?

Pulsul i se acceleră.

Cum îl va găsi pe Graham?

Data trecută nu trecuse dincolo de acest punct. Paznicul de noapte îi blocase accesul. Şi când îl întrebase de Graham, îi aruncase o privire goală. Oare era proaspăt angajat?

Casey vrusese cu ardoare să treacă de el. Dar nu a avut încotro. După ce i-a mulţumit paznicului, care până atunci se uitase cu suspiciune la ea, şi-a luat cutia cu lucrurile lui Graham şi a plecat.

Câteva clipe mai târziu, zăcea lovită şi oarbă pe podeaua de ciment a parcării.

Acum, Casey trase aer în piept.

— Aş vrea să-l văd pe Gr...

— Va trebui să-mi arătaţi permisul de trecere, doamnă.

„Sau veţi fi escortată afară din clădire."

Casey şi-l imagină pe recepţionerul cu vocea rece apăsând un buton sub birou, pentru a chema paznicii.

— Oh, vai, ce surpriză!

Casey se întoarse când auzi o voce radioasă de femeie, ce-i părea cunoscută. O simţi pe nou-venită cum se apleacă să-l scarpine pe Willy după urechi.

Câinele mârâi din nou.

— Ai grijă, spuse Casey. Nu are încredere în străini.

— Cred că e supărat pe mine. Şi tu la fel, zise ea.

Casey o recunoscu după voce pe Jackie Miles, colega lui Graham. Îi trăsese clapa la Institutul de Câini Călăuză şi acum se grăbea să-şi ceară scuze.

Vocea lui Jackie părea nesigură.

— Îmi pare nespus de rău. Ştiu că trebuia să mă întâlnesc cu tine, dar am fost prinsă aici...

Explicația ei jalnică nu era veridică. Părea că Jackie nici n-a plecat de la Hearthline să o ducă pe Casey acasă.

Dar de ce?

Graham se lăsă pe spate, în fotoliul de la birou și înjură. La asta se și așteptase. Dar nu însemna că trebuia să-i și placă. Se răsti în receptor:

— Deci nu erau amprente identificabile în apartamentul lui Casey?

— Erau destule amprente. Ale ei, ale tale, ale lui Valera și ale fiului său. Atât.

— Și cele parțiale?

— Șterse, spuse Holt. S-ar putea să nu fie de-ajuns să lucrăm cu ele. O să văd ce mai pot face.

— Dar asta dovedește că a fost cineva acolo.

— Poate. Un om de la telefoane, administratorul clădirii, un puști care aduce mâncarea.

— Dar nu asta e ceea ce crezi tu cu adevărat.

Holt oftă, frustrat și el.

— Ceea ce cred este că tipul e foarte abil. Experimentat, cum ai spus și tu. Dacă nu greșesc, a făcut „curățenie" în apartament înainte să plece. Și, în primul rând, s-a asigurat să nu se atingă de prea multe. Am găsit amprentele parțiale pe robotul telefonic al lui Casey.

Holt răsfoi niște hârtii.

— Am găsit un raport care s-ar putea să te intereseze.

Graham simți cum îi înflorește un zâmbet și cum îl cuprinde nerăbdarea.

— Ascultă aici. Îl mai ţii minte pe prietenul tău, cel care a fost lovit când a fugit tipul după ce a învârtit-o pe Casey?

— Da?

— După ce am vorbit noi doi ultima oară, a venit aici. A depus o plângere în legătură cu incidentul. Compania lui de asigurări a insistat să facă asta, dar şi el era foarte supărat. Cumpărase maşina cu o zi înainte şi acum este la atelier.

— A dat o descriere a infractorului?

— Depinde din ce parte o priveşti.

Graham oftă. Fidel originilor sudiste, Holt ajungea la subiect agale.

— Păr negru, ochi negri, costum negru. Sună cunoscut?

— Se potriveşte cu descrierea făcută de mine.

Clasic! Nu voia să iasă în evidenţă. Ca şi omul lui Casey din lift. Numai că altfel.

Un semn rău. I se făcu pielea de găină.

— Poate că putem face o schiţă. Poţi chema victima din nou?

— Sunt şanse destul de mari. Omul era destul de furios.

Holt făcu o pauză, păstrând, ca de obicei, piesa de rezistenţă pentru final.

— Şi mai e ceva. Asta chiar că o să-ţi placă...

— Jackie.

Vocea de gheaţă a recepţionerului le opri la jumătatea holului.

— Prietena ta va trebui să se înscrie în registru.

— O s-o înscriu eu, spuse Jackie cu reproș în voce.

Era evident pentru toată lumea că nu se putea înscrie singură.

— Așteaptă aici, îi spuse lui Casey.

Când se întoarse, Jackie bombăni:

— Birocrația. Tocmai ai văzut-o... scuze, vreau să spun, ai prins-o în acțiune.

O conduse pe Casey de-a lungul holului.

În timp ce mergeau, Casey putu auzi dintr-o parte și din cealaltă zgomote de taste de calculator, voci de bărbați și femei vorbind în șoaptă sau la telefon, și într-un birou cum răsunau ultimele știri dintr-un televizor. Casey avu impresia ciudată că Jackie o târa după ea și că nu avea chef de conversație.

Casey adulmeca mirosurile din fiecare birou. Asta putea fi singura ei șansă de a afla dacă omul care o atacase la metrou era de aici, dar până acum nu aflase nimic. Și era sigură că nici Willy nu găsise mai mult. Era foarte bun la adulmecat și se îndoia că va uita prea curând acel miros.

Casey inhală, din aer, un miros de fast-food — de ceapă și grăsime, un miros de cafea arsă și apoi un amestec de parfumuri și aftershave. Dar nici unul nu-i aparținea bărbatului care o amenințase.

La următoarea ușă, Jackie se opri. Bătu cu unghiile în toc, pentru a atrage atenția.

— Intră.

Îl auzi Casey pe Graham spunând pe un ton distras. Probabil că era cu spatele la intrare.

Se auzea zgomotul tastelor în ritmul inconfundabil pe care îl avea Graham când era cufundat într-un

„proiect". Lui Casey nu îi păsa de asta acum. Deşi înfundată, vocea lui o învălui ca o pătură, încălzindu-i sângele în vene. Trase în piept mirosul lui viril, unic şi simţi uşurare în tot corpul. Nu mai conta ordinul lui să stea departe de Hearthline. Ea era acolo. El era acolo. Va fi bine acum. Ea va fi bine.

Gândul acesta o uimi.

Până atunci, Casey nu realizase cât de zdruncinată era de la incidentul din metrou. Cât de mult depindea încă de Graham.

— Ţi-am adus un vizitator, spuse Jackie.

Şi tastele se opriră. Graham se întoarse. Casey îi auzi scaunul scârţâind. În următoarea clipă, se ridică în picioare şi o trase înăuntru.

— Ce cauţi aici?

— Bună şi ţie, murmură Casey.

Se simţea din ce în ce mai nedumerită de noul mediu, de locul lui Graham în el şi de atitudinea lui.

— Am crezut că o vei duce acasă, îi spuse el lui Jackie.

— A intervenit o schimbare în plan...

Graham i-o tăie din scurt:

— Jackie lasă-ne o clipă singuri.

— Sigur, spuse ea. M-am ocupat eu de formalităţi la intrare. Vrei să închid uşa?

De cum plecă Jackie, Graham trase un scaun şi o conduse pe Casey până la el.

— Te rog. Stai jos.

Îl auzi cum se apleacă să-l mângâie pe Willy, care se aşezase imediat la picioarele ei. Willy îşi mişca tot corpul de bucurie. Îl adora pe Graham.

— Parcă ți-am spus...

— Să nu vin niciodată aici.

Casey înghiți în sec. Părea mai supărat decât se așteptase ea să fie. Se dusese și scurta senzație de împăcare pe care o simțise.

— Da. Știu. Dar s-a întâmplat ceva.

— Ce?

Casey îi povesti că nu s-a mai întâlnit cu Jackie și despre omul de la metrou. După ce se mai calmă, Graham îi spuse despre amprentă și apoi i-l descrise pe agresorul de la ușa rotativă.

— Ce se întâmplă aici?

Se referea și la Hearthline.

— Nimic.

Își putea da seama că o minte. Casey îl cunoștea prea bine.

— Mă voi ocupa de Jackie. Te simți bine?

— Da.

— Ai anunțat poliția?

— Nu. A dispărut în mulțime. Nu am fost rănită. Ce le-aș fi putut spune?

— Aha.

Cu un singur cuvânt părea să-i pună la îndoială judecata.

— Și apoi, deși erai la doar câteva străzi distanță de casă, ai decis să te întorci aici.

— Pentru că am sperat să-l găsesc la Hearthline.

„Pentru că aveam nevoie să te găsesc pe tine."

— Telefonul tău suna ocupat. Rafe și Anton nu erau acasă. Nu voiam să risc și să mă duc acolo singură. Graham, l-am mirosit. Chiar aici în clădire, în

ziua în care am fost lovită. Apoi azi, din nou, pe scara rulantă. Nu înțelegi? Sunt sigură că e același om.

— Pentru că ai simțit aceeași apă de colonie sau săpun?

Casey dădu din cap.

— Nu este ceva ce am mai mirosit până acum. Poate că e un aftershave deosebit. Făcut special pentru el. Asta e bine, nu-i așa? Putem urmări asta.

Acum, că se simțea în siguranță, era cuprinsă de entuziasm.

— Ar putea constitui o probă. Și s-ar putea ca el să fie cineva important. Costumul lui era unul scump. Mi-am dat seama de când l-am privit în lift.

Casey reținea ușor hainele, culorile, formele. Așa era de când avusese propria galerie.

— Dar nu îți amintești fața lui.

— Nu găsesc contextul în care să-i pot plasa chipul, îl corectă ea.

— Păi, vom încerca să facem ceva în legătură cu asta.

Îi spuse că el și cel a cărui mașină fusese lovită vor încerca să compună o schiță a atacatorului cu ajutorul unui portretist de la poliție.

— Poate că descrierea noastră va declanșa vreo amintire. Un loc unde l-ai mai văzut.

— Cum, când eu nu pot vedea schița?

Apoi, după ce își îndreptă spatele în scaun, se și albi la față.

— Graham, ai spus că omul de la ușa rotativă era brunet. Omul pe care l-am văzut în lift era blond.

— Şi ai simţit mirosul de atunci şi azi pe scara rulantă? Nu şi în clădirea doctorului sau la tine în apartament?

Casey clătină din cap. Îşi îndreptase privirea goală în jos şi-şi ţinea mâinile în poală.

— M-am temut de asta. Chiar m-am gândit la acest lucru mai devreme.

Îl auzi oftând.

— Avem de-a face cu mai mulţi indivizi.

— Ceea ce înrăutăţeşte lucrurile, sublinie ea.

— Sau le îmbunătăţeşte. Oricum, e un grup mai mare.

Vocea lui deveni mai încrezătoare.

— Şi un număr mare de persoane nu oferă certitudinea reuşitei în acest caz. Sunt mai multe şanse să greşească totuşi cineva. Şi pentru că tot veni vorba de numere...

Graham se aşeză în fotoliul de la birou. Casey auzi, din nou, zgomotul tastelor. Oare revenea la ce lucrase înainte? Terminase cu ea? Apoi îşi dădu seama că se înşală. În momentul de faţă, munca lui o privea pe ea. Graham vorbea în timp ce tasta.

— Când Holt Kincade, de la poliţia din Washington, mi-a vorbit despre raportul cu privire la maşina avariată, mi-a spus şi că şoferul acesteia a văzut o parte din numărul de înmatriculare al celeilalte maşini. Asta nu a dus nicăieri. Dar mă întreb...

Mai apăsă nişte taste.

Casey aştepta mângâindu-l pe Willy pentru a se calma şi simţi repede o schimbare în starea ei.

— Ha! spuse el, după o clipă. Dar dacă tipul e dislexic? Atunci e posibil să fi inversat niște numere. O să introduc numerele date de el în computer și o să încerc câteva posibilități.

Câteva secunde mai târziu, scoase un fluierat ușor de satisfacție.

— Oh, da! Îi trimit asta lui Holt.

Nu trebuiră să aștepte prea mult.

Peste câteva minute, telefonul lui Graham sună. Casey nu putea auzi și vorbele de la celălalt capăt al firului, dar după reacțiile lui Graham și energia care emana din el, spera că sunt vești bune.

Graham închise telefonul. Își împinse scaunul în spate și apoi se ridică plin de energie, electrizând camera. O clipă mai târziu stătea chiar în fața ei. Casey nu apucă să întrebe ce s-a întâmplat. Până să-și dea seama, Graham o trase din scaun și o luă în brațe. Apoi, spre uimirea ei totală, în timp ce încă se opunea îmbrățișării lui, el își coborî capul și își lipi gura de a ei, într-un sărut neașteptat.

Primul după mai multe luni.

Camera se învârtea cu ea, de parcă ar fi fost din nou aruncată în acea ușă rotativă. Mirosul lui îmbătător se infiltră în aer, iar buzele lui erau calde și sexy. Încă o clipă, și ea s-ar agăța de el. Uitând de divorț. Uitând de omul de pe scara rulantă și de groaza pe care o simțea.

Însă Graham se trase repede înapoi.

— Draga mea, tocmai a dat norocul peste noi.

De parcă sărutul nu-l afectase deloc, își puse sacoul și apoi îi conduse pe ea și pe Willy la ușă.

— Holt a găsit ce însemnau numerele pe care i le-am trimis. Un sedan negru, asemenea celui care te-a lovit, și datele șoferului, la Departamentul de Autovehicule. Ne întâlnim cu el la acea adresă. Hai să plecăm de aici.

— Chiar trebuie să conduci așa de repede?

Avea dreptate. Graham conducea mereu repede, dar acum bătea toate recordurile, mai ales într-un trafic aglomerat. Cu automobilul șerpuind prin trafic, se îndrepta spre adresa dată de Holt.

Dacă se putea, îl va vedea în pușcărie, chiar în acea seară, pe atacatorul lui Casey.

Dacă era foarte norocos, poate îi dădea de cap și cazului la care lucra și, dacă se întâmpla un miracol, găsea și un indiciu despre scurgerea de informații. Nu-și putea scoate din minte senzația că atacurile asupra lui Casey și complotul terorist erau legate între ele.

Bărbatul pe care îl văzuse în liftul de la Hearthline putea fi cel pe care îl căuta Graham. Un trădător care îi vindea secrete lui Al-Hassan. Aceste gânduri îl făceau să se simtă euforic.

— Mă amețești, mai încercă o dată Casey.

— Scuze. Ești bine?

— Dacă ți-aș spune „mai bine ca niciodată", m-ai crede?

Graham zâmbi. Măcar își păstrase simțul umorului. Spiritul ei. Dar știa că ea încă mai avea suspiciuni în legătură cu el.

Asta era și vina lui.

Îi venea să o omoare pe Jackie Miles pentru că o dăduse în bară.

Nu putea să riște ca nevasta lui să dea nas în nas cu unul dintre superiorii lui de la Hearthline și să-l strige pe un alt nume. DeLucci avea ochi de șoim. Când ieșiseră din birou, Graham se asigurase că holul era gol. Apoi, încă înfierbântat după acel sărut cu Casey, îi dusese pe ea și pe Willy pe scara de incendiu. Se rugase ca ea să nu-i ceară vreo explicație și o dusese în așa fel încât să evite recepția sau pe oricine ar fi folosit liftul.

Desigur, poate că astea nu mai contau acum.

Se întrebă, din nou, dacă nu cumva fusese depistat.

Până acum nu părea să fi fost, dar nu putea fi sigur de asta.

Dacă nu ar fi fost Jackie care să o ducă repede la biroul lui, probabil că ar fi fost descoperit. Dacă o recunoscuse cineva pe Casey lângă biroul său, în acea primă zi, atunci se putea să o indentifice și acum.

Graham nu voia să existe nici un risc.

— Șaptesprezece trepte? murmurase Casey de pe treapta de deasupra lui, când coborâseră.

— De ce trebuia ca eu să fac un infarct? La ce ți-aș folosi atunci? Și săracul Willy...

Atingerea mâinii ei îi făcea pulsul să o ia razna chiar mai mult decât scurta atingere a buzelor ei. Oh, Doamne! Nu avusese dreptul la acel sărut interzis, dar dacă ar fi fost să moară atunci, ar fi murit ca un om fericit.

Era numai atracție sexuală, își spunea el, iar faptul că fuseseră căsătoriți doar înrăutățea lucrurile. Își amintea de toate acele sărutări în întuneric, cum era să-i simtă corpul... Graham presupunea că în noaptea următoare, chiar și cu atacatorul lui Casey după gratii, tot nu va putea dormi. În fiecare noapte, îi era destul de greu să și-o scoată din minte. Acum mai avea și sărutul ăsta de care să-și amintească. Și să-și tot amintească...

Graham își drese vocea. Trebuia să stopeze tot, în afară de apărarea lui Casey și de aflarea adevărului.

— Graham, te rog, încetinește!

Luă piciorul de pe accelerație. Probabil că lipsa vederii îi afecta și simțul echilibrului, și tentativa lui de a transforma Wisconsin Avenue într-o pistă de curse o făcea să se simtă mai rău decât lăsa să se vadă.

— Sunt un nesuferit, spuse el.

— Dar un nesuferit fermecător.

Numai că, după tonul lor, vorbele ei nu păreau să-l judece. Sunau moale, sec, presărate cu umor și pline de noua amintire pe care o avea de la el. La naiba!

— Sper să nu mai primești încă o amendă, adăugă ea.

— Aproape am ajuns.

Pentru că și era nerăbdător, simțea cum crește nerăbdarea și în ea. Asta îi declanșă un nou val de furie împotriva agresorilor ei. Ce ar însemna pentru ea să-și recapete viața de dinainte? Să-și canalizeze eforturile spre a se descurca, totodată, cu lipsa

vederii şi să-şi vadă în continuare de drum spre un loc mai bun?

Un loc fără el.

„Poate că ea nu a simţit aceeaşi căldură ca şi mine în urma acelui sărut." Graham îşi trecu mâna peste barbă. Îi făcuse viaţa neplăcută, el şi slujba lui cea importantă pentru guvern.

Merita să fie fericită. Cu altcineva.

— Drace!

Graham opri la adresa dată de Holt, dar nu mai văzu alte maşini în jur. Aleea era goală. Casa modestă şi grădina plină de arbuşti păreau părăsite. În faţa ei nu era nici o maşină de poliţie.

— Poliţiştii au întârziat.

— Nu se descurcă la fel de bine ca tine în trafic.

— Da, da.

Dar îi zâmbi. Un zâmbet pe care Casey nu-l putea vedea.

Îi luă mâna în schimb.

— Ce ar fi să mă aştepţi aici? Eu o să mă uit prin jur, să văd dacă dau de sedanul negru.

— Nici gând. Vin şi eu.

Casey îşi eliberă mâinile, deschise uşa şi coborî din maşină. Îl eliberă pe Willy din patul său de pe bancheta din spate şi apucă lesa.

Graham oftă şi i se alătură pe trotuar.

Şi îngheţă imediat, după primul pas.

Aerul din jurul său căpătă aceeaşi greutate ca înainte de clipa în care cineva o împinsese pe Casey în uşa rotativă.

— Casey, vreau să rămâi aici.

Ea o luă înainte.

— A fost accidentul *meu*. Mi-am petrecut ultimele săptămâni în teamă. Dacă tipul care are mașina aceea locuiește aici și are vreo legătură cu cel pe care l-am văzut în lift și pe scara rulantă, vreau să aud cum se închid cătușele peste mâinile lui.

Graham o prinse de umăr.

— Mai târziu. Acum, aici e ceva în neregulă.

Fața ei luă o expresie întrebătoare. La fel și figura lui Willy.

Lui Graham i se părea că atmosfera e încărcată de electricitate și că aceasta intră în corpul lui. Ori avea nevoie de o vacanță, ori urmau să dea amândoi de necaz.

Ținând-o pe Casey în urma lui cu o mână, se uită înăuntru pe lângă ușa garajului. Îi putea simți în degete bătăile inimii. Scurte și rapide.

— Vezi mașina?

— Nu.

Dar după aceea se răzgândi. Vedea *ceva*.

Ceva rău?

— Te rog. Așteaptă aici.

O lăsă afară cu Willy, complet nedumerită. Mai bine să fie confuză decât rănită din nou.

Cu adrenalina pompându-i în vene, se strecură prin ușa de la garaj. Nu îl surprinse faptul că era descuiată.

O clipă mai târziu era aplecat asupra unei femei întinse în cadrul ușii, jumătate în garaj, jumătate în bucătăria de alături.

Auzind un zgomot slab în spatele lui, Graham duse imediat mâna la pistolul ascuns în tocul de la piept. Îl scoase iute de acolo, dar era doar Casey care își strecurase înăuntru capul cu o expresie curioasă.

— Graham?

— Este o femeie aici, îi spuse el.

Când se lăsă pe vine, mâna ei se deschise și văzu altceva ce îl alarmă.

— Este moartă.

Capitolul cinci

Casey inhală mirosul metalic, inconfundabil, de sânge. Foarte mult sânge, dacă nasul n-o înșela.

Acel miros părea să umple aerul din jurul ei, golindu-l de oxigen și întorcându-i stomacul pe dos. Ținea o mână în față, pipăind prin aer, încercând să înainteze cu Willy lângă ea, ca să nu se lovească de ceva. Se apropie, încet, de ușă, dar nu știa exact unde ar putea fi Graham. Garajele nu erau, de obicei, locuri prea ordonate. Oamenii lăsau tot felul de lucruri pe jos, pentru a-i prinde în capcană pe cei neatenți.

Inclusiv un cadavru, se pare.

Casey se cutremură. Willy scânci și încercă să o tragă înapoi.

Vocea lui Graham răsună în aerul stătut:

— Willy, șezi! Stai acolo, Casey.

— Graham? spuse ea din nou.

Inima îi bătea ca o tobă, dar se forță să mai facă încă un pas. Nu voia să fie singură. Exclusă de faptul că era oarbă. Vulnerabilă în acest loc al morții. Ucigașul ar mai putea fi acolo. Dacă se ascundea în spatele unui tomberon de gunoi? Luat prin surprindere după ce a comis oribila crimă, ar putea ataca din nou.

Îl auzi pe Graham cum traversează rapid spațiul dintre ei, și apoi îi simți mâinile în jurul umerilor. Atingerea lui o făcu să se înfioare.

— Du-te afară!

O conduse, din nou, la ușă, pe care o deschise apoi, ducându-l și pe Willy odată cu ea.

— Stai aici pe trotuar, îi spuse el pe un ton sumbru. Poliția ar fi trebuit să ajungă până acum. O să mai sun la 911 și la Holt.

Începu să tasteze numărul pe celular, când un scârțâit de frână de la cea mai apropiată curbă le dădu de știre că polițiștii erau deja la fața locului. Casey auzi uși trântite și murmur slab de voci masculine.

Trăgând aer în piept cu nesaț, ea îl inhală odată cu bine-venitul miros de flori de vară. Gălbenele. Tare și persistent, mirosul îi curăță nările de duhoarea morții din garaj.

În totala nemișcare, ea simțise prezența unui suflet. Cel al unei femei care fusese răpusă în floarea vieții.

Cine a fost?

De ce a fost omorâtă?

Și întrebarea cea mai presantă în mintea lui Casey era: Ce legătură avea cu „accidentul ei" provocat de sedanul negru al cărui proprietar se presupunea că locuia acolo și că dispăruse între timp.

Casey își spuse că există și lucruri mai rele decât a fi orb.

Pentru prima dată, Graham aprecie faptul că ea era oarbă. Nu voia să vadă asta.

Stătea deoparte cu Holt Kincade, în timp ce toți ceilalți polițiști se ocupau de mulțimea de gură-cască strânși în apropierea casei. Holt își reciti notițele. Nu erau mare lucru, dar reprezentau un punct de pornire.

— Marilee Baxter. Treizeci și cinci de ani. Necăsătorită. A închiriat casa asta acum vreo șase luni. Conform proprietarului, pe contractul de închiriere apare doar numele ei.

Holt își închise carnețelul.

— A mai spus că ea și tipul locuiau împreună. Presupun că tatăl ei avea un motiv serios de supărare.

Graham se uită la Casey, care aștepta acum în mașină. Își putuse da seama că este șocată de când o văzuse palidă și cu ochii holbați, în ușa garajului.

Drace, și el era șocat!

Nu era prima oară când Graham vedea un cadavru, dar nu era cu nimic mai ușor de suportat. Pe un câmp de luptă, sau într-un loc unde a atacat o celulă de teroriști, chiar și o dată când un răcan s-a împușcat mortal din greșeală... Graham nu mai voia să continuie lista. Întotdeauna i-a fost greu să înghită gustul amar pe care îl simțea atunci în gură.

Holt își trecu mâna peste părul său blond, tuns soldățește.

— Ce naiba a făcut femeia aia, ca să merite un sfârșit atât de brutal?

Bună întrebare.

— Urâtă treabă! Se pare că i-a tăiat gâtul, mormăi Graham.

— A tăiat chiar prin artera carotidă. Nu i-a dat nici o şansă. S-a golit în câteva minute.

Holt se opri.

— Dar vom aştepta autopsia ca să se stabilească oficial cauza decesului.

În spatele lor, uşa garajului se deschise automat. Graham îşi întoarse privirea atunci când medicii trecură pe lângă ei spre ambulanţă, cu victima împachetată într-un sac negru. La fel făcu şi Holt, ascunzându-şi expresia feţei.

— Nu am putut găsi prea multe informaţii despre proprietarul sedanului negru, spuse Holt ridicând din umerii lui laţi. În afară de numărul de înmatriculare şi asigurare, n-am mai găsit nimic. Probabil că a folosit acte false. L-am dat în urmărire, dar se poate să fie undeva tocmai în Florida. Să sperăm că are un far spart sau că depăşeşte viteza regulamentară. Poate îl opreşte vreun poliţist de pe autostradă şi îl notează.

Se uită suspicios la Graham.

— Nu ai atins nimic acolo, nu?

Făcu un gest înspre garaj.

Tehnicieni cu pungi de plastic pentru probe treceau pe lângă ei salutându-i şi apoi se grăbeau spre dubiţa lor.

— Nu. Nu am deranjat scena crimei. Am fost prea ocupat să am grijă de Casey.

— Eşti sigur?

Încă una din remarcele cu subînţeles ale lui Holt. De ce să fie sigur Graham, mai exact? De faptul că a avut grijă de fosta soţie, care îi tolera ajutorul doar

în momente de stres intens și disperare? Sau sigur de faptul că nu a sustras nici o probă pentru a-i servi propriilor interese? Graham nu răspunse.

Studie banda galbenă întinsă în jurul perimetrului curții. Privi o mamă cum își traversează copilul, trăgându-l de ureche ca să-l facă să meargă.

Dacă Graham nu-l putea convinge pe șiretul polițist că era nevinovat, putea fi pus față în față cu o acuzație de obstrucționare a justiției, nu cu o mulțime de oameni care își întindeau gâturile pentru a vedea câte ceva de la locul crimei.

Dar cum ar putea tocmai *el* să sustragă cu bună știință probe? Dar era ceva simplu. Și foarte personal.

Când găsise butonul din mâna încleștată a lui Marilee Baxter, avusese o revelație.

Graham se scutură de gândurile care îl sâcâiau, când văzu presa apropiindu-se de locuința victimei.

— Eu am plecat. Trebuie să o duc pe Casey acasă.

Cei doi bărbați merseră împreună până la marginea trotuarului. Holt putea mai bine decât oricine să-și dea seama că Graham nu voia ca figura lui să apară la știrile de seară, ceea ce îl făcea să se simtă și mai vinovat pentru minciuna lui.

Dar Holt nu trebuia să știe despre micul obiect înfășurat cu grijă în batista lui Graham și ascuns adânc la el în buzunar.

Mai aruncă o privire înspre Casey. Ca și Willy, ea își ținea capul întors spre el. Pentru o clipă, își imagină că privirile lor se întâlnesc și se fixează una de alta. De parcă ea ar fi știut ce a făcut. La fel și câinele.

Pentru un agent guvernamental care lucra sub acoperire în cea mai mare parte a timpului, Graham nu prea era un bun mincinos în viața personală. Nu-i de mirare că fosta soție nu l-a crezut niciodată.

— Atunci, asta este.

Holt se îndreptă spre mașina de poliție.

— O să te anunț când mai apare ceva. Să faci și tu la fel, auzi?

Cuprins de vină, Graham ridică o mână și apoi se îndreptă spre mașina lui, ușurat că nu putea să vadă privirea suspicioasă a lui Holt. Casey încă privea prin geamul mașinii. Parcă îi cerea să-i spună adevărul.

Nu putea să facă asta. O femeie era moartă. Miza crescuse și trebuia să prindă un ucigaș.

Acum, Graham avea și o probă. O va folosi, dar în felul lui. Dacă nu se înșela, era în joc și securitatea națională. Cheia se putea afla la el în buzunar.

Graham era încruntat când deschise ușa. Îl mințise pe Holt. Dar pe Casey știa că nu putea, nu voia să o mintă, de data asta. Avea și ea dreptul să știe măcar o parte din adevăr, presupunând că asta o va ajuta cu ceva.

Aflată în siguranță, în sufrageria ei, Casey ținea în palmă micul buton de aur învelit în batista lui Graham. Începu să-și plimbe degetul peste conturul lui neobișnuit și apoi prin șanțul îngust de prindere. Nu și-o putea scoate din cap pe Marilee Baxter, femeia moartă.

— Nu-l dezveli, îi ordonă Graham. Îți spun eu cum arată. Bucăți de rubin, safir și diamant încastrate într-o stea de aur.

Îi putea simți tonul înțepat. Lui îi displăceau bijuteriile masculine. Butonii, lanțurile, brățările nu erau stilul lui Graham. De fapt, el prefera o înfățișare simplă, fără dichis. Singura podoabă pe care o văzuse la el fusese verigheta. Uneori se întreba dacă o purta atunci când nu era acasă.

— Nu este prea extravagant, deși așa pare a fi, continuă el pe un ton plin de speranță, ceea ce o surprinse. Unic, adăugă el de parcă ar fi împins-o de la spate.

Apoi, bărbatul rămase așteptând ceva.

Ea își dădu seama că aștepta reacția ei.

Atunci își trecu degetul peste metalul încrustat cu pietre prețioase prin batistă. Willy dormea la picioarele ei, sforăind încet. Un sunet reconfortant. Dar ea nu se putea relaxa.

— Roșu, alb și albastru. Culorile steagului S.U.A.

Deodată, spatele ei se îndreptă pe canapea.

— Bingo!

— Graham, liderul echipei tale ți-a dat o pereche de butoni după atentatul cu bombă de la clădirea Curții Federale din Houston, nu-i așa? Când ai mers cu echipa specială la...

Nu-și mai amintea ce slujbă avusese atunci.

— DUSL.

— Dezvoltare Urbană și Spațiu Locativ. Îmi amintesc că ai lipsit trei săptămâni ca să ajuți la curățarea

dărâmăturilor, să rezolvi situațiile din zonă, să aranjezi împrumuturi pentru reconstrucție.

Nu fusese ultima dată.

— Ai memorie bună.

Apoi adăugă:

— A dat câte o pereche fiecărui membru al acelei echipe. O duzină, în total.

— Tu nu i-ai purtat niciodată pe ai tăi.

Dar își amintea când îi arătase butonii. Cu mândrie.

— Nu sunt un om de lume, spuse el.

Graham ducea o viață foarte liniștită sau dusese până de curând. Și pentru asta Casey era de vină.

— Am schimbat eu asta. Înainte plimbai acte la Hearthline și dintr-o dată îți aperi fosta soție de un ucigaș. Mă simt foarte prost că te-am implicat și pe tine.

Ea încă avea suspiciuni. În legătură cu el.

— Nu-ți face griji în privința mea, spuse Graham.

Casey îl simți cum îngenunchează în fața ei. Când îi luă mâinile într-ale sale, și pielea lui aspră de bărbat atinse pielea ei moale, ea își uită propriile îndoieli. Un fior de dorință o străbătu, dar își dădu seama că încă tremura. Indiferent de cât de tare încerca să se țină, nu putea să nu-și amintească acele minute petrecute în garaj cu Marilee Baxter zăcând moartă în apropiere.

Oare cum au fost ultimele ei clipe?

A murit repede sau s-a chinuit? Fusese dureros?

Chiar dacă le cunoştea, Graham nu era dispus să-i împărtăşească detaliile. „Cu siguranţă a murit imediat", a fost tot ce a zis.

O parte din ea nici nu-şi dorea să ştie mai mult de atât. Dar restul fiinţei ei se simţea asemenea acelor vecini care murmurau şi se înghesuiau lângă locul crimei, împingându-se în maşina de teren a lui Graham, unde stătea Casey simţind încă miros de sânge.

Acum el îi descleştă degetele şi îi luă butonul încălzit din mână, şi ea înţelese brusc.

— A fost în mâna ei? Nu-i aşa? îl întrebă Casey.

Marilee Baxter ţinea butonul atunci când a murit.

— Da.

— Ceea ce înseamnă că ucigaşul avea o pereche de butoni ca aceştia.

— Aşa este, spuse el. Cred că putem presupune asta.

Casey se cutremură.

— Şi acum unul din ei lipseşte. Ce a spus detectivul Kincade?

Graham ezită.

— Păi, el n-a spus nimic.

— Nu ştie? întrebă Casey uimită. Dar asta este...

— Da. Sunt al naibii de vinovat. Tu şi cu Willy mă puteţi vizita în puşcărie.

— Dar de ce...?

— Ştii de ce. Dacă îi predau asta lui Holt, nu o vom mai vedea niciodată. Va fi îngropat în dulapul cu probe, până la proces, care poate avea loc şi peste câţiva ani. Ne trebuie acest buton, Casey. Au fost douăsprezece perechi, repetă el. Doisprezece oameni.

Casey își dădu seama unde bătea.

— Unsprezece, murmură ea, în afară de tine. Crezi că unul dintre ei a ucis-o pe femeia din garaj. Unul dintre acei oameni are numărul de înmatriculare al sedanului negru care ne-a condus la acea casă. Același om care încearcă să mă omoare pe mine.

— Asta urmează să aflăm noi.

— Numărul de înmatriculare... nu-i recunoști numele?

— Nu. Îmi sună cunoscut, dar nu-mi pot da seama cu precizie de unde. Ca și tine, cu omul din lift.

Graham expiră cu putere.

— Unuia dintre cei doisprezece îi lipsește un buton. Când îl găsim, vom găsi și geamănul lui din aceeași pereche.

— Doar dacă nu cumva, după perioada Houston, a dat butonii sau i-a amanetat. Atunci ar putea să-i aparțină oricui.

— Mă îndoiesc de asta. Sunt o amintire a serviciului nostru acolo. Nu ne-au fost dăruiți de Guvern. Liderul echipei noastre a dat comandă pentru acești butoni. Deci unul dintre acești tipi umblă acum sub un nume fals.

Și C.A.T., noul grup din care făcea parte, voia să discute cu el. Graham îi mângâie mâna. Pielea lui aspră se atinse din nou de pielea ei fină și Casey simți acea flacără mocnită arzând în interior.

— Graham.

— Omul din lift. Casey, încearcă să-ți mai amintești ceva despre el în afară de miros. Un nume chiar ar fi de folos.

Casey nu-şi aminti nimic şi putu simţi dezamăgirea lui Graham. Se îngemăna cu a ei.

— Nu-i nimic. Vom încerca în continuare. Mai întâi, spuse el, îi voi găsi pe toţi ceilalţi bărbaţi şi-i voi interoga.

Graham îşi ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul, apoi îşi lăsă degetele să alunece până la bărbie. Acel val molcom de dorinţă se dezlănţui adânc în fiinţa ei. Vocea lui Graham era ca un susur moale, ca şi mângâierea uşoară pe obrazul ei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi. Ai trecut deja prin destule.

Pentru o clipă, îl putu simţi cum se uită la gura ei. Casey îşi linse buzele uscate şi îl auzi pe Graham trăgând adânc aer în piept. Vorbind, glasul lui devenise răguşit.

— Eşti pe aproape, dragă. Marilee Baxter, butonul, sedanul negru şi actele false de înmatriculare... fac parte din aceeaşi tărăşenie.

— Motivul pentru care cineva îmi doreşte moartea.

Următoarele lui cuvinte îi tăiară respiraţia:

— Da, aprobă el. Asta şi, probabil, un lucru mult mai important decât asta, dar de care nu ne dăm încă seama ce este.

Capitolul șase

Unul dintre acei doisprezece bărbați devenise un trădător.

Graham nu îi menționase asta lui Casey. Era spre binele ei să nu știe.

Dar întrebarea era: care dintre ei?

Marilee Baxter fusese omorâtă ca să i se închidă gura? Oare criminalul s-ar limita data viitoare doar la a o amenința pe Casey?

Graham își impuse să stea calm când el și Jackie Miles intrară în sufrageria bine pusă la punct unde locuia primul dintre foștii lui colegi de echipă. Acea echipă de intervenție fusese dezmembrată după 11 septembrie, pentru a fi înlocuită de C.A.T: din care făceau acum parte Graham și Jackie.

— David Wells. Ne întâlnim din nou.

Dădu noroc cu celălalt bărbat, dar Graham nu-l plăcuse niciodată prea mult. În primul rând, trăia prea bine. Această casă imensă din suburbiile Marylandului mirosea a bani. Ori Wells își găsise nevastă bogată, ori avea și alte surse de venit pe lângă pensia de la Guvern.

Al-Hassan, poate?

Părul negru și rar fusese aranjat de un profesionist. Wells purta un pulover de cașmir și niște pantaloni ce păreau scumpi. Într-o zi fierbinte de vară. Dar încăperea era înghețată.

— Aceasta este partenera mea, Jackie Miles, spuse Graham. Am vrea să-ți punem câteva întrebări.

Graham nu-i adresase nici cinci cuvinte lui Jackie, pe toată durata drumului până acolo făcut în Chevy Blazer-ul lui. El încă mai era supărat pentru că ea ratase întâlnirea cu Casey la institut. Graham își propuse să discute cu ea în legătură cu asta, dar acum aveau o treabă de făcut.

Well zâmbi cu ochii lui de culoarea oțelului:

— Tot în domeniul spionajului, Warren? Sau cum îți mai spui acum?

Graham o simți pe Jackie cum se încordează. Presupuse că ea nu voia să se afle acolo. Sau îl aștepta pe Graham să explodeze? Îi făcu semn să ia loc într-un fotoliu, apoi se așeză și el pe o canapea. Observă că Wells stătea în fața lui, cu spatele la perete, de unde putea să vadă prin ferestre. La fel și Graham. Probabil că Wells îl văzuse venind chiar înainte să intre pe alee.

— Lucrăm la un caz. Evident, nu-ți pot spune prea multe despre el.

„Sau faptul că are legătură cu fosta mea soție."

Îl puse la curent pe Wells cu crima ce avusese loc cu o zi înainte.

— Da, am văzut la știrile de aseară. Ai fost acolo?

Când Graham nu răspunse nici la asta, Wells întrebă:

— Încă încerci să rămâi neobservat?

Graham voia să-l facă să-i dispară rânjetul de pe față.

— Victima locuia cu un tip al cărui nume îmi pare cunoscut. Brian Dunlap îți spune ceva?

David Wells cântări întrebarea:

— N-aș prea zice. El a omorât-o?

— Îl căutăm. Am vrea să vorbim cu el.

Tonul lui Wells se înăspri:

— Și crezi că eu ți-aș putea fi de ajutor?

Scurta perioadă de introducere se terminase. Graham se aplecă în față, cu ambele mâini pe coapse. Îi aruncă lui Wells o privire pătrunzătoare.

— Cred că are legătură cu echipa.

— Cei doisprezece de la început?

Wells zâmbi din nou. Ochii nu i se luminară nici de data asta.

— E o presupunere cam hazardată. Numele ar putea fi unul fals.

Apoi, ca și când și-ar fi dat seama de implicații:

— Vrei să spui că unul dintre noi a încălcat, din nou, „drepturile omului"?

Graham o privi rapid pe Jackie. Sprâncenele ei se ridicaseră la auzul eufemismului folosit pentru a numi o crimă, de fosta echipă și acum de actuala C.A.T.

— Să spunem doar că tipul este suspect. Deocamdată.

Graham ajunsese la adevăratul motiv al vizitei lui. După ce dezvălui informația în legătură cu butonul de aur găsit la locul crimei, spuse:

— Tu încă mai ai perechea ta, Wells?

Bărbatul părea scandalizat. Exact cum se aşteptase Graham. Oare chiar asta simţea?

— Crezi că *eu* sunt implicat? Orice ar fi, nu ştiu nimic despre crimă. M-am pensionat de ani buni. La naiba, vând asigurări. N-am nevoie de aşa ceva...

Se opri fără a rosti înjurătura şi ţâşni în picioare.

— Ai spus ce aveai de spus. Mulţumesc mult.

Se uită la Jackie.

— Acum ia-ţi cu tine şi prietena poliţistă şi ieşiţi din casa mea. Nu-mi vine să cred că m-ai putut întreba aşa ceva!

Graham se ridică şi păşi agale spre uşă. Jackie îl urmă îndeaproape, astfel încât părea lipită de spatele lui. Graham le deschise uşa.

Neliniştea pe care o simţea de când găsise cadavrul lui Marilee Baxter în garaj şi furia îndreptată împotriva lui Jackie pentru că o abandonase pe Casey cu o zi înainte îi transformaseră gura într-o linie dreaptă, sumbră.

David Wells veni în urma lor până afară, unde Graham se întoarse cu faţa spre el. Pe alee, în spatele lui Wells, văzu un Masserati strălucitor. Părea nou-nouţ. După care se uită din nou la fostul său coleg de echipă.

— Tare maşina! Probabil că te-a costat o avere...

David Wells nu putea să vândă atâtea asigurări cât să-şi permită o asemenea maşină. Graham o conduse pe Jackie spre Chevy Blazer-ul lui. Simţea cum i se urcă sângele la cap de furie. David îi privea. Lui

Graham nu-i plăcuse niciodată să-i întoarcă spatele lui Wells. Nu-i plăcea nici acum.

În mintea lui, David Wells trădase cu siguranță.

Sau era doar genul de megaconsumator care nu-i prea putea fi de folos lui Graham?

Orice ar fi fost, nu răspunsese la întrebarea ce-i fusese adresată.

La clădirea Hearthline, Graham luă liftul până la etajul șaptesprezece. Furios deja din cauza lui Wells, o duse pe Jackie într-o cameră de ședințe de la capătul holului. Apoi închise ușa cu un declic amenințător care suna mai degrabă precum un cocoș de pistol. Așteptase destul. Graham se dezlănțui asupra roșcatei într-o explozie de furie:

— Se pare că nu m-am exprimat destul de clar.

În ochii lui Jackie se citea uimirea.

— Credeam că ți-am cerut, în cuvinte monosilabice, să te întâlnești cu Casey la Institutul de Câini Călăuză, ieri, la ora cinci. Unde ai fost?

Jackie își lăsă privirea în pământ.

— Știai unde trebuie să fii și când, spuse Graham. Ar fi trebuit să fii acolo.

— Am vrut să fac asta, dar chiar înainte să plec de aici, am verificat înregistrările telefonului mobil, așa cum mi-ai spus.

Încerca să-l convingă că era vina lui.

— Am pierdut noțiunea timpului. Îmi pare rău.

— Nu e de ajuns că-ți pare rău. Cred că nu ai înțeles cea mai importantă parte din rugămintea mea în legătură cu Casey.

Jackie clipi, dar nu spuse nimic.

— Nevasta mea e oarbă.

— *Fosta* nevastă, îl corectă ea. Când mi-am amintit, era deja patru și jumătate.

Graham făcu un pas spre ea.

— Om fi noi parteneri, dar să nu mă mai calci niciodată pe coadă.

Femeia ridică din umeri, ceea ce-l înfurie și mai tare. Ea știa că asta fusese o cerere personală și că nu-i putea face mare lucru dacă refuza să se conformeze.

— Poate că ar trebui să-ți pui întrebarea asta.

Ea se îmbujoră.

— Ce mai simți în legătură cu fosta ta nevastă?

— Asta nu e treaba ta.

Sincer, nici el nu știa. Graham încercă să-și înăbușe un val de dorință. Asta este tot ce a fost, își spuse în sinea lui. Amintirea ochilor ei verzi, părul ei blond-închis, pielea ei catifelată, sânii ei atâtători...

Nu avea de gând să-și analizeze sentimentele.

Simțind că situația scapă de sub control, Graham își ridică brațele:

— Știi despre ce vorbesc, Miles. Putea să fie rănită. Sau mai rău. Fără Willy, sunt sigur că așa ar fi fost. Și aș fi venit asupra ta ca o locomotivă în plină viteză.

Jackie se grăbi spre ușă ca să iasă, dar Graham știa că se făcuse bine înțeles.

Nici nu ieșise bine, că ușa se deschise brusc și intră șeful lor. Trecuse chiar pe lângă ea pe hol. Dar se pare că nu voia să discute cu Jackie.

— Unde ai fost azi cu roșcata?

— Am avut o întâlnire. Cu cineva care vrea să ne vândă un software nou, inventă Graham. Am fost să vedem care e treaba. Demonstrația...

Ernest DeLucci expiră cu putere.

— Și care e slujba ta aici?

— Analiza datelor, murmură Graham.

Nu era ceea ce făcea de obicei.

— Mai repede, mai mare, mai bine... acel program ne-ar reduce timpul la jumătate.

DeLucci se încruntă:

— Că tot veni vorba de timp, raportul tău despre o evaluare a riscului din Dubai trebuia să fie pe biroul meu la amiază. Ieri ai plecat la fel ca și astăzi. Ce se întâmplă, Wilcox?

„Aș vrea și eu să știu."

Folosirea numelui de acoperire al lui Graham îi amintea de misiunea lui, și el nu voia să-i spună lui DeLucci despre vizita la David Wells. Sau despre buton. Se uită atent la superiorul său, încercând să lege părul negru de costumul închis al lui DeLucci. Dar dacă el ar fi terorizat-o pe Casey la ușa rotativă, l-ar fi recunoscut. Ceea ce nu însemna că nu ar putea fi și el implicat în vreun fel.

— Îmi cer scuze. Vă voi aduce raportul într-o oră.

— Așa să faci.

Întorcându-se și oferind astfel o privelițe completă a cheliei perfect rotunde, DeLucci păși în hol. Mai spuse ceva peste umăr:

— M-am săturat de încetineala de aici. Această agenție are o misiune importantă de îndeplinit.

„La fel și eu."

— Va fi îndeplinită, domnule.

Nu credea că este recomandabil să-i spună lui DeLucci că ambele misiuni erau interconectate. DeLucci era un funcționar. Numai directorul de la Hearthline știa că Graham și Jackie fuseseră plantați acolo.

Era mai bine așa.

DeLucci era deja pe lista posibililor suspecți ai lui Graham. Ca și favoritul lui Jackie, Eddie Lawton. Acum li se alăturase și Wells.

„Când nu plouă, pică", se gândi el.

Graham își duse mâna la ceafă. Mușchii îi erau încordați, întinși ca niște arcuri. Avea nevoie de o pauză. Trebuia să se asigure, din nou, că fosta lui soție făcea față situației. Trebuia să-i șteargă expresia șocată din ochi.

Ceea ce îl făcu să se gândească la Rafe Valera.

Imediat după ce îi va da raportul lui DeLucci, va porni spre apartamentul ei, pentru mai mult de un singur motiv.

Și Valera era pe lista lui cu suspecți.

Graham lăsă ușa să se trântească în urma lui. O luă pe hol spre biroul său, cel de lângă al lui Jackie, și trânti și ușa aceasta. Dar nici asta nu-l liniști.

Porni spre birou pentru a termina raportul despre analiza riscului, dar găsi acolo, aplecată asupra computerului său, o siluetă slăbănoagă, îmbrăcată în niște pantaloni kaki și un tricou șifonat. Scaunul lui era deja ocupat.

fblondi

Graham îl roti spre el.

Ochii înceţoşaţi ai lui Eddie Lawton clipiră din spatele ochelarilor cu rame negre. Graham îi aruncă o privire ucigaşă.

— De ce eşti aici?

Tonul lui îi dădu de înţeles expertului în computere că mai avea puţin şi-l strângea de gât doar de dragul de a o face. Încă se mai gândea la DeLucci. Şi la Jackie şi Valera.

Degetele lungi şi subţiri ale lui Eddie rămaseră pe tastatură.

— Ca de obicei, spuse el. Încerc să-i dau de cap unei probleme cu serverul. Dacă tot eram aici, m-am gândit să-ţi updatez sistemul de operare.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

Eddie ridică din umeri.

— E o problemă din departament. Treaba cu serverul, la ea mă refer. Întreaga reţea din partea asta a clădirii a căzut, jumătate din zi.

Eddie clipi inocent.

— Nu mă crezi, gagiule?

Graham ignoră modul în care i se adresase. Nu avea nevoie de prietenia lui Eddie Lawton.

— Problema nu este dacă te cred sau nu.

Eddie clătină din cap.

— Vezi, asta înseamnă să lucrezi la Hearthline. Toată lumea e arţăgoasă.

Graham se lupta cu dorinţa de a-l apuca de tricou. Lawton îi dădea fiori. Avea impresia că Eddie se strecura prin clădire, mai ales prin secţia de anali-

ză a datelor, băgându-şi nasul peste tot. Poate că Jackie avea dreptate în legătură cu el.

— Ascultă aici. Eu lucrez cu informaţii secrete. Nimeni, spuse el, şi asta te include şi pe tine, Lawton, *nimeni* nu intră în biroul meu fără permisiune sau invitaţie. Nu ţi-am dat nici una, nici alta.

— Aha.

Afişând un zâmbet şters, Eddie se dădu jos de pe scaun.

— Atunci voi pleca. O să-i rezolv problemele cuiva mai prietenos.

Se strecură, pe lângă Graham, până la uşă şi o deschise.

— Data viitoare când mai ai nevoie de ajutor, sună la 911.

— Sigur, te ajut eu, spuse Rafe.

Cuprinsă de disperare, Casey formase numărul lui Anton.

Nu şi-o putea scoate pe Marilee Baxter din minte.

Chiar şi în absenţa văzului, tot avea o imagine destul de vie a scenei din garaj. Poliţiştii din jur. Mirosul răului în aer. Poate că asta era chiar mai rău decât realitatea. Pentru că nu putea vedea, Casey îşi imagina totul mult mai groaznic.

Sânge. Violenţă. Moarte.

Nu a putut să doarmă. Nu a putut să mănânce.

Avea nevoie de activitate.

La lecţia de ieri de la institut învăţase câteva trucuri folositoare pentru a lucra cu Willy şi a se descurca mai bine cu handicapul ei, plus o anumită

senzație de control asupra situației. Sau așa i s-a părut, până l-a simțit pe omul acela lângă ea, pe scara rulantă de la metrou. Se întreba dacă nu cumva el avea o pereche de butoni de aur.

Rafe, nu Anton, fu cel care îi răspunse la telefon.

— Tata nu este acasă. E la dentist și eu abia am intrat. Pot să-ți car eu rufele și să te ajut să le pui la spălat. Vin imediat.

Casey se simțea un pic vinovată. Graham o „sfătuise" să nu iasă din clădire.

Așa că nu va ieși. Spălătoria era doar cu un etaj mai jos.

În ciuda suspiciunii lui Graham, nu se temea de Rafe, iar acesta era evident un om puternic. Înalt, lat în umeri, cu pieptul mare, foarte musculos. Casey se întreba, cum mai făcuse și în alte dăți, de ce nu era Rafe la slujbă. Presupunând că avea una. Și se mai întreba de ce avea un Magnum 357. Dar dacă ea avea nevoie de apărare, el era acela care i-o putea asigura.

Câteva minute mai târziu, Casey porni mașina de spălat.

— Nu este prea dificil, îi spuse lui Rafe, cu un zâmbet mare pe față.

— Eu car coșul, Willy duce punga cu detergent în dinți, tu aduci balsamul.

— Și clătesc cupa pentru detergent.

O duse pe raftul de lângă chiuvetă. Cu degetele de la mâna stângă măsură distanța de la margine și o lăsă jos.

— Am luat un 10 la terapie ocupațională, ieri.

— Bravo, Casey!

Ea tresări când mâna lui grea i se lăsă pe umăr.

— Scuze, spuse bărbatul. Trebuia să te avertizez. Se pare că și eu am nevoie de ceva lecții. Te descurci de minune. Asta e tot ce am vrut să zic.

Ezită, și ea își imagină privirea îngrijorată din ochii lui de culoarea oțelului.

— Chiar aș vrea să știu cine este răspunzător pentru accidentul tău. Ca să nu mai vorbesc de ieri, la metrou. Sau de ticălosul de la ușa rotativă.

Tonul lui o asigură că era la fel de supărat ca și Graham în legătură cu „accidentele" ei. Casey se apropie de el pentru o îmbrățișare ca să-i arate că, spre deosebire de Graham, avea încredere în el și simți oțelul pe o parte a sânilor. Avea arma la el.

Casey se dădu înapoi. Că tot era vorba de protecție. Sau Graham avea dreptate? Oare îi voia răul? Când Willy o împunse în picior, se folosi de scuza asta.

— La naiba! Trebuie să-l scot afară, spuse ea, luând-o spre ușa spălătoriei.

— Îl duc eu.

Nici unul nu pomenise nimic de armă.

— Nu-ți face griji, adăugă el. Nu vom lipsi mult. Voi supraveghea ușa de la intrare cât timp voi fi afară și ușa spre hol este închisă. Stai aici și vin eu să te iau.

— Sună bine.

Dar când el și Willy ieșiră din spălătorie, Casey se sprijini de mașina de spălat și ascultă zgomotul făcut de aceasta. Cu inima bătându-i nebunește, își aminti de armă. Oare se încurcase cu un ucigaș, în

loc să-l țină la distanță? În aerul cald și umed încercă să-și facă puțin curaj.

Rafe îi spusese că totul era în regulă.

Nici o problemă.

Trebuia să aibă încredere în el. În instinctul ei.

Se va întoarce imediat. El și cu Willy.

Ei păzeau ușa. O păzeau pe ea.

Era în siguranță. Cu el.

Totuși, Casey își reaminti de ziua dinainte, când o tot așteptase pe Jackie Miles. Dacă Rafe nu se întorcea...

— Ne-am întors. Willy este un cățel cuminte.

Vocea lui joasă îi făcu sângele să i se scurgă din cap înspre picioare. Casey se sprijini de uscător.

„În siguranță."

— Nu trebuia să te grăbești, spuse ea.

Scotea rufele din mașină când sună celularul lui Rafe.

— E tata, îi zise bărbatul, după ce verifică apelul.

După o scurtă conversație cu Anton, Rafe își închise telefonul.

— Ca să vezi. Abia m-am întors și el este afară. Și-a uitat cheia. Uită cam multe în ultima vreme, spuse Rafe cu tristețe în glas. Trebuie să mă duc să-i dau drumul înăuntru. De data asta, tu și cu Willy veniți cu mine.

Oare îi văzuse neliniștea?

Casey rămase în holișorul de la intrarea în clădire, în timp ce Rafe deschise ușa principală. Willy gâfâia ușor lângă ea. Devenise rapid blindajul ei de siguranță. Ascultă cum Rafe traversează holul... îl auzi cum

deschide ușa. Îl auzi pe Anton cum bombăne că îi ia prea mult timp să deschidă. Îl auzi pe Rafe cerându-și scuze, și apoi cum se oferă să-i care bagajele din taxi. Se pare că bătrânul fusese la cumpărături, după programarea de la dentist.

Apoi, în timp ce se certau cu umor, afară pe trotuar, ea auzi pantofii altcuiva abia făcând un zgomot pe podeaua de gresie. Înăuntru.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Casey fu îmbrâncită în lift.

Fără Willy.

În clipa următoare, mecanismul liftului porni și imediat ascensorul începu să urce.

Inima lui Casey se opri. Era singură în lift.

Nici un alt zgomot sau miros.

Doar amintirea unei mâini care o împinsese în lift... ca și la ușa rotativă.

Casey pipăi frenetic butoanele de pe panoul liftului. Micile denivelări de lângă butoane nu-i spuneau nimic. Nu cunoștea Braille. Dacă apăsa un singur buton sau pe toate nu știa ce etaj alegea, unde ar putea ieși sau cine ar putea să o aștepte.

Jos în hol, bărbatul ar putea vedea indicatorul de etaj, la fel ca și la Hearthline. Ar ști unde este.

Unde era Rafe? Dar Anton sau Willy?

Dintr-o dată, liftul se opri cu o smucitură. Și apoi se lăsă liniștea.

În afară de inima lui Casey, care bătea ca o tobă.

Era prinsă în capcană. Ușile nu se deschiseră.

Unde era?

Între etaje? Blocată?

Unde plecase Rafe? Tatăl lui? Willy? Acum ar fi fost fericită să aibă arma lui Rafe.

Oh, Doamne! Întunericul, atât de familiar în ultima vreme, amenința să o înăbușe. Nu agrea spațiile închise. Scările rulante. Ușile rotative. Acest lift.

— Ajutor! țipă ea. Ajutați-mă!

Dar nimeni nu-i răspunse. Liftul nu se mișcă.

Casey își dădu capul pe spate. Și țipă.

Capitolul șapte

Graham coborî din mașină în fața clădirii lui Casey și o auzi țipând. Țipătul acela terifiant îi dădu fiori pe șira spinării.

O luă la fugă pe lângă Anton Valera care stătea nedumerit lângă căruciorul unui poștaș, sări cele trei trepte de la intrare și apoi se opri în fața ușii închise de la hol.

Apăsa la întâmplare pe butoanele interfonului, sperând că îi va deschide cineva ușa, până când îl văzu înăuntru pe Rafe Valera. Acesta nu-l auzea pe Graham. Se uita în sus la indicatorul de etaj al liftului de parcă înghețase în acel loc.

— Deschide ușa, zise Graham, bătând în geam.

Valera îl observă, dar nu se grăbi să-i deschidă.

Graham îl apucă de gât.

— Unde este Casey?

Privirea lui Rafe se îndreptă spre tavan, deasupra capetelor lor.

— În lift. Între etajele doi și trei.

Graham nu mai pierdu vremea. Îl va interoga pe Valera mai târziu despre ce căuta Casey în lift singură, în timp ce zdrahonul rămăsese. Cu siguranță că a auzit-o și el țipând.

Oare *el* blocase liftul?

Deocamdată lui Graham nu-i păsa. Casey trebuia să fie îngrozită. Așa oarbă și neajutorată, cum va face ea față acestui nou „accident"?

După ce îi predase raportul lui DeLucci, Graham plecase de la Hearthline pentru a vedea ce mai face Casey și pentru a-i spune despre ultimele întâmplări.

Deși știa că nu poate avea încredere în Valera, Graham riscă și se întoarse cu spatele la el. Mai întâi trebuia să o elibereze pe Casey.

Se îndreptă spre scara de urgență. Și după câteva secunde se afla pe holul de la etajul trei. Liftul chiar era blocat. Graham clătină din cap, dezgustat de ceea ce vedea.

Cineva înțepenise o scândură între ușile liftului, împiedicându-l astfel să urce complet la etajul trei, etajul lui Casey.

În spatele lui, ușa de urgență se deschise din nou și Rafe apăru, fără măcar să gâfâie.

— Ajută-mă să scot asta de aici, spuse Graham.

Spre lauda lui, de data asta, Rafe nu mai ezită.

Împreună, cei doi bărbați, scoaseră bucata de lemn dintre uși. Apoi Graham chemă liftul.

Când ușile se deschiseră, Casey îi căzu în brațe la propriu.

— Vai, Doamne, îți mulțumesc. Am fost atât de speriată!

Graham o ținu strâns. Își lăsă obrazul pe părul ei mătăsos. Inhală adânc mirosul ei moale, feminin, curat. Fără parfum artificial. Simțea o urmă de șampon ce aducea a nucă de cocos, dar inhala mai ales aroma

lui Casey însăşi, feromonii ei, pielea parfumată şi doar... Casey.

Pentru o clipă, care-i păru cât o veşnicie, nu fu în stare să vorbească.

Accidentul de maşină. Uşa rotativă. Ameninţarea de la metrou. Moartea lui Marilee Baxter. Acum liftul. Dacă avusese vreodată îndoieli în legătură cu primul „accident", acum se spulberaseră.

Cineva o voia pe Casey moartă.

Dar spre surprinderea lui Graham, voia şi să o terorizeze până când ea nu va mai putea gândi, mişca sau respira, fără ca teama să-i cuprindă din nou toată fiinţa.

Dar de ce, la naiba?

După ce găsise butonul, avea propriile lui bănuieli. După ce vorbise cu Holt Kincade, mai avea încă un motiv să-l suspecteze pe Valera. Încă ţinând-o pe Casey, Graham se întoarse spre Rafe.

— Care e contribuţia ta în toată tărăşenia asta?

Pe moment, Valera păru să aibă mai multă prezenţă de spirit decât Graham. Dar totuşi, nu el fusese cât pe ce să-şi piardă fosta nevastă din cauza unui criminal sadic. Acum, nişte locatari curioşi îşi iţiră capetele în hol.

— Hai să mergem înăuntru.

Rafe îi conduse pe Casey şi Graham până la apartamentul femeii. Lăsându-i pe hol, Valera intră singur în apartament ca să se asigure că totul e în regulă. O făcea ca să-l vadă Graham sau chiar era îngrijorat? Graham observă cu acest prilej că Valera ştia cum să facă o verificare sistematică. Când le făcu

semn că totul e în regulă, Graham o conduse pe Casey înăuntru, pe canapea. Nu era încă în stare să vorbească.

În timp ce Valera se duse jos ca să-și ia tatăl și să-l conducă acasă, Graham îi aduse lui Casey un pahar de vin din frigider, unde, când erau căsătoriți, ținea întotdeauna o sticlă de Pinot Grigio. Graham nu uitase ce însemna asta. Încă îl furnica mâna după ce îi atinsese degetele pe pahar. În ciuda apartamentului diferit în care locuia acum, în ciuda stării lui, în parte teamă pentru ea, în parte furie pe Valera sau oricine ar fi fost atacatorul ei, realiză că ea încă mai ținea la îndemână vinul lui favorit.

Se va gândi mai târziu la asta.

„Ce simți tu în legătură cu fosta ta soție?"

Când Rafe intră, Graham trase măsuța de cafea aproape de Casey, ca să își poată pune jos paharul de vin fără să bâjbâie în jur. Apoi se roti spre Valera. Surprinse, în ochii de un cenușiu închis ai celuilalt bărbat, o privire ce nu putea fi descrisă decât ca tandră.

Expresia de pe chipul acestui zdrahon îl uimi. Părea intimă, și asta îl înfurie și mai tare. Nu mai conta că el, Graham, o ținuse în brațe în urmă cu câteva minute, că ea nu-i mai aparținea acum. Că el o îndepărtase. Că trebuia să o mintă în continuare...

— Explică, spuse el.

Rafe îi povesti despre tatăl său și bagajele lui.

— Am lăsat-o pe Casey în hol, la vedere. Când am auzit-o țipând, am lăsat totul baltă și pe tata pe trotuar... Dar când am ajuns înăuntru, nu am văzut decât liftul care urca. Și Casey dispăruse.

Valera se mai uită încă o dată la ea. Graham zări zâmbetul ei abia schițat, dar înainte ca femeia să deschidă gura pentru a mai zice din nou „mulțumesc", așa cum știa că o va face, Graham interveni între vecinul mătăhălos și fosta lui soție.

— Dar mai întâi, de ce ieșise din apartament?

Casey îi explică nevoia ei de haine curate.

— Am fost în spital, apoi m-am simțit slăbită, dar aveam și nevoie de lenjerie...

Graham i-o tăie scurt.

— Îți luam eu haine noi. Parcă ți-am spus să...

— Să nu ies din *clădire*, termină ea pentru el.

— Casey, acum nu e momentul să despicăm firul în patru.

— Trebuia să fi fost mai explicit.

— Știai la ce m-am referit, spuse el, cu buzele strânse.

— Nu puteam sta aici!

Își strânse buzele care i se albiră de furie:

— Nu puteam să nu mă gândesc la Marilee Baxter.

Exact de ce se temuse Graham. Își îndreptă atenția spre Valera. Nu-i putea spune ce avea de spus de față cu Casey. Așa că îi făcu semn cu capul spre bucătărie.

— Hai să vorbim.

— Ca de la bărbat la bărbat? întrebă Casey pe un ton oarecum iritat.

— Ca de la bărbat la bărbat.

Lui Graham nu-i păsa dacă ei îi plăcea asta sau dacă îl disprețuia acum. Făcuse niște investigații și descoperise niște treburi murdare legate de Rafe Valera. Era celălalt motiv pentru care venise.

După ce va termina cu matahala, o va avertiza în termeni duri pe nevasta lui să se țină departe de el.

În bucătărie, Graham își coborî tonul.

— Mă faci curios, Valera. Mai întâi, apari imediat după ce un profesionist sparge apartamentul lui Casey. Astăzi, îi susții decizia nesăbuită de a-și spăla rufele și apoi o lași singură. La mila unui ucigaș.

Rafe își încrucișă brațele musculoase.

— Stau la capătul holului. Casey are nevoie de cineva aproape, spuse el, de parcă îl acuza pe Graham că o neglijase. Am fost chiar aici.

Graham avea niște întrebări și în legătură cu asta. Vecinătatea lui Rafe i se părea mai mult decât o coincidență. Mai ales după ce îi verificase trecutul.

— Ești un tip puternic, aprobă el.

Și după ce făcu o pauză pentru efect continuă:

— Nu ți-ar fi fost greu să bagi acea scândură între ușile liftului.

— Vrei să spui că am încercat să-i fac rău lui Casey?

Rafe adoptă o atitudine defensivă. Cu picioarele depărtate, gata de acțiune. Graham o recunoscu. Nu îl surprindea. Cum nu îl surprinsese nici acea manevră de arte marțiale pe care o văzuse la Rafe după ce fusese spart apartamentul lui Casey și nici evidenta lui familiaritate cu pistolul Magnum 357.

Graham își însușise și el acele abilități, în timpul antrenamentelor paramilitare din Virginia, de la Camp Peary, cunoscută și sub numele de Ferma.

— Ai fost vreodată la Williamsburg? îl întrebă el.

Aşa cum intenţiona şi Graham, Valera se prinse că tonul lui era prea familiar. Se priviră îndelung înainte ca Rafe să-şi coboare, primul, ochii.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Graham decise s-o lase baltă. Deocamdată. Aproape baltă.

— Credeam că te pricepi la istorie, ştii tu, Revoluţia Americană şi toate celelalte...

El şi Casey nu căutau doar un singur om. Rafe Valera era un fost soldat din Forţele Speciale, cum descoperise Graham. Ceea ce nu însemna că el nu putuse schimba asta cu o altă operaţiune sub acoperire sau că nu putuse schimba chiar tabăra, trecând de partea băieţilor răi.

Dacă Valera fusese „cumpărat" de Al-Hassan, atunci era un om periculos, un trădător, iar Casey se afla în primejdie. Chiar în propriul ei apartament. Acel pericol, dacă nu şi rolul lui Valera, fusese dovedit.

Aruncându-i lui Graham o privire de dezgust total, Valera îl împinse la o parte, făcându-l intenţionat pe bărbat să devină conştient de muşchii săi şi de tocul pe care îl avea pe umăr.

Graham lăsă şi asta de la el.

Acum avea peşti mai mari de prins.

Îl opri pe Valera în sufragerie.

— Încă o întrebare. Ce căuta amprenta ta pe robotul telefonic al lui Casey? Poliţia a ridicat o amprentă parţială, mânjită, dar destul de clară pentru a putea fi identificată. Numele tău a apărut în baza de date.

Rafe nu păru surprins.

— Sigur că a apărut. Amprentele mele sunt la dosar de când am fost în armată, şi am mai fost aici cu tata, la cină, cu o noapte înainte să intre cineva în apartament. Casey m-a rugat atunci să-i pun să asculte mesajele. Unul dintre ele, îi reaminti el lui Graham, era despre programarea de a doua zi la doctor. Deci, de ce aş intra prin efracţie? Deja ştiam unde se ducea.

Graham o văzu pe Casey lăsând jos paharul cu vin. De pe canapea, se înclină în direcţia lor.

— E adevărat ce spune, Graham, Ai uitat? Rafe m-a eliberat din lift acum câteva minute. Erai şi tu acolo. Cum poţi să mai crezi că el e părtaş la planul de a mă ucide?

— Nu l-am angajat să fie paznicul tău. Are tendinţa să apară exact la momentul potrivit pentru a-mi trezi bănuielile.

— E un prieten, insistă Casey. Prietenul *meu*.

Graham îşi încleştă maxilarul. Expresia ei uşor încruntată nu-l liniştea. Se întreba însă dacă şi ea era atât de sigură de nevinovăţia lui Rafe. Ce se întâmplase la spălătorie?

— Fii atentă! Valera te putea izola în lift, ca să te sperie, şi salva apoi, ca să vă apropiaţi şi mai mult.

Tonul ei fu sec:

— E singurul om în care nu trebuie să am încredere?

Lui Casey îi plăcea de Valera şi, cu siguranţă, şi lui îi plăcea de ea sau pretindea asta pentru a-şi atinge scopurile. Acum locuia singură. Fără protecţie. Oarbă. O ţintă uşoară.

— Nici pe tine nu te-am angajat, murmură ea. Totuși, avea nevoie de el.

— Presupun că va trebui să te salvez de tine însuți.

Valera se îndreptă spre ușă:

— Nu-mi plac conversațiile în care sunt pe dinafară. Vă las pe voi doi să vă rezolvați disputa, încheie el.

Graham se luă după el. Oare se mutase în clădirea lui Casey ca să aibă grijă de tatăl lui în vârstă sau pentru a o supraveghea pe Casey pentru altcineva? Graham își petrecuse destul timp lucrând ca agent sub acoperire pentru a i se părea suspectă tocmai acest gen de acțiune. Era întotdeauna bine să infiltrezi un agent în interior, indiferent de ce parte erai.

Îl urmări cu privirea pe Valera până la ușă, apoi se asigură că aude încuietoarea ușii blocându-se în urma lui. Așteptă până când nu mai avu nici un dubiu că bărbatul se îndrepta spre capătul holului. Tocmai punea lanțul la ușă, închizându-se cu Casey și lăsând pericolul afară, când o auzi strigând din nou, de data asta de disperare.

— Graham, unde este Willy?

Willy nu era de găsit nicăieri.

Până atunci, cu tot haosul, lipsa câinelui nu fusese observată.

— Nu l-am mai văzut pe Willy, după ce l-am lăsat cu tine pe hol, insistă Rafe.

Primul gând al lui Casey fu să-l ia la întrebări, dar, curând, regretă asta. Deși el era, probabil, ultima

persoană care îl văzuse pe Willy, el și Graham se certau din nou. De data asta, în legătură cu lipsa câinelui. Mai devreme, în bucătărie, vorbiseră încet, ca să nu fie auziți de Casey, dar presupunea că s-au certat și atunci, înainte să mute disputa în sufragerie.

Nici Anton nu știa unde dispăruse câinele.

— M-a ajutat când mi-a cărat o pungă cu cumpărături, spuse bătrânul supărat.

— Asta a fost ieri, tată, îi reaminti Rafe cu blândețe.

Anton se gândi o clipă, dar nu fu în stare să zică decât:

— Erau brânza și carnea... apoi, a ieșit pe ușa din laterală, știi tu, unde locuiește administratorul, și a plecat cu acel om drăguț care s-a oprit să vorbească puțin cu noi. A spus că-l duce pe Willy în parc, la o plimbare...

— Care bărbat, Anton?

În vocea lui Graham se simțea tensiunea.

— Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru. Iubește câinii, așa mi-a spus. A promis că va avea grijă de el. Îmi pare rău, Casey. Am greșit? E vina mea că nu a mai venit acasă?

— Sigur că nu, îl asigură ea.

Nu câștigau nimic dacă dădeau vina pe Anton. Deziluzionată, Casey facu o plimbare prin parculețul din apropiere, examinându-l, centimetru cu centimetru, împreună cu Graham, care îi luă la întrebări pe toți proprietarii de câini pe care îi întâlniră.

Dar nimeni nu-l văzuse pe Willy.

Până când ea și Graham se întoarseră în apartament, se lăsase deja noaptea și Casey tremura, și asta nu neapărat din cauza aerului mai rece din sufragerie. Dacă fusese omorâtă o femeie care vedea, ca Marilee Baxter, ce șanse avea ea?

Fără Willy...

Absența lui, o posibilă răpire, o înfuria. Casey prefera asta, decât să se simtă neajutorată. Se apropie mai mult de Graham, pe canapea, și-i simți căldura corpului.

— Trebuie să-l găsim, Graham.

— Îl vom găsi.

Dar el nu părea prea încrezător.

— Am sunat la ecarisaj. Ne vor anunța dacă îl aduce cineva la ei. L-am sunat și pe Holt Kincade. Și poliția o să-l caute. Mâine, dacă Willy nu apare până atunci, vom pune afișe prin tot cartierul. Le voi face în seara asta pe computerul meu. Deja am afișat un anunț cu „câine pierdut", în holul blocului și în spălătorie. Vom da anunț și la ziar.

Casey se sprijini de el, profitând de masivitatea lui.

— Altceva nu avem ce face.

Graham îi mângâie ușor brațul, înfiebântând-o toată. Încercă să o înveselească.

— Câinii au orientare foarte bună în spațiu. Ai auzit poveștile alea despre felul în care își găsesc drumul spre casă, uneori de la mii de kilometri distanță, după luni întregi de absență...

Vocea lui se pierdu. Oare o dăduse de gol fața ei abătută? Casey își împreună degetele în poală.

— E greu de crezut că pur și simplu va apărea la ușă. Willy a stat aici doar câteva zile.

— Dar s-a atașat de tine, în acest timp scurt. Mă place chiar și pe mine.

Graham îi luă mâna într-a lui, și ea îi simți căldura amestecată cu acel val de dorință din corpul ei.

— Să nu ne dăm încă bătuți.

Când se ridică, nu-i eliberă mâna. O trase ușor pe Casey în picioare.

— Vrei să mergem cu mașina?

— Să îl căutăm din nou pe Willy?

Cu mașina ar putea lărgi aria de căutare.

— Da. Dar nici nu vreau să stai singură, în noaptea asta. Lasă-mă să-ți împachetez niște lucruri. Apoi, vom merge până în Georgetown.

Frumosul și selectul cartier nu era foarte departe. De la apartamentul ei de lângă Dupont Circle până la casa lui Graham de pe M Street nu erau decât vreo câteva minute cu mașina. Dar pentru Casey era cât o viață. Era o altă lume în care ea încă putea să vadă. În care el încă o iubea.

Zdruncinată de dispariția misterioasă a lui Willy și de ultima întâmplare din lift, Casey era tentată să scape dintr-un spațiu unde se simțea amenințată. Dar nu era sigură dacă se putea descurca în celălalt loc.

— Mai bine nu, spuse ea. Anton stă chiar la capătul holului...

— Nu e bine. Cred că are probleme serioase de sănătate.

— ... Mai e și Rafe acolo. Știu că nu vă înțelegeți...

— Refuz să te las să depinzi de Valera.

După asta, Graham o lăsă jos, pe canapea. Casey îl auzi cum se duce în dormitorul ei și se apucă să deschidă sertare. Discuția era încheiată.

Apoi, o bătaie în ușă îi schimbă perspectiva.

Într-o clipă, Graham fu înapoi în cameră, de parcă s-ar fi întrecut cu Casey să răspundă.

Ea auzi vocea joasă a lui Rafe venind din hol.

— Am făcut curățenie printre lucrurile tatei, îi spuse el lui Casey, peste umărul lui Graham. Am dat acolo peste ceva ce-ți aparține.

Intră în cameră nebăgându-l în seamă pe Graham și îi puse în mână lui Casey o cutie mică.

După formă și greutate, ea știa ce era.

La fel și Graham.

— Această cutie a fost dată dispărută de când a fost rănită Casey. Atunci când a plecat din spital, nu o mai avea.

Tonul lui acuzator nu-l deranjă pe Rafe.

— Știi cât de uituc poate fi tatăl meu, i se adresă el femeii. Spune că a adus cutia aici într-o seară, după programul de vizite. Zice că s-a gândit că vei avea destule pe cap la întoarcerea acasă.

Rafe făcu o pauză. Vocea lui deveni timidă:

— Flori, cadouri și altele.

Nu primise multe flori. Nu îi cunoștea pe oamenii de acolo, cu excepția lui Rafe, Anton, Graham și Jackie Miles.

— Drăguț din partea lui, spuse ea.

— Da, păi, apoi a uitat unde a pus-o. Cutia a stat de atunci în fundul unui dulap. Sper că nu ai avut nevoie de ceva de acolo.

— Doar câteva amintiri.

Nici măcar ale ei. Casey puse cutia pe masă.

— Mulțumesc, Rafe.

— Tata e foarte supărat, adăugă el. E îngrijorat că ai putea fi furioasă pe el pentru că a uitat. Și după ce a dispărut și Willy...

— Te rog spune-i lui Anton că nu aș putea fi vreodată furioasă pe el. E preferatul meu.

— Foarte frumos, Casey.

Îl auzi cum se ridică și trece, apoi, din nou, pe lângă Graham. Acesta rămăsese tăcut și, ca de obicei, neîncrezător în vecin.

— Îi voi spune. Să aveți o noapte bună.

Casey se îndoia de asta.

După ce plecă Rafe, Graham termină de împachetat. Răsturnă conținutul cutiei într-o geantă și, în câteva minute, se îndreptau deja spre Georgetwon.

Fără Willy.

Casey încercă să se lupte cu sentimentul acut de absență. Conform lui Graham, nu trebuia să depindă de Anton și de fiul lui. Acum nu se mai putea baza nici pe Willy. Mai rămânea doar Graham.

Și un drum pe care nu-l voia, înapoi, în amintirile ei.

Înapoi, la durerea inimii ei.

La căsătoria lor.

Casa lor.

Pentru prima dată de când fusese în garajul acela mirosind a moarte, Casey se întreba dacă nu i-ar fi mai bine cu atacatorul ei decât petrecându-și noaptea cu fostul ei soț.

Capitolul opt

— Asta a fost o greșeală, murmură ea. Te rog, Graham, du-mă la un hotel.

„Apoi pleacă", dar nu mai spuse și asta.

— O să mă simt mai bine acolo. Nimeni n-o să știe unde sunt.

Dar, o dată în viața lui, Graham își limită viteza. Casey nu voia să-și viziteze fosta casă, iar el nu o învinovățea pentru asta. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mergea mai încet.

Poate că nici el nu era pregătit să facă față la ceea ce li se întâmplase, căsniciei lor și planurilor legate de un viitor împreună.

La curba unde locuia el, încetini pentru a vira la dreapta, de pe M Street.

— E o seară tipică de vară, în Georgetown, îi spuse el, ca un ghid. Străzile înguste de aici sunt pline de oameni care au ieșit să se distreze, să mănânce, să bea, să râdă.

Graham așteptă ca un cuplu să traverseze intersecția.

— Doi oameni la „ora zece". Nu, la „ora unsprezece", spuse el folosind poziția acelor ceasului pentru

a o ajuta să înțeleagă în ce direcție să se uite, un obicei căpătat în timpul antrenamentelor militare.

Se îndreptă spre următorul cvartal, cu restaurante aglomerate, baruri și magazine încă deschise.

Mai așteptă puțin până când un șofer nerăbdător îl claxonă. Aflată pe locul de lângă șofer, Casey tresări. Graham se uită la mașina din spate și înjură încet.

— Un tip fără maniere, spuse el.

Ea era deja cu nervii la pământ. Acum, din cauza propriei nehotărâri de a ajunge acasă, înrăutățise lucrurile.

— Vei fi mai în siguranță acasă, insistă bărbatul.

Dar el?

Dar ei?

Graham vira pe străduța în pantă, după care atinse ușor mâna lui Casey. Își mușcă buza de jos și, în ciuda neliniștii ei evidente, Graham abia își reținu un geamăt în timp ce era cuprins de căldură.

Își amintea acea gură.

Își amintea tot.

Se pare că și ea.

Graham mai trase de timp. Pentru a se asigura că nu fuseseră urmăriți, ceea ce era destul de probabil, trecură mai departe de casa unde avea să stea cu Casey. Până să se convingă că nu era nimeni pe urmele lor, el conduse pe o rută circulară de la Georgetown până la Dupont Circle și înapoi. Graham activă telecomanda de la ușa garajului său și înaintă în spațiul întunecat.

— E în regulă, draga mea!

Îi desfăcu mâinile încordate, dar dorința pe care o simți ea atunci când se atinseră o făcu să se tragă înapoi.

— Vom fi în siguranță aici.

Tăcerea ei spunea multe.

Nu îl credea pe cuvânt.

Când Graham deschise ușa din spate și o conduse în bucătăria pe care ea o decorase, tremura din nou.

La naiba!

— Vrei să bei ceva, înainte de cină?

— Nu, mulțumesc.

Stătea în pragul ușii, de parcă și-ar fi amintit decorul roșu cu alb, aragazul mare pe care îl alesese, parchetul, feriga pe care o îngrijise. Graham își aminti cu vinovăție că uitase să o ude. Din nou.

Casey nu putea să vadă stricăciunile.

Dar asta nu îl consola cu nimic.

Probabil că simțea. Că mirosea. Poate chiar o auzea.

— Ți-e foame? întrebă el disperat.

— Nu. Mi-am pierdut apetitul în lift.

În regulă. Vor discuta despre amenințările la adresa ei. Un subiect mai sigur, consideră el. Oricum, amândoi se gândeau la investigație.

— Casey, ar trebui să știi că Rafe Valera a fost în Forțele Speciale. Se pricepe să folosească o armă. Știe să ucidă.

Ea se holbă.

— Rafe nu mi-ar face rău niciodată.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu.

Ridică din umeri, de parcă s-ar fi ruşinat. Se îmbujorase.

— Nu emană aceeaşi aură ameninţătoare. Nu la fel ca omul care a intrat în apartamentul meu sau ca acela care m-a ameninţat la metrou.

Graham se încruntă.

— Aceia erau doi bărbaţi diferiţi.

— Pentru mine amândoi emit aceleaşi semnale. Rafe, nu.

Graham nu fu de acord:

— Ar putea fi un maestru al deghizărilor. Ar putea fi un mincinos nemernic.

— În ceea ce priveşte amprenta, nu a încercat să mintă. Mi-a explicat pe şleau.

Casey zâmbi cu jumătate de gură.

— Cred că problema e mult mai simplă. Cred că eşti gelos pe el şi pe prietenia noastră.

Pulsul lui Graham se acceleră. Îl cunoştea prea bine.

Amintindu-şi de cearta cu Valera, nu reuşi decât să zâmbească anemic, chiar dacă ea nu putea să-l vadă. Trecuse ceva vreme de când Casey încercase să-l tachineze.

— Nu aş putea lăsa monstrul cu ochi verzi sau afecţiunea ta evidentă pentru Valera să-mi distragă atenţia de la adevăr. De exemplu, cum îşi câştigă tipul ăsta existenţa?

Zâmbetul lui Casey păli.

— Nu ştiu. Nu vorbeşte niciodată despre asta. Orice ar face, Rafe este plecat destul de mult timp, uneori

chiar zile întregi. Iar eu am grijă de Anton sau cel puțin aveam.

Se încruntă.

— Apoi, Rafe este acasă pentru perioade la fel de lungi. Mi-am pus și eu întrebări în legătură cu asta. Poate că e pompier, sugeră ea.

— Da, cum să nu. Fie că îți place, fie că nu, dragă, eu voi investiga în continuare. Mai devreme sau mai târziu voi afla cine este el de fapt și dacă îți vrea răul, între timp...

— Cum ai să afli?

Întrebarea ei îl blocă pe Graham. Bazele de date de la Hearthline, Pentagon sau FBI nu păreau a fi niște răspunsuri înțelepte. Chiar dacă erau adevărate.

Urându-se pentru jumătatea de minciună pe care urma să o folosească, Graham își puse o mână pe gât. Nu era mai breaz decât Valera:

— Holt Kincade, Departamentul de Poliție Washington.

Expresia lui Casey îi spunea că nu prea îl crede, dar Graham nu avea de gând să dezvolte subiectul. O conduse spre un scaun și, trecând peste refuzul ei de a mânca, se apucă să facă două sendvișuri Dagwoodstyle. Graham gătea rar, pentru el însuși, în ultima perioadă. Aragazul ultimul răcnet al lui Casey nu mai văzuse, de săptămâni întregi, o picătură de grăsime. Dar Casey nu voia să renunțe.

— De unde îl știi pe detectivul Kincade?

Graham ezită:

— Un amic vechi de pe terenul de tenis de la centrul de fitness unde mergeam amândoi de când noi doi ne-am mutat în Washington. Holt și cu mine nu prea mai jucăm în ultima vreme.

— Și se întâmplă să-i fie repartizat tocmai cazul lui Marilee Baxter. Ceea ce pare să se lege într-un fel de persoana care încearcă să mă omoare, zise ea. Și de fosta ta echipă.

Scepticismul evident al femeii îi făcu inima lui Graham să bată frenetic. Ca să nu mai spună și de scurgerea de informații de la Hearthline.

— Se mai întâmplă. Norocul nostru, adăugă el. Faptul că-l știu pe Kincade ne poate permite să privim lucrurile așa cum trebuie.

Îi puse sendvișul în față.

— Acum, hai să mâncăm.

Își trase un scaun în fața ei.

— Sendvișul tău cu șuncă și brânză este la ora două în farfurie. Murăturile la șase. Grămadă de cartofi la nouă.

Împinse un pahar de Merlot spre ea.

— Vinul este la „ora doisprezece". Ai grijă! E un pahar de cristal Waterford, unul dintre cele pe care ni le-au dăruit părinții mei.

Mâncară în liniște.

Casey nu vărsă nimic. Nici nu sparse vreun pahar.

După cum se vedea, încerca să se descurce cu handicapul ei. Deși pretinsese că nu îi este foame, se concentra numai asupra mâncării. Graham luă câteva înghițituri din farfurie și apoi o dădu la o parte.

Se lăsă pe spate în scaun și o studie, ca un masochist ce era. Și reacționă imediat. Simți dorința bine cunoscută lui, în fiecare punct al corpului și, deloc surprinzător, mai jos. Graham se foi în scaun pentru a scăpa de această senzație inconfortabilă.

Dar era o femeie superbă, la naiba! Femeia lui, cândva. Orbirea recentă îi afectase ochii, dar nu și frumusețea. Era trăsnet.

Și poate că ea avea dreptate. Ar fi trebuit să o ducă oriunde, numai în casa asta nu. Casa lor.

Pentru că, în mod sigur, el habar n-avea cum va reuși să treacă peste noaptea aceea știind că ea doarme acolo, în cearșafurile înflorate pe care chiar ea le cumpărase.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Casey își înălță capul spre el.

— Casa miroase plăcut. A curat.

— Am angajat un serviciu de menajere.

Drace, asta nu a sunat prea bine.

— Tu, ă, întotdeauna ai ținut casa foarte curată. Sunt conștientă că eu nu voi reuși asta niciodată. Nu fără ajutor.

Iar asta sună și mai rău.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— E greu pentru mine să fiu aici, Graham.

— Da, oftă el. Știu. Dar, în seara asta, e cel mai sigur loc din Washington.

Își încrucișă brațele pe piept.

— Îmi pare rău că nu suporți să fii din nou în casa asta. Sau, mai exact, să fii din nou aici cu mine.

Casey clătină din cap.

— Nu ești tu de vină.

Flutură din mână, frustrat.

— E din cauza mea. Am fost alungată din apartamentul meu, dar nu mă pot ascunde la nesfârșit, fără să știu când se va termina asta. E destul de rău să fiu oarbă. Apoi, ieri, am găsit-o pe Marilee Baxter, glasul i se tăie, și astăzi cineva m-a împins într-un lift, apoi Willy... vai, Doamne, pe unde-o fi?

În clipa următoare, Graham se și ridică din scaun. Aplecându-se, își strânse fosta soție la piept. Simți părul ei mătăsos alunecând peste degetele lui, ducându-se mai adânc, în căldura ființei lui. Își folosi degetele pentru a-i masa spatele încordat.

Și simți cum moare ceva din el înlăuntrul ființei lui.

— Casey, dacă aș putea s-o sfârșesc acum, aș sfârși-o.

Se referea la amenințarea asupra vieții ei cu tot cu dispariția lui Willy sau la pulsul lui încăpățânat care îi bubuia în fiecare vână și arteră, în fiecare celulă din corp?

Gâtul lui se blocă, fără să mai poată scoate un cuvânt.

„Nu îți pot spune adevărul."

Cât își dorea să fi putut! I-ar fi fost de ajuns să-i spună, ca să simtă o mare ușurare. Atunci și Casey i-ar fi împărtășit suspiciunile. L-ar putea ajuta să dea de urma atacatorului. S-ar putea ghemui în brațele lui și ar dormi un somn liniștit și relaxant, iar chipul ei frumos și-ar recăpăta seninătatea. Se putea trezi în întuneric, ca să se întoarcă spre el...

Încă un val de dorință îi tăie respirația.

Voia să-i găsească agresorul. *În acel moment.* Voia să îndepărteze amenințarea pentru totdeauna. Pentru ea, era gata să omoare balauri.

Voia să...

— Ah, Casey!

Nu apucă să își termine gândul. „Să facă dragoste."

Totuși, se pare că ea simți... Sau înțelese tonul răgușit din glasul lui...

— Nu.

Așa că își încordă brațele, forțându-l să se dea înapoi. Graham își pierdu echilibrul. Fu cât pe ce să cadă, dar reuși să întindă o mână ca să se prindă de masă. Înainte ca el să poată sta drept, ea era deja în picioare și la jumătatea drumului spre bucătărie. Fugind, la propriu. De data asta, de el. Era sigur de asta.

Dar Casey greșea. Ce-și mai amintea ea din interiorul casei nu fu de-ajuns pentru a evita un mic accident. Scoase un țipăt când se lovi cu șoldul de marginea barului. Graham o prinse în brațe. În ciuda protestelor ei, o întoarse cu fața spre el, pipăindu-i corpul ca să vadă dacă nu e rănită. Pe el, atingerea pielii ei netede îl înfierbântă. Oare și pe ea, atingerea lui?

— Oprește-te!

Casey îl îndepărtă de ea.

— E doar o vânătaie. Am pățit și mai rău.

Se referea la accidentul care îi răpise vederea.

Primul accident, pe care el încă nu-l elucidase.

Și acum, ea plângea. Era vina lui, din nou.

Încercând să-şi domolească dorinţa, Graham privi lacrimile strălucitoare scurgându-se pe obrajii palizi, pe la colţurile buzelor. Ea nu încercă să şi le şteargă.

— Nu pot face asta, Graham. *Nu pot.*

Se referea la supravieţuire? La fuga de criminal? Sau la a sta cu Graham, chiar şi pentru o noapte? Casey avea dreptate. Era o nebunie. Nu ar fi trebuit să o aducă acolo. Fosta lor casă numai teritoriu neutru nu era. Ar fi trebuit să o ducă la un hotel, să-şi ia camere comandate, să încuie ambele uşi...

Să se încuie pe el.

Dar mai întâi...

Bunul lui simţ îl părăsi. Ea îl pierduse pe Willy şi suferea. La fel şi Graham. Ar fi putut s-o piardă încă o dată, în lift. Şi totul ar fi rămas nelămurit între ei. Cât de greu i-ar fi cuiva să-i înfigă un cuţit între coastele delicate, drept în inimă? Mult mai uşor decât un accident, şoptea mintea lui Graham. Până să-şi dea seama ce lucru prostesc face, o împinse în barul de care ea tocmai se lovise, o luă în braţe şi îşi puse gura peste a ei.

La prima atingere, primul sărut, inima lui ameninţă să facă implozie. Dar nu era, de fapt, primul sărut. De la acea atingere divină a gurilor lor din biroul de la Hearthline, se gândise la asta. Îşi dorise asta.

— Nu e bine, Case, murmură el, lipit de ea, când trase aer în piept. Te-ai putea muta în San Diego, în loc să locuieşti la Dupont Circle, aproape de toate

ambasadele alea. Nu ai mai călca niciodată în locul ăsta, dar tot am fi aici. Împreună.

— La asta m-am referit, Graham.

Își întoarse capul de la el.

— Asta face situația dificilă.

Graham nu se obosi să-i răspundă. Nu îi dădu drumul. Era dur, poate prea dur, dar acum nu-i mai păsa.

Se pare că nici lui Casey, după cum descoperi. Spre marea lui ușurare, când își apropie obrazul de al ei, ea se predă. Își întoarse capul din nou. Și cu un sunet slab de abandonare, îi întâlni gura. Căldura ei blândă îl putea îngenunchea. Ca să cerșească.

Dar Graham se împinse mai aproape de ea. O ținu în marginea barului, lăsând-o să-i simtă excitația în creștere, cu șoldurile lipite de abdomenul ei ferm.

Când gura lui Casey se deschise sub a lui, Graham își băgă limba înăuntru. În urma acestui contact, vâlvătaia din vintrele lui se aprinse și mai tare.

— Iubito...

Era cu mâinile pe nasturii bluzei ei, îl desfăcu pe primul și apoi se opri.

„Ce făcea?" Își lipi fruntea de a ei. Amândoi respirau greu și repede, de parcă ar fi fost într-o misiune tensionată și periculoasă, dar nu doar ca simpli parteneri.

Luând o gură sănătoasă de aer, Graham se trase înapoi. Atinse fața lui Casey de parcă ar fi memorat-o în Braille, apoi își lăsă mâinile să-i alunece de-a lungul brațelor ei suple. Îi prinse mâinile între ale lui. Vocea îi era hârâită.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să las să se întâmple asta.

Casey părea încă uimită. Graham se gândi că probabil și el arăta la fel. Oare săruturile lor o zdruncinaseră și pe ea la fel de tare ca și pe el?

— Ți-am spus eu, zise ea. Sunt amintirile de aici. Nu ar fi trebuit să venim.

— Dar a trebuit.

Se trase înapoi.

— Ai nevoie de odihnă. Promit să mă port cuviincios. Vrei să folosești dormitorul principal sau...?

Ea clătină din cap.

— O să dorm în camera de oaspeți.

Graham nici nu îndrăzni să o conducă pe scări. Nu îndrăzni nici să o privească sau să-și imagineze cum îi atinge spatele. Stătea în holul de la intrare al casei înguste de cărămidă și o privea cum urcă scările. Singură.

Strigă de lângă scări.

— Cearșafurile sunt curate. Prosoapele sunt tot în dulapul din dreapta ta.

— Le găsesc eu.

Graham era sigur că ea le va găsi. La fel de sigur cum era că el nu va putea dormi toată noaptea.

În loc de asta, va face afișe cu Willy, așa cum spusese. Se va uita și prin cutia cu lucrurile lui pe care o adusese Valera. Va supraveghea strada. Va sta de pază.

O mințise din nou. Casey era în pericol, chiar și acolo.

Nu mai avea rost să-și analizeze sentimentele încâlcite. Sau regretele. Nu se putea lăsa pradă din nou dorințelor.

Casey nu mai era a lui.

Şi Graham îşi reaminti că are o treabă de dus la capăt.

Casey ştia că acum era într-o primejdie şi mai mare. Pericolul real de a se îndrăgosti din nou de Graham.

Când o sărutase atât de neaşteptat, nu o luase doar prin surprindere. O cucerise cu totul. Asaltul buzelor şi al limbii lui o rănise. Atacul moale al gurii lui ameninţa să o consume cu totul.

Casey se întreba dacă va supravieţui, dar nu se referea la ucigaş.

În dormitorul întunecat de lângă cel pe care îl împărţise cu Graham, ea nu încercă să doarmă. Abia înghiţise sendvişul, numai ca să-i facă lui pe plac. Încercase atât de mult să o facă să se simtă bine-venită, relaxată, când în această casă nu erau posibile nici una, nici alta.

Cât despre petrecerea nopţii acolo... nu putea suporta mirosul de flori al cearşafurilor în care pusese mereu un săculeţ cu levănţică, pernele moi şi pufoase. Chiar şi sunetele familiare ale maşinilor care treceau prin preajma casei o călcau pe nervi.

Agitată, Casey se dădu jos din pat pentru a deschide o fereastră. În noaptea caldă de vară, se simţea o briză plăcută şi ea o lăsă să-i adie peste faţă, în timp ce îngenunche lângă plasă. Trase adânc aer în piept.

Apoi, îşi opri de tot respiraţia.

Pe stradă, o mașină încetini, apoi se opri. Îi auzi motorul cum toarce. Putea simți cum șoferul se uită la casă. Sau doar își imagina asta? Îi era oare mai ușor să-și imagineze acte de violență, decât să se gândească la Graham?

Decât să-și piardă inima din nou?

Casey își duse o mână la buza de jos, pe care încă mai simțea amintirea săruturilor. Oare îl furnica și pe el gura? Stătea și el treaz, în camera de alături, visând la ceva ce nu putea avea?

Spre ușurarea ei, mașina plecă.

Neștiind ce să facă în privința lui Graham, în ziua următoare, Casey se concentră asupra altei probleme. Nici cel mai grav dintre accidentele ei nu o durea atât de tare ca pierderea bătrânului labrador.

Dacă Willy s-a întors acasă și ea nu era acolo?

O va suna Rafe să o anunțe?

Dacă toată treaba asta o făcea să-și riște mai mult decât viața... iubindu-l din nou pe Graham?

Deși erau divorțați, nimic nu se schimbase. Inclusiv sentimentele ei pentru el.

Casey se încruntă în întuneric. Sau chiar se schimbase ceva? Soțul ei, funcționarul liniștit care se ocupa de acte la un birou de la Hearthline, părea să aibă niște relații foarte ciudate.

Holt Kincade, una dintre ele.

Nu știa ca Graham să fi jucat vreodată tenis.

Ce însemna legătura fostului ei bărbat cu poliția?

Apoi era și Hearthline. O organizație în care totul era secret, având în vedere ordinul lui Graham ca

ea să nu se ducă niciodată acolo. De ce acte se ocupa, mai exact?

Nu fusese niciodată prea familiarizată cu munca lui, dar era doar analiză de date? Părea prea sigur pe el și când venea vorba de experiența lui Rafe Valera cu armele. S-a descurcat ca un profesionist când Marilee Baxter a fost ucisă.

Case își îndreptă spatele și apoi o luă spre pat. Activitățile ascunse ale lui Graham le distruseseră deja căsnicia. Nu voia să se îndrăgostească din nou de el și să sufere și mai mult. Își spuse că, dacă Graham nu ar fi pus punct săruturilor, chiar s-ar fi îndrăgostit de el.

Când o mașină opri, din nou, lângă trotuar, ea încercă să nu se mai gândească la întrebări pentru care nu avea nici un răspuns. În loc de asta ascultă. Același vehicul? Simți un val de frică și în legătură cu mașina, dar și cu altceva.

„Ce ascundea Graham?"

Graham stătea ascuns după draperiile de la fereastra micului birou, făcut pentru el la comanda lui Casey, chiar lângă holul de la intrare. Privea afară, în noapte, la sedanul negru care trecea, din nou, prin fața casei.

Evident, erau supravegheați.

La naiba! Dacă ar fi avut o pereche de ochelari în infraroșu! Dar nu făceau parte din echipamentul standard de la Hearthline. Ar putea încerca să ia numărul de înmatriculare și fără ochelari, dar asta ar însemna să riște să fie văzut.

Dacă ar şti ce s-a întâmplat cu toţi membrii fostei sale echipe...

Graham se uită mai atent la maşina de vizavi. Şoferul se pierdea în întunericul nopţii. Sedan negru, haine negre. Trăsături întunecate. A fost precaut şi nu s-a oprit sub un stâlp de iluminat.

Când maşina plecă într-un sfârşit, Graham răsuflă uşurat şi dădu drumul marginii draperiei. Aranjă un teanc de afişe pe care le făcuse pentru Willy, gata pentru dimineaţă. Dar unde naiba era acum Willy?

Oare atacatorul lui Casey, Rafe sau altcineva, îi rănise câinele? Moartea lui Willy ar fi un semn clar că ea e vulnerabilă.

Poate că Willy îl recunoscuse după miros pe omul despre care vorbise Anton. Şi fusese omorât pentru a nu-l da de gol. Trebuia să accepte că nu prea părea să-i stea în fire lui Rafe să-l rănească pe Willy, dar asta nu elimina orice suspiciune asupra lui. Putea fi totuşi implicat.

Oare de data asta ar fi omorât-o pe Casey, probabil şi cu ajutorul lui Rafe, dacă nu ar fi apărut el la timp să prevină crima?

Imaginea lui Marilee Baxter zăcând moartă îi reapăru în minte. Sângele, liniştea stranie, butonul din mâna ei...

De atunci, Graham vorbise şi cu alţi câţiva foşti colegi de echipă, nu numai cu David Wells. Toţi erau acum pensionaţi şi trăiau în suburbiile din Maryland sau Virginia. Dar alţii erau încă în activitate, plecaţi din ţară în misiune, inclusiv Tom Dallas, partenerul

lui înaintea lui Jackie. Un altul murise în acțiune în Irak.

Graham mai trebuia să vorbească cu Holt Kincade.

Fostul lui „partener de tenis".

Minciuna asta nu pica bine, dar așa era în general cu minciunile.

Timp de câteva clipe, în bucătărie, cât fuseseră cu gurile lipite una de alta, cu respirația sacadată, Graham uitase cu totul de pericol și de incertitudine.

Spera că și Casey uitase.

Între ei doi încă mai clocotea vâlvătaia patimii, nici Casey nu putea să nege, dar asta nu însemna că ea voia să-l primească înapoi. Sau că va permite să se întâmple asta. Graham nu-și făcea iluzii despre viitorul relației lor destrămate. Își dorea măcar să-i vorbească despre munca lui sub acoperire, dar nu-și putea compromite șansa de a găsi, până nu era prea târziu, sursa scurgerii de informații de la Hearthline și pe atacatorul lui Casey.

Nu se mai gândea la visul lui că ea îl va ierta. Nu-și putea recunoaște sentimentele reînnoite pentru ea. Și nici să o expună la și mai multe riscuri. Poate după ce ucigașul, *trădătorul*, se va afla după gratii...

Dar Graham era nedumerit.

În acele atacuri asupra lui Casey, de ce nu o omorâse?

Cel mai adesea fusese singură.

Oarbă.

Fără apărare.

Și chiar și cu alți oameni pe lângă el, tipul nu putea fi un prost.

Următoarea întrebare pe care și-o puse îi îngheță sângele în vene mai rău decât moartea pe care o găsise în garaj.

Oare ucigașul aștepta doar momentul potrivit pentru a lovi?

Capitolul nouă

Aflat în biroul său de acasă, cu Jackie Miles, Graham închise ușa.

— Iartă-mă că te-am luat de la birou, spuse el. Dar nu voiam s-o las singură pe Casey în dimineața asta. Sau să risc s-o duc înapoi în apartamentul ei.

— Îmi pare bine că nu ești bolnav, așa cum ai spus la Hearthline.

Graham ridică din sprâncene.

— M-am învoit azi și am stat acasă ca să poată dormi și Casey. Mă îndoiesc că ea a cedat coșmarurilor pe care le avea înainte să mă cunoască pe mine.

Pentru a rămâne treaz, Graham supraveghease strada pentru a observa orice eventuală trecere pe acolo a sedanului negru și navigase pe Internet.

— Am avut totuși un pic de noroc. În sfârșit i-am mai dat de urmă a încă unui membru din fosta echipă, care locuiește acum în Nevada și pretinde că are o pereche completă de butoni. Nu a mai venit de câțiva ani în Est. El și nevasta sa au cvadrupleți în vârstă de un an, ceea ce îi ține cam ocupați.

Graham se simți puțin invidios. Și el și Casey plănuiseră să aibă copii.

— Prea ocupat pentru a veni în Washington ca să omoare o femeie. Asta am decis după conversația noastră foarte plăcută.

Jackie îl aprobă.

— Tipul pare ieșit din acțiune și din punctul de vedere al C.A.T.

Lista se micșora, dar tot nu ajungeau nicăieri.

Și Willy încă lipsea.

Graham mai parcurse o dată, împreună cu Jackie, lista foștilor lui colegi. Erau dificil de localizat. Majoritatea celor activi erau sub acoperire în misiuni peste hotare și în S.U.A. Măcar îl distrăgeau de la Casey. De la dorința pentru ea.

Graham gândi cu voce tare.

— De la 11 septembrie, cooperarea dintre servicii a crescut. Asta poate fi un lucru bun.

— Dar devin neclare legăturile între agențiile sponsorizate de CIA și FBI. Ca să nu mai vorbim despre unele fonduri puse la dispoziție de agenții de care noi nici nu știm.

— Cine poate spune cu certitudine de unde vin banii pentru C.A.T.?

Graham își trecu mâna prin păr:

— Noile cooperări și interdicții ajută, dar pot fi și frustrante, în același timp. Nici măcar nu pot da de persoane pe care le vedeam zilnic.

— Numele au fost schimbate pentru a-i proteja pe cei nevinovați, murmură Jackie.

Adevărat. Inclusiv al lui.

Graham își spuse că s-a obișnuit cu Jackie și umorul ei sec. Poate că fusese prea dur cu ea până atunci.

Măcar dacă ar fi putut să-şi tempereze dorinţa pentru Casey!

— Unde presupui că s-ar afla cinci dintre tipii ăştia? întrebă el.

— Presupun că nu împreună.

Graham se încruntă.

— Îmi amintesc vag că, înainte să plece, Tom Dallas ar fi sugerat că un alt membru al echipei pleca şi el la Kabul. Aş vrea să am un număr de contact al lui Tom. El mi-ar fi de ajutor.

— Ar putea fi într-o peşteră undeva, în munţi.

Graham îşi arcui sprâncenele.

— Mai degrabă ar recruta un agent de teren să fie ochii şi urechile lui acolo. Un băştinaş. Tom nu este brunet, aşa că nu prea arată ca un afgan. Prinderea răufăcătorilor cu mâna lui n-ar face parte din fişa postului.

Jackie se uită peste nişte dosare pe care i le dăduse Graham, părând nerăbdătoare să plece.

— Sunt dosarele mele cele pe care le examinezi tu acolo, o atenţionă el. Fii discretă când pui întrebări.

Când îndreptă filele, degetele ei tremurau:

— O să văd ce pot găsi.

— Te simţi bine, Miles? Pari cam neliniştită.

Se întreba dacă nu cumva el era vinovat de asta în vreun fel, când deodată cuvintele explodară din ea şi îl speriară pe Graham.

— Cazul ăsta mă înnebuneşte! N-am nici o idee în ce direcţie s-o iau. Oriîncotro ne-am îndrepta, ne înfundăm.

El se forță să zâmbească:

— Asta face parte din distracție. Este motivul pentru care suntem aici sau, mai degrabă, la Hearthline.

Ceea ce i se potrivea lui Graham, pentru moment. Altfel, ar putea ceda tentației de a urca scările ca să o sărute pe Casey până se trezește.

Jackie scoase o coală de hârtie din servietă.

— Bine, atunci. Citește. Și distruge imediat documentul.

Graham examină foaia și apoi scoase un fluierat.

— DeLucci chiar crede că Al-Hassan va acționa în weekendul de Ziua Muncii?

Asta însemna că nu prea mai aveau mult timp la dispoziție.

— De unde a făcut rost de informație?

— Celulare. Supraveghere prin satelit. S-a vorbit destul de mult.

— Sau poate că a inventat-o el însuși. Ca să ne abată de la calea noastră. Pentru a-și acoperi propria trădare.

— De unde să știe el cine suntem noi cu adevărat?

Inima lui bubuia. Jackie îi evită privirea.

— Dacă el este vinovatul, se poate să știe. Ar putea să ne dea exact ce trebuie ca să ne prindă.

Graham băgase deja foaia în aparatul de distrus hârtie de lângă biroul său. În același timp, își vârî dosarele în sertar. Jackie le privi gânditoare cum dispar înăuntru. Fișierele erau criptate, dar asta nu le făcea să fie sigure. Jackie părea să-i urmărească fiecare mișcare.

— Nu-ți puteam vorbi despre hârtie la telefon, zise ea. Îmi era teamă că nu-mi voi aminti toate informațiile. Așa că am riscat cu hârtia propriu-zisă.

— Tocmai asta e. Nu putem risca acum.

De aceea nu putea păstra acele dosare. Și de aceea nu se putea duce în patul lui Casey.

— Riscul face parte din meseria noastră, murmură ea. Privirea ei încă o evita pe a lui. Când ea se îndreptă spre ușa biroului, Graham observă că mersul îi era nesigur.

— Anunță-mă ce afli în legătură cu numele pe care ți le-am zis. Eu mă voi ocupa de restul listei. Cu ceva noroc, dacă ne împărțim sarcinile, vom afla mai repede ce vrem să știm.

— Și dacă aflăm mai mult decât am vrea să știm?

Ochii ei căprui se măriră. De frică, oare?

— E încă o parte a muncii sub acoperire, spuse el.

Dacă Al-Hassan voia să lovească în curând, trebuiau să afle prin cine se scurgeau informații de la Hearthline. Acum. Poate că îi va întinde o capcană lui DeLucci.

— În timp ce tu ești la vânătoare, fă-mi rost de informații clare despre tipul cu calculatoarele de la agenție.

— Eddie Lawton? Acum nu mai sunt așa de sigură că e suspect.

Dar după ce îl găsise pe Eddie la el în birou, Graham avea propria lui părere.

— Trebuie fie să-i eliminăm, fie să-i incriminăm pe trădători.

Nu o conduse pe Jackie la plecare. Se roti în scaunul de la birou pentru a o privi pe fereastră cum se grăbește de la ușa din față a casei spre mașină. Arăta de parcă ar fi urmărit-o cineva, ceea ce îl făcu să se încrunte.

După ce ea plecă, își luă dosarele și le ascunse în spatele unei poze cu el și Casey în ziua nunții.

— Salut, Holt.

Graham intră în separeul cafenelei din colțul străzii.

— Nu pot sta prea mult. Am lăsat-o pe Casey acasă, dar nu-mi place s-o știu singură.

— Care-i treaba?

— Am nevoie de un răspuns la întrebarea mea, ținu să sublinieze Graham după ce comandă cafeaua.

Voise, încă de la începutul zilei, să discute cu Kincade. După întâlnirea cu Jackie, asta era prima ocazie.

— Ce îmi mai poți spune despre Marilee Baxter?

— Nu te uiți la televizor? Nu citești ziarele?

Povestea ajunsese pe prima pagină.

— Haide, știu că voi nu mărturisiți totul presei.

C.A.T., așa de secretă că nici nu exista, oficial, nu oferea nimic.

Holt nu mai trebuia să-și consulte notițele.

— Știi deja că era prietena tipului cu numărul de înmatriculare parțial al sedanului care lipsește.

Clătină din cap a frustrare.

— În afară de faptul că i-a fost tăiat gâtul cu precizie, nu mai avem nimic. Cine s-a ocupat de ea

ştia ce face. Probele pe care le-am ridicat nu au dus la nici un rezultat până acum. A lăsat puţine urme. Şi nici una esenţială.

„În afară de un buton desperecheat", se gândi Graham şi se uită la insigna lui Holt.

— Să înţeleg că nu l-a văzut nimeni, nu-i aşa?

— Nu, murmură Holt. A scăpat fără să lase vreo urmă.

Pulsul lui Graham era din ce în ce mai alert.

— *Dacă* a plecat din Washington.

— Crezi că încă mai este aici?

Fixă privirea albastru-verzuie a lui Holt.

— Casey a mai avut ieri un „accident".

Îi spuse lui Holt despre lift, apoi despre Willy.

— De aceea stă la mine acum. Apartamentul ei nu-i poate oferi destulă siguranţă.

Graham avea un sistem de alarmă complet — detectoare de mişcare, de sunet... Dar nici astea nu erau de ajuns.

— În plus, adăugă el, mă deranjează vecinul ei de la capătul holului. Nu vreau să stea acolo.

Holt îşi ridică o sprânceană, curios.

— Îl cheamă Rafe Valera. A fost în Forţele Speciale. Se pricepe la arme. Cine ştie cum îşi câştigă existenţa acum? Se interesează prea mult de Casey. Şi întotdeauna se întâmplă să-i fie prin preajmă când ea păţeşte ceva.

— Sau ar putea s-o apere.

— Dacă nu este chiar el cel care vrea s-o omoare.

Holt trebui să fie de acord.

— Dacă el este cel care vrea s-o omoare, ea nu ar avea cum să-l recunoască.

Din cauza orbirii.

— Ar putea, cu alte simțuri, dar este vulnerabilă. Nu o voi mai lăsa cu el.

Holt părea și mai interesat.

— Îmi pare rău că nu pot clarifica mai mult situația. Biata femeie! Te anunț eu dacă mai apare ceva, dar deocamdată nu prea sunt elemente ca să închidem cazul.

Graham se foi pe banchetă.

— Am o teorie.

— Da? Bazată pe ce?

— Cred că ucigașul, același tip care vrea s-o omoare pe Casey, este un fost agent.

— Ca Valera, vrei să spui?

— Poate. Tipul e alunecos.

— Te referi la C.A.T.?

Graham simți furnicături pe piele. Holt n-ar fi trebuit să știe despre grup. Nu îi putea spune povestea completă, chiar și cât știa din ea. Scurgerea de informații de la Hearthline ținea de C.A.T., în mod special de Graham și Jackie Miles, nu de poliție. Era pe muchie de cuțit cu Holt. Dar voia și părerea lui.

— Mai degrabă este un membru din fosta echipă, zise el.

— Cei mai mulți s-au împrăștiat.

Holt privea în propria ceașcă de cafea.

— Mai vorbesc din când în când cu Chuck Ynelson, recunoscu Holt. Vinde tractoare în Dubuque.

— Și tu crezi asta?

— Da, cred. Are nevastă, copii, ipotecă. Se pare că toți am cam îmbătrânit. Eu sunt acum în slujba orașului Washington.

„Chiar ești, Holt?"

Kincade își păstrase condiția fizică excelentă. Oare chiar renunțase, ca alți membri ai echipei, pentru a deveni un cetățean normal? Un polițist? Graham nu era prea sigur de asta.

— Îți mai vine și altcineva în minte?

— Tu, spuse Holt zâmbind. Un analist de la Hearthline. Ne transformăm toți în roboți din clasa de mijloc.

Privirile lor se întâlniră. Apoi Graham oftă.

Evident, Holt ghicise că Hearthline era doar un paravan pentru misiunea reală a lui Graham. Au fost și vremuri când fiecare membru al echipei avea vreo trei nume false.

Ceea ce îi spuse Graham în continuare era contrarul a tot ce considera el sigur, dar Holt făcea parte din fostul grup. Și el avea o pereche de butoni.

— Dacă ți-aș spune că o sursă de încredere are o dovadă ce ar putea rezolva cazul Baxter?

Privirea albastru-verzuie a lui Holt deveni precaută.

— Doar cazul?

— Asta e tot ce pot spune. Dar trebuie să te întreb... încă mai ai perechea de butoni de aur pe care ai primit-o după Houston?

— Tu îi mai ai?

Holt se trase mai aproape.

— De ce naiba mă întrebi asta? Ce au de-a face butonii cu moartea lui Marilee Baxter?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Sigur că da. Nu este ceva ce vreunul dintre noi să arunce sau...

— Să piardă?

— Te referi la timpul săvârșirii crimei? Știam eu, zise el dezgustat. Spune-i asta sursei tale de încredere. Dacă aflu că ai luat probe de la locul crimei, de pe corpul acelei femei, o să te bag la pârnaie.

— Așa vei face, Holt?

Privirea lui Graham deveni dură.

— Nu te acuz de nimic, dar trebuie să știu cărui membru al acelei echipe de doisprezece oameni îi lipsește un buton de aur.

— Și crezi că aș putea fi eu acela?

Holt Kincade se ridică în picioare. Aruncă pe masă o bancnotă de cinci dolari pentru cafea, apoi se uită iritat la Graham.

— Tocmai ți-ai pierdut omul de legătură din interiorul Poliției Washington. Mai bine te-ai duce acasă. Casey va fi singură peste puțină vreme. Asta, ți-o promit.

Casey încerca să șteargă de praf polița șemineului din sufragerie când cineva bătu cu putere în ușa din față. Graham avea pe cineva care-i făcea curățenie, dar ea își găsise astfel o ocupație, ca să nu se mai gândească la noaptea de dinainte. Acele clipe în brațele lui Graham încă îi făceau inima să o ia razna.

Dar nici criminalul nu lipsea din gândurile ei.

Cel mai probabil, Graham avea musafiri. Bătăile continuară. Casey aruncă jos cârpa de praf și se duse la ușă.

Cum va ști cine este acolo?

Dar Casey nu mai trebui să găsească un răspuns.

Înainte ca ea să ajungă în hol, Graham năvăli prin ușa din spate. Făcând pași scurți și nervoși, înaintă prin casă înspre ușa de la intrare.

Bărbatul o deschise și o trânti la loc, cu un zgomot care aproape îi sparse timpanele lui Casey.

— Hărțuire din partea poliției? se răsti el la cineva aflat pe terasa din față. Să-i spui detectivului Kincade...

— Am avut o plângere. Doar verificam, domnule.

— Pe naiba!

— Unul dintre vecinii dumneavoastră pretinde că v-a lătrat câinele toată noaptea. Vă rugăm să-l țineți înăuntru până la ora 10 seara.

Graham înjură printre dinți.

— Ce-i asta? Nu poate face rost de un mandat de percheziție atât de repede, așa că te trimite pe tine să mă enervezi, până își termină judecătorul prânzul?

— Ce se întâmplă, Graham? îl întrebă Casey alarmată.

— Copoii ăștia...

— Își fac doar datoria, doamnă. Câinele dumneavoastră...

— Nu am câine, mârâi Graham.

Casey veni mai aproape.

— Am eu, domnule polițist. A fugit ieri. Deci nu are cum să fie o plângere.

Graham o duse la canapea.

— Stai aici. Mă ocup eu de asta.

— Nu te descurci prea bine, protestă femeia.

Fără să o ia în seamă, el se întoarse la uşă. Casey auzi de acolo multe cuvinte urâte şi tonuri ameninţătoare, dar nu putu deslusi ce vorbeau. Graham ieşise şi închisese uşa. La fel cum făcuse şi cu Rafe Valera, la ea în bucătărie.

Bărbatul spumega de furie atunci când se întoarse. Trânti atât de tare uşa, încât geamurile se zdruncinaseră. Casey auzi maşina poliţiei demarând.

— Ce a fost asta?

— I-am spus lui Holt Kincade de buton. Nu i-a plăcut atitudinea mea. Presupun că în următoarele ore voi primi un mandat de percheziţie. Are motive întemeiate, recunoscu Graham.

— Deci nu ne va mai ajuta de acum încolo?

— Cred că mi-am mai făcut un duşman.

Graham o ridică în picioare. Îşi trecu degetele îngheţate prin părul ei.

— E posibil ca Holt Kincade să fie suspect.

— Ar putea fi implicat în „accidentele" pe care le-am avut?

— Unul dintre colegii mei de echipă de la Houston a pierdut un buton. Când a omorât-o pe Marilee Baxter, i l-a lăsat în mână. Probabil că s-a luptat mult pentru a scăpa cu viaţă.

Făcu o pauză.

— Dacă ucigaşul ştie că avem dovezi cu care l-am putea condamna, nimic nu-l va opri să pună mâna

pe ele. Dacă este Holt, are legea de partea lui, adăugă el.

— Parte din propria lui investigație.

Casey știa că nu-i va plăcea ce urma să spună.

— Trebuie să plecăm din Washington.

— Graham, știu că au fost câteva săptămâni nebunești de când cu accidentul meu, dar nu crezi că ești cam paranoic? Rafe Valera, Holt Kincade... Nu putem sta aici?

— O să scotocească toată casa căutând butonul ăla.

Graham o duse la scări.

— Strânge-ți lucrurile. Țipă, dacă ai nevoie de ajutor. Când se vor întoarce polițiștii, butonul nu va mai fi aici. Nici noi.

Plecară în cincisprezece minute.

— Nu voiam să-i spun lui Holt de buton, recunoscu Graham. Și în nici un caz nu aveam de gând să i-l arăt. Dar ca și Rafe Valera, Holt mă neliniștește.

— Poate că s-a simțit insultat de întrebarea ta.

— Sau are ceva de ascuns.

Graham scoase mașina de pe alee și apoi se îndreptă spre M Street, încadrându-se în traficul obișnuit. Când îi sună celularul, află privind rapid la el că îl căuta Jackie Miles.

Părea zdruncinată.

— Eu sunt. Am niște probleme.

Era la Hearthline.

— M-a prins DeLucci când mă uitam peste înregistrările de pe celular. Apoi a văzut lista de care mă ocupam. Dar asta nu e tot. Trebuie să te văd. Acum.

— Nu pot, spuse Graham, înjurând în barbă.

— Trebuie să-ți spun ceva. E important.

Vocea ei tremura și Graham își aminti ce agitată păruse în acea dimineață.

— Cât de important?

— Extrem de important. Cred că știu cine...

— Ne întâlnim în zece minute.

Graham nu voia să numească locul.

— Îți amintești localul unde am băut o cafea în ziua aceea?

— Unde m-ai făcut praf? Cum aș putea uita?

— Da. Acela. Să fii acolo.

Închise telefonul și se întoarse spre Casey.

Se uită în ochii ei verzi și o luă de mână. Își amintea noaptea de dinainte, sărutările din bucătărie...

— Holt a ieșit din schemă. Trebuie să o văd pe Jackie. Nu va dura mult, dar poate că e mai bine așa. O pot pune la curent și pe ea, apoi o las să aibă grijă de treburile de aici, cât suntem noi plecați.

— Unde mergem?

Întrebarea îl blocă pe Graham. Nu mai știa nimic, în afară de faptul că trebuia s-o apere pe Casey.

— Știi vreun loc unde am putea sta? Ceva mai retras, dar aflat în apropiere, explică el.

Observă frica de pe chipul ei. Nu avea ce să facă în acel moment. Îi va liniști temerile, cumva, dar mai târziu.

— Nu merge să alegem un motel din zonă. Nu putem pune în pericol alte vieți nevinovate, în caz că agresorul ne urmărește, în ciuda încercărilor mele de a nu fi urmăriți.

Graham își verifică oglinda retrovizoare.

Nu se vedea nimic suspect. Dar nu poți fi niciodată sigur. Urmând o rută întortocheată, ajunse la localul unde vorbise cu Jackie deunăzi.

Casey reflectase asupra problemei lor.

— Cred că știu un loc.

Se uită în sus, nu foarte mulțumită de alegerea ei.

— Casa mătușii mele Lila are o cabană pentru oaspeți. Este în pădure, dar are o vedere bună asupra drumului și aleii. Rareori o folosește.

— Mătușa Lila?

Nu auzise niciodată de ea.

— A contribuit la creșterea mea. Am stat la ea când aveam zece ani. Când am făcut unsprezece, rândul ei se terminase și m-a trimis în Vermont, la ferma unchiului meu.

Graham se simți deprimat. Dar își reveni în clipa următoare. O strânse de mână înainte să pornească la drum.

— Pun pariu că nu te-ai gândit niciodată că toată trambalarea asta îți va folosi. E posibil să facă totuși cineva legătura între tine și adresa mătușii?

— Nu. Nu am mai văzut-o de când aveam unsprezece ani.

Casey îi explică pe unde s-o ia.

Din moment ce copilăria ei nu fusese una ideală, Graham nu era sigur dacă femeia îi va primi cu

brațele deschise. Dar s-ar fi folosit și de dracul în persoană ca să obțină o ascunzătoare și timpul necesar pentru a-l încolți pe ucigaș.

Mătușa Lila nu era expusă riscului atâta vreme cât locuia în altă casă. Spre deosebire de Casey. Cu el.

Mai trebuia să reziste încă o noapte sau două singur cu ea și cu dorința lor crescândă.

Nu avea ce să facă. Graham parcă în fața localului. Părea părăsit, dar pe ușă scria „Deschis". Bun!

Voia să o lase pe Casey în mașină, dar o luă cu el. Spera ca Jackie să fie destul de isteață ca să nu dezvăluie informații strict secrete despre terorism și misiunea lor sub acoperire la Hearthline, de față cu fosta lui nevastă.

Dacă Jackie va spune ce nu trebuie va fi nevoit s-o lovească pe sub masă cu piciorul. După ce o așează pe Casey într-un separeu, pe colț, departe de fereastră, comandă cafea pentru toți trei. Apoi verifică intrarea, să vadă dacă Jackie își face apariția.

„Haide! Haide!"

Graham voia să plece, înainte de ora de vârf, în Virginia, unde locuia mătușa lui Casey. Cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât riscau mai mult. Când o văzu pe Jackie apărând din spatele unui SUV negru de peste stradă, răsuflă ușurat.

— Să-i dăm drumul.

Nici nu rostise bine cuvintele, că expresia de pe fața palidă a lui Jackie îi îngheță sângele în vene.

Pupilele i se măriseră de panică. La ușa de sticlă de la intrarea în cafenea, gura ei formă un mare O.

Graham se uită peste umărul ei și văzu ceva metalic strălucind în soare.

Țeava unui pistol!

Graham o împinse pe Casey sub masă. Apoi se ridică în picioare. Fugi, se lăsă în jos și apoi strigă.

— Jackie, la pământ!

Ea nu îl auzi însă prin geam.

Răsună o împușcătură.

Glonțul pătrunse în inima lui Jackie, de unde ricoșă în geam. Sângele se împrăștie pe geamul sfărâmat și înflori ca un trandafir pe pieptul ei.

Graham nu își scoase arma.

Nu avea poziție bună de tragere. Pe stradă și prin fața restaurantului erau trecători. O siluetă întunecată se suia, deja, într-un SUV parcat în curba opusă a drumului, și apoi demară în soarele amiezii.

Împinse ușa cu putere.

Și Jackie Miles căzu moartă în brațele lui.

Capitolul zece

Graham îi luă pulsul, dar nu mai avea. Îi scoase cheile din buzunar, apoi o lăsă pe Jackie să cadă, fără viață, pe trotuar.

Din păcate, nimeni nu o mai putea ajuta.

Deja se adunase o mulțime de oameni șocați. Graham fugi în cafenea pentru a o lua pe Casey din separeu.

— Haide, iubito... Grăbește-te! S-o ștergem de aici.

Deja se auzea o sirenă din depărtare. Cineva chemase poliția. Și Graham nu-și permitea să fie reținut.

Își făcu loc printre curioși, o sui pe Casey în mașină și porni pe Georgetown.

Jackie Miles era moartă.

Acum Graham era pe cont propriu.

El și Casey.

Câteva mașini de poliție trecură pe lângă ei în direcția opusă. Scăpaseră în ultimul moment.

— Dacă Holt Kincade ne vede, voi dormi într-o celulă la noapte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Graham.

Bărbatul o privi pe Casey cum se ținea strâns cu mâinile de scaunul pasagerului.

— Am auzit o împușcătură.

Nu o confundase cu rateul unei mașini.

— Cineva a ucis-o pe Jackie.

— Oh, Doamne! Mai întâi Marilee Baxter... acum ea.

Casey nu mai continuă. Știa că, dacă îl întreba care era legătura dintre cele două crime, el nu-i va spune. Dar poate că ea nici nu voia să știe încă. Ca și Graham, părea să se concentreze asupra drumului, cu privirea ei verde pierdută în spațiu. Sfărâmându-i inima lui.

Dar înainte să ajungă pe linia de centură din jurul Washingtonului, Graham se răzgândi. Întoarse mașina spre Hearthline.

— Trebuie să mai facem o oprire.

— E o idee bună?

— Poate că nu. Dar asta ar putea fi singura noastră șansă. Jackie nu avea nimic la ea, însă s-ar putea ca în biroul ei să fie ceva.

Graham parcă pe stradă pentru a nu o duce pe Casey în garajul unde trăise acea experiență nefericită.

După ora cinci, agenția era, în general, pustie. Va trebui s-o ia cu el pe Casey.

Casey se ținu aproape de Graham în lift, inspirându-i mirosul, ca să se asigure că sunt încă în viață. În biroul lui Jackie își trase sub ea un scaun, în timp ce el căuta prin hârtiile de pe birou, deschidea sertare și arunca niște lucruri într-o geantă.

— Ce cauți?

— Orice ne-ar putea ajuta să găsim ucigașul. La naiba! bombăni el. Aș fi vrut ca Jackie să-mi fi spus

ceva, chiar şi pe o linie nesecurizată, înainte să vină la cafenea. Evident, cineva o supraveghea şi pe ea.

— Par a fi peste tot, Graham.

— Mie-mi spui?

Ea îl simţi întorcându-se şi uitându-se peste umărul ei. Îi simţi încordarea. În spatele ei un bărbat spuse:

— Iar munceşti peste program, Wilcox?

— Da, eu...

— Ăsta nu este biroul tău. Ce este aşa de interesant la biroul altuia? Actele ei. Ştii că sunt toate securizate înainte să părăsim etajul. Unde este Jackie? Amândoi aţi lipsit de la o întâlnire a comitetului în după-amiaza asta.

Trebuia să fie şeful lui Graham, se gândi Casey după tonul de comandă şi focul rapid al întrebărilor.

— M-am învoit. Ea făcea cercetare la Biblioteca Congresului şi s-a simţit rău. Probabil că este vorba despre acelaşi virus pe care l-am avut şi eu. A plecat acasă, dar avea nişte acte aici, nimic strict secret, pe care vrea să le citească în seara asta. Eu mă simţeam mai bine şi m-am oferit să le iau pentru ea, adăugă el.

Casey se ruga ca minciunile să fie de ajuns. Ca poliţia să nu fi înştiinţat Hearthline de moartea lui Jackie.

Şeful lui Graham nu-i crezu explicaţia.

— Lasă totul aici. Încuie tot în dulapul ei. Poate să citească şi mâine.

— Sau ai plănuit să citeşti tu în seara asta? murmură Graham.

Ignorându-i remarca, șeful lui trecu pe lângă scaunul lui Casey.

— Cine este? Nu am văzut nici un vizitator notat în registre.

— Soția mea.

Jumătatea de adevăr o tulbură pe Casey, dar Graham nu mai dădu și alte explicații. Nu îi spuse și numele.

Bărbatul nu o băgă în seamă pe Casey. Putea fi și o lampă.

— Nu am știut că ești căsătorit, spuse el.

— Mediul ăsta nu prea dă ocazia sporovăielilor lângă rezervorul cu apă. Nu știe prea multă lume.

Tonul lui Graham deveni glacial.

— Evident, nu poate vedea, spuse el. Ce importanță are dacă este aici pentru câteva minute? Paznicul nu era prin preajmă când am venit noi. Oricum plecăm.

— Ne vedem dimineață. Să vii la timp.

Un sertar se trânti. Graham o grăbi pe Casey spre ușă, și ea putu simți privirea celuilalt bărbat ațintită asupra lor.

Îi auzi supărarea din voce.

— Al naibii DeLucci! El nu stă niciodată până târziu. Cred că va trebui să ne descurcăm doar cu ce avem.

Încruntată, și tot mai suspicioasă, Casey se întreba de ce DeLucci îi spusese lui Graham pe alt nume. Wilcox.

La jumătatea drumului spre lift, Graham se răzgândi. O duse pe Casey înapoi, în biroul lui Jackie,

apoi recuperă geanta pe care o umpluse cu acte. Să le încuie și să piardă una dintre puținele șanse de a descoperi sursa scurgerilor de informații? Indicii despre ucigaș? În nici un caz.

Asigurându-se că DeLucci dispăruse, el deschise ușa biroului exact când slăbănogul vrăjitor în ale informaticii, care fusese suspectul principal al lui Jackie, apăru de după colț. Eddie Lawton se opri cu un scârțâit. Și se încruntă.

— Hei, cum de ai cheile ei?

Tot respectul pentru mintea puștiului. DeLucci nu-l întrebase.

Cu inima bătându-i cu putere, Graham folosi aceeași scuză.

— A vrut să iau ceva pentru ea.

Eddie era mai isteț decât crezuse Graham.

— Și-a strâns lucrurile chiar după prânz. Mi-a spus că pleacă pentru o vreme.

Ceea ce îl luă prin surprindere pe Graham.

Eddie se uită pe lângă Graham prin ușa deschisă pe jumătate.

— Laptopul ei este încă aici.

Graham profită de ocazie.

— Asta și vreau să iau. Cinăm împreună înainte să plece din oraș. I-am promis că-i voi aduce computerul. Ai lucrat pe el?

În mod evident, Eddie nu uitase de acel incident cu Graham.

— Da, recunoscu el ezitând. Chiar astăzi. Sistemul ei de operare, ca și al tău, este depășit. Se blochează

mai mereu, dar a trebuit să-i fac un upgrade. Poate de asta l-a lăsat în urmă.

Se uită pe birou.

— A lăsat vreun bilet?

Graham clătină din cap.

— E în regulă. Îi știi parola?

— Sigur.

Graham o trase pe Casey aproape și se uită pe hol după DeLucci. Apoi, îl examină pe Eddie Lawton. Cât de bine o știa el pe Jackie? Destul cât să aibă acces la informații foarte importante?

Graham luă o decizie. Dacă Eddie făcea parte din conspirație, atunci s-ar retrage în carapace. Dacă nu, ar putea fi folositor. În acest moment, era o decizie ușor de luat.

— Ascultă, Eddie. Îmi pare rău că ți-am sărit în cap mai devreme. Am nevoie de ajutorul tău. Are niște necazuri. Trebuie să mă uit în computerul ei. Acum. Noi doi facem parte dintr-un proiect...

— Da, știu.

Înainte să mai continue, Graham o duse pe Casey în birou, apoi îl împinse pe Eddie în biroul lui Jackie și închise ușa, acesta holbându-se la el de parcă ar fi fost nebun. Din nou. Graham nu voia să audă și Casey restul.

— Ce proiect? îl întrebă pe Eddie.

— Să găsiți o scurgere de informații de la Hearthline. Al-Hassan, spuse el de parcă ar fi fost ceva evident.

Afirmația lui aproape că-l făcu pe Graham să cadă.

— Ți-a spus ea asta?

Eddie zâmbi viclean.

— Nu intenționat. Am ieșit împreună, în oraș, de câteva ori.

Graham se gândi că poate asta a făcut-o pe Jackie să se răzgândească în privința lui Eddie.

— După câteva beri, își deschide sufletul. Eu n-am întrebat-o nimic, îl asigură el pe Graham. Dar mi-a spus niște chestii destul de tari.

Graham se încruntă.

— Asta e tot, insistă Eddie. Doar misiunea și faptul că s-ar putea ca ea să nu fie cine zice că este.

Lawton făcu o pauză, în timp ce Graham se întrebă dacă asta chiar era tot.

— Și lucra cu tine? Interesant, nu?

Destul. Graham îl înghesui pe Eddie în ușa închisă a biroului și-l țintui cu privirea ceva vreme.

— Ascultă. Uită tot ce ai auzit de la ea. Are niște... probleme de personalitate, îi spuse el. Are tendința de a înfrumuseța o situație, pentru a se face, ei bine, mai interesantă pentru un tip ca tine. Câteva beri. Atât a fost, înțelegi?

— Da, domnule.

— Și acum, care e parola?

Cei doi foști soți ieșiseră de mult din Washington, în Virginia, când Graham își dădu seama că erau urmăriți. Văzu SUV-ul negru cum rămâne în urma lor pe parcursul a mai multor schimbări bruște de bandă. Graham simți privirea alarmată a lui Casey ațintită asupra lui.

După ce fuseseră la Hearthline, știa că ea abia aștepta să scoată adevărul de la el. Dar nu părea să se grăbească.

Graham acceleră și vântul le adie prin păr. Trăgea tare de mașină. Dar, în traficul de la acea oră de vârf, nu avea cum să scape de urmăritorul lor.

Părea să fie mașina de la cafenea. Oare în urma lor era ucigașul lui Jackie? Se poate ca două mașini să arate la fel? Probabil că aceia care făceau parte din conspirație au închiriat mai multe identice.

— Ne urmărește cineva, își dădu seama Casey.

— Nu pentru mult timp.

Câteva minute mai târziu, viră de pe autostradă pe un drum cu două benzi. Drumul mergea de-a lungul vechilor plantații de lângă râul James, care întotdeauna îl uimiseră pe Graham. Nu foarte departe de capitala aglomerată, dealurile din Virginia păreau prinse într-o capsulă a timpului.

Pașnice. Dacă ar ajunge, odată, la Lila!

Dar cealaltă mașină îi urmărea. Era chiar în spatele barei de protecție a lui Graham. Tocmai întindea mâna spre Casey pentru a o liniști, când o împușcătură explodă în lunetă. Glonțul șuieră pe lângă capul lui Graham și făcu parbrizul din fața lui Casey să arate ca o explozie stelară.

— Graham!

Cu adrenalina pompându-i în vene, îi împinse capul în jos.

Acum nu mai erau doar urmăriți. Ce altă ocazie era mai bună pentru ucigaș de a scăpa de ei, decât pe un drum pustiu de țară? Și apoi să dispară, ca

ucigașul lui Marilee Baxter, al lui Jackie. Nici nu apucă să se gândească bine la asta, că răsunară și alte împușcături. Următoarea l-ar putea lovi pe el în cap. Sau pe Casey.

Își scoase Glock-ul și trase la nimereală câteva focuri spre mașina din spate.

Simți o vâlvătaie în corp și tresări în scaun. După care, un lichid lipicios i se scurse pe brațul drept. Fusese lovit de un glonț.

— Ține-te bine, draga mea!

Acum ea nu-l mai contrazise. Se ținu bine. Și imediat ce-i spuse asta, Graham întoarse mașina la o sută optzeci de grade. Era timpul să-și testeze abilitățile de șoferie defensivă deprinse la Camp Peary. Călcând frâna, el își îndreptă Blazer-ul și apoi acceleră din nou. Trecură în viteză pe lângă SUV-ul care, cu doar câteva clipe mai înainte, fusese în spatele lor. Graham evită ciocnirea ocolindu-l în ultimul moment. Putu vedea că în mașină e doar un singur bărbat. Dar nu îl recunoscu. Îi va examina imaginea mai târziu, în minte. Când vor fi în siguranță.

Făcu încă un viraj cu mașina. Casey țipă.

Știa că e amețită deja. Dar nu avea ce face. Mai bine să fie un pic amețită decât moartă.

Și Graham avea o senzație de amețeală. Vederea i se încețoșase și se simțea cam slăbit. Imediat micșoră distanța dintre cele două vehicule, ajungând cu Blazer-ul chiar în coada SUV-ului. Apoi, virând puternic în partea dreaptă spate, obligă și cealaltă mașină să vireze. Dar neputând reacționa la timp, șoferul pierdu controlul.

Mașina atacatorului sări de pe șosea, într-un tufiș și apoi într-un șanț, după care se izbi de un copac. Rămase înclinată pe o parte, cu roțile încă învârtindu-se.

Graham își opri Blazer-ul. Casey era încremenită, dar el nu încercă să-i explice nimic. Cu arma în mână, alergă, pe câmp, până la SUV și descoperi că șoferul încă trăia. Trăsăturile și hainele lui negre nu i se părură cunoscute... Nu era același tip care o împinsese pe Casey în ușa rotativă. Graham își scutură capul ca să și-l limpezească și căuta după acte. Nu găsi nimic, dar nu fu surprins de asta. Un asasin, cum se presupune că e acesta, călătorește fără „bagaje" la el.

Fugi înapoi la Blazer. Îl băgă în viteză și porni cu el pe drumul pustiu. Casey îl prinse de braț, ceea ce-l făcu să tresară de durere.

— Graham, trebuie să știu ce se petrece.

— Încearcă să te liniștești. Ajungem la mătușa ta în câteva minute.

— Dar șoferul acela...

— Când vom fi în siguranță, voi suna la poliție și la ambulanță.

Îi aruncă o privire.

— Ești în regulă?

— Nu sunt rănită.

Casey se ținea tare de parcă știa că el trebuie să se concentreze doar asupra condusului.

Încă mai tăcea atunci când Graham viră de pe drumul îngust și șerpuitor și se îndreptă pe aleea lungă, străjuită de stejari și arțari, a mătușii Lila.

Graham era sigur că, de data asta, nu au fost urmăriți.

Dar cât timp vor mai fi în siguranță?

Cât va mai putea să-i ascundă adevărul lui Casey?

Lila Gibbs avea o voce caldă și dulce, pe care Casey și-o putea încă aminti după atât de mulți ani. De atunci, nu mai avuseseră altă comunicare decât felicitările trimise reciproc de Crăciun și aniversări, dar spre surprinderea lui Casey, mătușa ei o primi cu o îmbrățișare călduroasă.

— Doamne, copilule! Intră, intră.

În clipa următoare, stătea în sufrageria mătușii sale, încă tremurând în urma întâmplărilor de pe drum, dar absorbind mirosurile și sunetele familiare încă, deși trecuseră nouăsprezece ani de când locuise acolo.

Tic-tac-ul ușor al ceasului de pe poliță.

Foșnetul șorțului apretat al mătușii sale.

Mirosul de plăcintă de casă din bucătărie.

Parfumul pe care îl folosea mereu mătușa sa.

Graham se întorsese la mașină și Casey se întreba cum îi vor explica de ce e parbrizul spart.

— Am fost uimită când ai sunat, spuse Lila cu accentul ei de Virginia. Chiar și vocea ta m-a dus cu gândul în trecut. N-am uitat niciodată acel an pe care l-ai petrecut la noi. Desigur, unchiul tău nu mai e, adăugă ea pe un ton trist. Dar restul a rămas în mare parte la fel.

— Îmi pot da seama, murmură Casey. Cred că și acum mă pot orienta prin casa asta.

Simțea expresia îngrijorată a Lilei.

— Trebuie să-mi povestești tot. Dar acum să te instalăm.

Își puse un braț pe după umerii lui Casey.

— Ți-ai găsit un soț foarte impresionant. Încă nu m-am uitat bine la el, dar din câte am văzut pare un om bun.

— Este, spuse Casey.

Ea chiar simțea asta.

După urmărirea de pe autostradă și oprirea de dinainte, de la Hearthline, avea îndoieli în ceea ce privește sinceritatea lui. Dar asta era doar între ea și Graham.

— Unchiul tău ar fi de acord cu alegerea ta, zise Lila. El și-a făcut întotdeauna griji pentru tine. Și eu.

„Atunci de ce m-ați trimis de aici?" se întrebă Casey. Dar acum nu era momentul potrivit ca să examineze vechile răni.

Lila îi conduse cu mașina ei până la cabana de oaspeți de la marginea proprietății. Dacă ea, Casey, își amintea bine, casa se înălța printre copaci, și de aceea lui Graham îi plăcu de la început.

— Va fi excelent.

Bărbatul luă gențile din mașină și apoi le urmă pe Casey și Lila în cabană.

— Aveți o casă frumoasă, doamnă Gibbs.

— Spune-mi Lila. Ați putea sta cu mine, sugeră ea. Ar fi mai mult spațiu.

Dar Graham nici nu voia să audă.

— Am îndurat destule până acum, inclusiv căprioara de pe șosea, care aproape că a trecut prin parbriz. Nu vrem decât să dormim... și să petrecem puțin timp împreună.

Vocea i se încălzise și în ea se simțea iubirea.

— Când Casey mi-a spus de cabană, mi s-a părut ideală.

Casey auzi râsul moale al mătușii ei.

— Înțeleg. Am fost și eu, odată, jumătatea unui cuplu de tineri căsătoriți.

Casey presupuse că mătușa se referea la a face dragoste cât timp se aflau ei acolo și simți cum i se înfierbintă obrajii. Abia supraviețuise nopții de dinainte cu Graham, și acum erau tratați ca și cum ar fi fost în luna de miere. Casey aproape că se lăsa pradă fanteziei. Graham stătea prea aproape de ea. Corpul lui mai avea puțin și îl atingea pe al ei și el își trecuse și o mână peste umerii ei. Apoi o sărută ușor pe păr, probabil pentru a o impresiona pe Lila.

Valul acela de dorință o cuprinse din nou pe Casey... Până își dădu seama că brațul pus pe umerii ei e umed și lipicios. Și mirosul cunoscut de sânge îi ajunse la nări.

Fusese împușcat!

În aceeași clipă, observă asta și Lila.

Părând șocată, femeia spuse:

— Graham, sângerezi.

— Căprioara, răspunse el. M-au tăiat cioburile.

— Puteai fi omorât.

Mătușa se grăbi spre baia cabanei, de unde se întoarse în câteva secunde.

— Stai jos. Am o trusă de prim ajutor.

Casey se întreba dacă Lila chiar crede povestea cu căprioara. Era un accident obișnuit în zonele rurale, dar el mințise cu prea mare lejeritate.

Tânăra femeie abia aștepta să rămână singură cu fostul ei soț.

— Mătușă, îi pot curăța eu rana.

— Dar dragă, ochii tăi...

— Am un excelent simț tactil. O să-l îngrijesc pe Graham și o să-l bag în pat cât ai zice pește.

Graham interveni.

— Eu îi pot da ce-i trebuie, și Casey poate fi asistenta mea.

Marșând pe aceeași idee că ei doi vor să rămână singuri, Graham râse cu bătrâna. De parcă ar mai fi jucat și alte jocuri în noaptea aceea.

Deși mai simțea acea fierbințeală înăuntrul ei, Casey avea alte scopuri acum.

Lila se opri.

— O să vă aduc un coș cu cina, pe prag. Dacă nu vreți să mâncați imediat, puteți încălzi, mai târziu, la microunde.

Și, spre uimirea lui Casey, mai adăugă:

— Bine ai venit acasă, dragă!

După care închise ușa în urma ei.

Nici nu plecă bine mătușa ei, și Casey începu să se învârtă în jurul lui Graham. Încerca să înțeleagă toată nebunia aceea, când Graham își lăsă deodată greutatea pe ea.

— Trebuie să stau jos.

Mai avea puțin și leșina. Alarmată, Casey se folosi de instinctele ei pentru a-l duce până la un scaun. Se lovi la picior de masa din bucătărie, dar durerea ei era neglijabilă în comparație cu cea a lui Graham. El fusese împușcat.

— E doar o zgârietură, insistă el.

— Asta spun toți.

— Cine?

— Eroii masculini din filme și cărți.

Îi dădu pe spate părul lui mătăsos.

— Întinde-te puțin, până găsesc eu niște tifon.

Dar Graham o apucă de încheietura mâinii.

— Vino aici. Te rog.

Preț de câteva clipe, o ținu aproape, stând cu capul pe ea. Casey începu să plângă.

— Doamne, Graham, Lila are dreptate. Ai fi putut fi omorât.

Ca Jackie.

— Și tu la fel.

Îi șterse lacrimile.

— Îți spun eu Case. Când a explodat parbrizul...

— Și mai devreme, când a fost omorâtă Jackie...

— A fost o zi de groază. Cel puțin suntem încă în viață.

Se lăsă pe spate, de parcă nu ar fi putut să o atingă, și își întinse rapid trusa de prim ajutor pe masă.

— Tifon la „ora doisprezece". Peroxid, la „ora patru". Încearcă să nu mă rănești.

Casey își mușcă buzele:

— Ești bun pe post de „ochi".

Asta o făcu să se gândească la câinele ei care dispăruse.

— Tare mi-aș dori ca Willy să fie aici. Tibiile mele încasează prea multe lovituri, fără el. Mă lovesc, încontinuu, de lucruri. În plus, spuse ea suspinând, îi duc dorul.

— Da. Și eu. Mâine îl vom suna pe Anton... sau pe Valera. Să vedem dacă știu ceva despre el. Nimeni nu m-a sunat pe celular, la numărul pe care l-am pus pe afișe. Și în ziar.

Pentru moment, Willy părea un subiect mai sigur decât Jackie Miles, urmărirea sau șoferul rănit. Lui Casey nu-i prea venea să vorbească nici măcar despre Eddie Lawton sau cum a fost dusă în biroul lui Graham.

Își ajută fostul soț să-și scoată cămașa, ceea ce o înfierbântă. Ghidată de el, Casey apăsă tifonul înmuiat în peroxid pe brațul lui rănit.Graham trase aer adânc în piept.

— La naiba, ce doare!

— Îmi pare rău, Graham, dar ar trebui să mergem la un spital.

— Și ei să facă un raport despre o rană prin împușcare?

Îl simți cum își scutură capul atât de aproape, încât fu de-ajuns pentru ea ca să-i dea fiori prin tot corpul. Dar când Casey încercă să se tragă înapoi, Graham o reținu aproape de el, cu cealaltă mână, din nou.

El mirosea atât de bine a săpun, a colonie și a piele. A Graham. Desfăcu brusc tifonul proaspăt pe care

i-l dăduse ea. Casey se îndepărtă înainte de a ceda instinctului de a-l lua în brațe și a-l săruta.

— Hai să terminăm cu asta.

În timpul zilei, se tot întrebase dacă vor mai fi în viață destul timp cât să ajungă la cabană sau dacă moartea lui Jackie doar preceda uciderea ei.

Îi tamponă brațul lui Graham până când acesta îi spuse că sângerarea s-a oprit. Mâna lui peste a ei era caldă, puternică și, totuși, în atingerea lui era un ușor tremur. Pentru că pierduse sânge? De la contactul reciproc? Sau, de la dorința...

Casey îl aștepta să taie fâșii din banda adezivă, apoi în timp ce Graham ținea încă un tampon pe rană ea-l prinse de mână. Bicepșii lui se încordară. De la durere sau de la atingerea ei?

— Gata. Asta ar trebui să fie de-ajuns.

De parcă ar fi putut vedea, ea își înclină capul într-o parte ca să se „uite" la ceea ce făcuse și părul îi căzu peste obraji atingându-i pielea.

Graham inhală din nou.

Ea se trase înapoi, cu obrajii în flăcări. Inima îi bătea cu putere.

— Îmi pare rău. Din nou. Nu am vrut să te doară.

— Mă doare oricum. Nu la asta m-am referit.

Casey începu iar să tremure când el îi cuprinse fața în mâini. Nu tremura din cauza întâmplărilor din acea zi sau pentru că fugea ca să-și scape viața. Acum trebuia să scape de propriile sentimente.

— Nu te îndepărta de mine! murmură el.

Dar Casey făcu exact asta, deși avu nevoie de toată voința ei. Tonul lui răgușit, rugător, o ademenea mai aproape... să cedeze. Să îl iubească.

În loc de asta, ea puse banda adezivă înapoi în cutie.

— Casey.

Se poate ca ea să-l dorească mai mult decât pe oricare alt bărbat, pentru tot restul vieții ei, dar nu are încredere în el.

Pentru a se apăra de el, izbucni rostind, în sfârșit, cuvintele care o bântuiseră toată ziua.

— Cine ești, Graham? Cine ești tu în realitate?

Capitolul unsprezece

— Casey, las-o baltă!

— Ce să las baltă? îl întrebă ea. Sau se întâmplă în fiecare zi să te urmărească cineva prin Virginia și să tragă în tine prin parbriz?

Se opri ca să respire. Mișcarea îi ridică sânii, dar Graham încercă să nu observe. Ar fi fost ușor, având în vedere furia lui Casey.

— Tipul ăla te-a împușcat în braț și încă un alt glonț ți-a trecut pe lângă cap. Și ar trebui s-o las baltă?

Inima lui Graham bătea într-un ritm lent și apăsat. Stătea în mijlocul cabanei și se ruga pentru o intervenție divină.

„Las-o în pace. Pentru moment."

— Spune-mi.

Se apropie și mai mult de el.

— Despre ce este vorba aici?

Încercând să se apere, Graham își pierdu cumpătul.

— Știi despre ce este vorba. Tipul din lift a început toată treaba asta. Până nu îl vom găsi, vom fi amândoi în pericol.

— Vreau să-mi spui de ce.

— Pentru că l-ai recunoscut. Pentru că...

Graham se opri.

„Pentru că am fost descoperit."

Dacă nu e atent, îi va dezvălui tot. Şi o va pune pe Casey într-un şi mai mare pericol. Nu trebuie ca ea să ştie adevărul. Dacă îl va şti şi cei care erau pe urmele lor puneau mâna pe ea, Casey ar putea fi torturată pentru informaţii pe care mai bine nu le-ar avea. Ar putea fi omorâtă. Şi chiar dacă atunci s-ar fi aflat la o mie de kilometri distanţă de ea, Graham ar fi fost cu degetul pe trăgaci.

Dar ea se afla doar la un pas în faţa lui.

— Te ştie şi pe tine.

— Nu sunt foarte sigur, dar aşa se pare.

Gura ei se subţie.

— Nu e de-ajuns Graham. Mi-am pierdut vederea când m-a lovit maşina aceea. Dacă eşti implicat, cred că ar trebui să-mi explici. Totul.

— Nu pot.

Casey se uită la el mult timp. Deşi era oarbă, părea că vede drept în el. Însă ea făcuse asta, întotdeauna.

După care, se întoarse brusc şi se îndepărtă de el, atingându-l în trecere. Îşi lăsă mirosul în urmă, iar Graham simţi cum i se încordează partea de jos a corpului. Se duse ca să stea la fereastra care dădea spre curte şi alee. Graham se rugă din nou ca nimeni să nu aştepte cu o puşcă cu lunetă în întunericul care se lăsa.

Îşi întinse mâna.

— Casey, te rog, vino de la fereastră.

— De ce, Graham? Pentru că sunt o țintă? Am dreptul să înțeleg de ce?

Și își cuprinse brațele cu mâinile, de parcă ar fi înghețat. Și Graham se simțea înghețat. Căldura din vintre i se răcise. Nu știa ce să-i spună.

— Nu aud nici un răspuns, spuse ea, într-un sfârșit. Așa că lasă-mă să-ți comunic propria perspectivă asupra situației.

Se plimba înainte și înapoi, suficient de vizibilă pentru oricine ar pândi din umbră. Graham își puse mâinile în șolduri, dar știa că e mai bine să nu se apropie de ea. Casey era furioasă. Și avea tot dreptul să fie.

Și mai era și speriată.

Ca și el.

— Să vedem, începu femeia, pe un ton care îi trăda iritarea. M-am căsătorit cu un bărbat care părea să fie tot ce-mi doream. Un tip calm, de neclintit, care, întâmplător, lucra pentru Guvernul S.U.A., un tip care se ocupa de acte, își va face o pensie bună, și va veni în fiecare noapte acasă, la mine și la copiii pe care i-am putea avea într-o zi.

— Asta mi-am dorit și eu, Casey. O casă, copii...

— Chiar ți-ai dorit asta? Atunci de ce ne-am mutat peste tot prin țară, și nu ne-am stabilit într-un singur loc? Lucrai pentru o agenție, apoi pentru alta, și după șase luni sau un an, plecam în altă parte. Când am ajuns în New York, am fost fraieră și că am încercat să-mi conduc expoziția. Trebuia să fi știut că o voi vinde.

— Nu-mi pot alege misiunile.

— Se pare că nici eu.

Vocea lui Casey tremura.

— Am crescut în atât de multe case, cu atât de multe rude, că tot ce mi-am dorit a fost cineva care să nu mă târască din poartă-n poartă.

— Știu că așa ai crescut. Știu că nu ți-a plăcut asta. Dar aici e vorba despre slujba mea, cea din care plătesc blestematele de facturi.

Graham tresări. Știu că nu a făcut bine spunând asta. Macho idiot!

— Da, presupun că așa este. Sau era, adăugă ea. Dar nu i-am dat nici o șansă carierei mele, nu-i așa? Chiar atunci când galeria era funcțională și aducea profit, când îmi găsisem un loc în New York, un fel de Mecca în domeniul meu, ce s-a întâmplat, Graham?

— Hearthline a avut nevoie de mine aici.

Făcu o pauză.

Și după 11 septembrie, am vrut să te scot din oraș, să te duc undeva mai în siguranță.

— Washington D.C.? spuse ea cu neîncredere. Nu vreau să par sarcastică, dar nu noi suntem cei care era cât pe ce să fim omorâți pe drumul de până aici? Acum câteva ore?

— Așa e, fu tot ceea ce putu să zică.

— Washington era doar o parte din schemă. Văd asta acum. Dacă nu „lucrai peste program", erai plecat din oraș. Uneori, cu săptămânile. Și asta e doar vârful icebergului.

Casey se plimba, din nou, pe covor.

— Să trecem la Rafe Valera. De unde știai tu ce fel de armă avea la el?

— Am mai văzut-o înainte.

— Unde, la TV? Nu prea cred. De fapt, de unde ai luat arma pe care ai folosit-o azi? Nu am mai văzut-o, până acum.

Pe bună dreptate. De obicei, o ținea în vestiarul său de la locul de muncă, sau într-un seif de arme din dulap. Dar Casey nu văzuse nici una. El avusese grijă să fie așa.

— Și mai este Holt Kincade. Prietenul tău polițist. Omul cu care m-am căsătorit eu nu cunoștea un polițist decât dacă îi dădea amendă pentru depășirea vitezei. Nu vorbea în jargonul lor. Nu fura probe de la locul unei crime cu atâta seninătate cum ai făcut-o tu. Aș fi pariat pe viața mea că nu a văzut niciodată un delict, darămite o crimă.

Graham încercă să o oprească, dar ea continuă.

— Ce fel de partener a fost biata Jackie Miles? Ce informații avea azi pentru tine?

La capătul sufrageriei, Casey se întoarse spre el.

— Și de ce ți-a spus Wilcox șeful tău?

„La naiba!"

Graham era atât de obișnuit cu numele fals de la Hearthline, încât nici nu-și dăduse seama de asta. Traversă camera până la ea. O prinse de umeri și se uită adânc în ochii ei. Privirea lui o implora să înțeleagă, să accepte, dar ea nu îl putea vedea. Nu avea cum să ajungă astfel la ea. Va trebui din nou să o mintă.

— DeLucci mai uită uneori din cauza presiunii exercitate asupra lui de Casa Albă și de directorul de la Hearthline. Ca și Anton, numai că e mai tânăr.

Casey ignoră asta.

— Ai spus odată că accidentul meu nu a fost doar intenționat, dar și că făcea parte din ceva de mai mare anvergură. Trebuie să știu ce înseamnă asta. Acum.

Aștepta în timp ce Graham se lupta cu el însuși. Cu cât aștepta mai mult, cu atât era mai deprimată. Dezamăgirea ei evidentă în legătură cu el îl făcea pe Graham să vrea să intre în pământ.

— Îmi pare rău. Nu sunt ceea ce te așteptai.

Încercă să mai tragă de timp.

— Casey, aș vrea să-ți pot spune. Dar nu pot. Nu acum. Nu încă, zise el.

Nu avea nevoie de vedere. Privirea ei goală își făcea treaba foarte bine. Casey se eliberă și trecu pe lângă el.

— Atunci te poți duce dracului.

Casey nu se putea opri din mișcare. Fiecare mușchi, fiecare terminațiune nervoasă a corpului ei avea nevoie de acțiune. Avea impresia că dacă se va opri îl va omorî cu mâinile ei pe Graham.

Pentru că o mințea atât de evident.

Pentru că-i trădase și puțina încredere pe care o mai avea în el.

Graham trase draperiile peste ferestre, apoi, presupuse ea după zgomotul auzit, aprinse lumina. Provocându-l să o oprească, Casey merse până la ușa din față. Era prea furioasă pentru a se mai gândi că este în pericol. Luă cutia cu mâncare pe care o lăsase Lila pe prag. Oare mătușa ei îi auziseră certându-se?

Lui Casey nu îi era foame.

Trânti ușa și apoi bâjbâi căutându-și drumul prin casă. Simțea cum Graham îi urmărește fiecare mișcare. El se simțise neajutorat, ca de fiecare dată când se certau.

Casey încă mai putea auzi acele împușcături. De la cafenea. De pe drum. Putea încă simți sub degete carnea sfâșiată a lui Graham de când i-a curățat rana.

Oare chiar erau în siguranță?

Casey își aminti planul cabanei, dar nu destul de bine. Nouăsprezece ani îi tociseră acea amintire. Acum, ducea în bucătărie cutia din care simțea în lumea ei întunecată miros de pui, de biscuiți proaspeți și de plăcintă cu mere. Apoi se împiedică.

Cu un strigăt de uimire, Casey se împiedică de singura treaptă care ducea la bucătărie. Cutia zbură. La fel și Casey. Adineaori, era în picioare, indignată și, în clipa următoare, întinsă cu fața în jos, pe podea...

Graham fu lângă ea chiar înainte să aterizeze.

— Trebuia să te fi avertizat în legătură cu treapta. Ești bine?

— Doar rușinată. Eram atât de ocupată să-ți arăt că nu mai exiști pentru mine, încât am uitat de treaptă.

Graham o ajută să se ridice în picioare. Atingerea scurtă a mâinilor lor, senzația strânsorii lui puternice și a pielii calde trimise valuri de căldură prin ea înainte ca Graham să se retragă brusc. El verifică dacă ea n-a pățit nimic, dar numai cu privirea. Casey putu simți asta. Nu mai îndrăznea să o atingă.

Graham luă de pe jos mâncarea. Cutiile de plastic se împrăștiaseră peste tot. Casey încercă să i le ia din mână.

— Pot să fac și eu asta, Graham.

Ținea o mână întinsă în fața ei, pentru a nu se lovi de frigider. După ce îi deschise ușa, puse puiul pe raftul de sus, lângă o cutie de lapte. Sau nu era lapte? Dar când încercă să bage plăcinta jos, ceva nu se clinti. Farfuria de aluminiu cu plăcintă se înclină și pe mâini începu să-i curgă suc de mere. Își linse degetele.

Putea fi foarte frustrant să încerce să se descurce într-un loc străin și chiar și la ea în apartament. Încă o dată, îi ducea dorul lui Willy. Simțea lipsa vederii.

Graham prinse plăcinta.

— Lasă-mă pe mine.

Casey se încăpățână să nu-i dea drumul. Mâinile lor se suprapuneau ciudat, pielea o furnica de la atingerea lui. Reușiră să așeze în frigider farfuria cu plăcintă, fără să-i verse toată zeama.

Totuși, Casey avea degetele lipicioase și urme de plăcintă în colțul gurii. Când începu să șteargă pata, Graham o opri. Închise ușa de la frigider și peste ușă se împinse în Casey.

Un fior de dorință o străbătu pe Casey mai repede decât glonțul prin parbriz. Inima îi bătea ca un ciocan.

— Graham, nu!

Încercă să-și dea capul într-o parte.

— Stai pe loc!

Îi luă mâinile într-ale lui, își coborî capul și linse zeama de plăcintă de pe gura ei. Greutatea corpului lui o ținea lipită de ușa rece a frigiderului. Apoi, la creierul ei nu mai ajunse nimic, decât senzația mușchilor și forța îmbrățișării lui.

Casey se sprijini de el. Așa se terminau, mereu, certurile lor.

Când el o luă de mână, știu că e pierdută. Era furioasă. Cu siguranță dezamăgită. Dar era vorba despre Graham. Nu părea să-l poată evita pe el. Sau propriile sentimente.

— În noaptea asta suntem singuri, spuse el. Jackie nu mai este. Holt nu mai este. Nu mă pot întoarce la Hearthline. Tu nu te poți întoarce acasă. Nu ne avem decât unul pe altul acum.

El avea dreptate, dar ea nu voia să recunoască asta.

— Stai cu mine, Case. Te rog. Încă puțin. Când vom rezolva misterul ăsta, atunci îți voi spune și restul. Momentan nu pot...

Casey îi acoperi gura cu degetele ei lipicioase.

Dar Graham le linse și pe acestea. Casey nu știuse cât de erotic putea fi un gest atât de simplu. Corpul lui îl apăsa pe al ei, și ea îi simți excitarea prin haine. Sânii ei deveniră grei și încordați.

Scânci încet.

— Nu pot vedea, Graham, dar tot aș putea fi de folos să-l opresc pe tipul care mă urmărește... ne urmărește. Cum pot să ajut?

— Acum?

El îi acoperi gura cu săruturi.

— Uite așa.

Când buzele ei umede se deschiseră, el îi introduse limba în gură, încet și adânc.

— Ah, iubito!

Ea se simțea ca acasă. Nu conta că erau departe de Washington, de apartamentul ei sau de casa lui. După ziua petrecută împreună, cum ar mai fi putut exista bariere între ei? În câteva clipe, Graham trecuse de la furie, tristețe, chiar frică, la înfierbântare și dorință.

Nu-și dorise niciodată pe cineva așa cum o dorea pe Casey. Tânjea să o simtă sub el, ca și cum acel an cât fuseseră despărțiți și aceste săptămâni de groază și de frustrare nu ar fi existat.

Marilee Baxter.

Butonul.

Moartea lui Jackie.

Holt Kincade întorcându-i spatele lui Graham.

Suspiciunile recente ale lui DeLucci. Suspiciunile proprii. Fuga lor din Washington, urmărirea cu mașina, gloanțele.

Zgârietura de pe braț care îl săgeta de îl înnebunea și pulsa de fiecare dată când făcea o mișcare.

Dar nimic din toate astea nu mai conta acum.

Se gândi să lase pericolul deoparte, pentru o noapte. Și încercă să imprime fiecărui sărut acea dorință care îl străbătea cu fiecare bătaie a inimii.

Pulsa insistent, cerând să fie eliberată.

— Casey, îmi pare rău. Nu știu cum să te țin în siguranță, fără să păstrez secretele de serviciu.

Ea aproape reuși să se smulgă de lângă el, dar Graham o îmbrățișă și mai tare. Îi sărută tâmpla,

apoi obrazul, colțul gurii și continuă în jos, pe gât până la bluză. Sânii vizibili din decolteu cereau atenție și Graham își frecă nasul de primul nasture, ca un bebeluș care vrea să fie alăptat.

— Avem nevoie unul de altul, îi spuse el, cu o voce răgușită.

Își ridică mâinile spre sânii ei și îi cuprinse prin materialul de bumbac.

Graham nu mai voia nici un obstacol între el și Casey. Până în dimineața zilei următoare. Și nici măcar atunci, dacă reușea s-o facă să se răzgândească în privința lui.

Pentru că în momentul acela, corpul ei spunea cu totul altceva decât cuvintele ei de dezamăgire.

În momentul acela, ca agent șiret ce era, se folosea de acea dorință în orice fel pentru apropierea dintre ei. Graham îi desfăcu primul nasture, apoi ezită. Când văzu că ea nu-l oprește, îl desfăcu și pe următorul, și pe următorul, dezvăluindu-și carnația centimetru cu centimetru, până când bluza ei atârna desfăcută de o parte și de alta. Graham privea lacom la ea.

E prea mult, se gândi el. O dorea din ce în ce mai tare. Când îi desfăcu sutienul, sutienul alb și simplu pe care Casey îl purta întotdeauna pentru a ascunde o astfel de comoară, el gemu. Îl excita mai mult decât o cămașă de noapte de mătase neagră.

— Ești... ești..

Nu existau cuvinte pentru asta. Graham își coborî gura la un sân, apoi la celălalt. Și Casey gemu.

În ciuda disputelor dintre ei, care puteau reîncepe în zori, ea încă era Casey. Cu pielea netedă, elastică, micuță și exact pe măsura gurii, brațelor, corpului lui Graham. Mirosea dulce și, pentru o clipă, el își pierdu capacitatea de a vorbi. Era curată, nevinovată, simplă.

Deschisă.

Voia ca ea să rămână așa. Să nu știe despre teroriști, conspirații, dezastre iminente. Asta era treaba lui. O ura uneori, ca în după-amiaza aceea, pe drumul spre Virginia, dar o iubea în alte dăți, atunci când băieții răi pierdeau.

Casey era refugiul lui, salvarea lui.

Însă ei nu-i putea spune asta, nu încă.

Dar, pentru moment, ea avea la fel de multă nevoie de el.

Graham oftă ușurat.

„Asta să fie tot pentru noaptea asta."

O ridică până îi aduse sânii în dreptul buzelor lui și se înfruptă din ei.

— Graham...

Ea scânci și se lăsă moale în brațele lui, cu capul pe spate, cu gâtul dezvelit. Graham îi sărută vena care pulsa, esența vieții lui Casey. Viața pe care voia el să o protejeze. Apoi își dădu seama că, deși era excitată, ea era probabil într-o poziție incomodă.

Aveau nevoie de un pat.

— Stai. Lasă-mă să verific ușile. Să sting lumina.

Știa că asta nu conta pentru Casey. Și se simți un pic vinovat. Fusese nevoit să-i ascundă diverse lucruri. C.A.T. și sponsorii ei misterioși nu își încurajau

membrii să se îndrăgostească, să se căsătorească și să aibă copii. Când unii dintre ei făceau asta, ca orice om normal, nu spuneau nimic. Unele neveste știau, altele nu. Casey făcea parte din al doilea grup, la alegerea lui și, uneori, remușcările îl copleșeau.

Verifică fără să se grăbească dacă erau în siguranță. Se mai uită o dată în curte, pe alee, la coroanele copacilor. Și nu văzu nimic. Nici nu auzi nimic.

Poate chiar erau în siguranță. Pentru moment.

Când reveni de la ușă, Casey stătea în mijlocul sufrageriei, cu privirea pierdută, cu corpul încordat.

Era de datoria lui să o liniștească.

Dacă nu putea fi sincer cu ea în legătură cu cine era el și cu ce se ocupa, măcar putea fi sincer, în noaptea aceea, cu corpul lui.

La lumina lunii, o duse în dormitorul unde mătușa ei îndoise așternuturile și umflase pernele înainte să plece. Dar Graham nu aprinse lumina de lângă pat. Nu-i era de folos lui Casey și își dădu seama că ar fi o greșeală să lumineze camera.

Graham nu irosi timpul. Nu mai deosebea înțepătura rănii lui de pulsația excitării, de bătăile puternice ale inimii. Îl durea tot corpul.

O surprinse pe Casey în beznă și încercă să nu ia în seamă faptul că brațul rănit îi înțepenise.

În seara aceea, urma să facă dragoste cu Casey așa cum nu o mai făcuse până atunci. Prin toți acei ani singuratici, în care a tot fost plimbată de la o rudă la alta, chiar și când s-a mutat din loc în loc cu Graham, nu fusese îngrijită așa niciodată.

Nu-şi putea recunoaşte sentimentele. Nu ştia dacă să încerce vreodată să-i recâştige dragostea. Când pericolul se va sfârşi, poate o vor termina şi ei de tot. Dar ea nu va simţi niciodată că asta nu contează.

Când Graham o trase aproape şi o urmă în patul moale, umplut cu pene de gâscă, el gemu cu o satisfacţie pe care nu o mai simţise niciodată, de parcă ar fi fost departe de Casey foarte mult timp. Îşi scoase pantofii, apoi pe ai ei şi îi aruncă pe podeaua de lemn.

Rănile nu-l mai dureau acum, doar partea de jos a corpului.

— Iubito, îi şopti la ureche, în timp ce o dezbrăca, suntem doar noi doi. Nimic nu ne stă în cale, de acord?

Vocea suna răguşită, plină de dorinţă, dar ezitantă.

— Graham, nu sunt sigură că...

— Eu sunt.

Îşi dădu jos cămaşa, pantalonii, boxerii şi singurul articol de îmbrăcăminte de pe Casey. Când şi chiloţii ei alunecară pe podea, o strânse în braţe.

Graham se împinse în ea, încălzindu-i-o cu propriul corp, pentru a-i arăta cât de mult o dorea.

Doamne, cât de mult o dorea!

— Dacă nu, spuse el aproape râzând, sunt în mare bucluc.

Casey zâmbi în întuneric.

— Nu se poate asta. Nu după ce mi-ai salvat din nou viaţa astăzi.

Graham încremeni. Doar atât voia de la el?

Poate că da.

Căsnicia lor nu prea fusese o relație între parteneri egali, mai ales că unul dintre ei trăia în minciună.

Graham știa exact cum să schimbe asta.

El o iubise întotdeauna în lumină.

De data asta, ținuse camera în întuneric.

— Știi că mi-ai spus că după accident simțurile tale au devenit mai ascuțite?

— Da.

Părea uimită de aparenta schimbare de subiect.

În realitate, nu era așa. Graham se mută deasupra ei. Își împunse săgeata în crăpătura corpului ei. Pentru ca ea să simtă cât este de excitat și cât de mult o dorește.

— În noaptea asta, murmură el, luminile sunt stinse. Nu pot vedea nici eu. Ne avem unul pe altul... și auzul, gustul, mirosul. Atinge-mă, Case, cum te ating și eu.

În ciuda dorinței din el, Graham își încetini corpul pentru a se potrivi cu ritmul impus de Casey. O mângâia peste tot, savurând mătasea părului ei și sânii ca de satin. Mutându-se mai jos, lăsă o dâră de sărutări pe abdomenul ei, în timp ce-i mângâia cârlionții dintre coapse. Îi frământă gambele puternice și oasele delicate de la gleznă. Apoi se duse iar în sus, oprindu-se mult timp între picioarele ei, pentru a o săruta în locul cel mai intim, până ea începu să gâfâie și să-l implore.

— Acum, Graham, te rog. Te vreau înăuntru.

— Și eu te vreau, iubito.

Așa cum o rugase, îl atinse în același fel, mângâindu-l, șoptind în timp ce îl ținea și mai strâns în brațe. Întunericul făcea mișcările lor să fie mai erotice. Mirosul lui Casey, gustul sfârcurilor ei, sunetul respirației ei din ce în ce mai accelerată le creștea dorința.

În momentul în care Graham alunecă înăuntrul ei, plăcerea îi fu atât de mare, încât simți că ar putea să și moară.

Și ce dacă ar fi murit?

Și ce dacă, din cauza lui Al-Hassan, asta ar putea fi ultima lor noapte pe pământ?

Pentru o noapte, pericolul nici măcar nu era luat în seamă. Între el și Casey nu mai existau dispute, bariere. Pe o scară de la unu la zece, el atinsese ușor douăzeci și cinci.

Curând, nu mai fu în stare să se abțină. Graham își țipă eliberarea, când ajunse la apogeu. În același moment, Casey avu și ea orgasm. Graham se goli în ea, tremurând în timp ce stăteau uniți într-o lume întunecată și erotică, numai a lor.

Capitolul doisprezece

— Eşti trează, iubito?

Marcată de euforia momentului, în timpul nopţii, Casey se băgă în corpul lui cald şi zâmbi. Se ghemui mai adânc în siguranţa braţelor lui.

— Pe jumătate. Nu sunt gata să renunţ la vis.

Ea nu îi spuse ce vis, iar el nu o întrebă. Dar Graham păru să ştie despre ce este vorba. Poate că împărţeau acelaşi vis, se gândi ea, cu pulsul accelerat.

Poate că după ce se terminau toate astea, o vor putea lua de la început.

Pe de altă parte, poate că nu aveau nici un viitor. Împreună sau despărţiţi, dacă ucigaşul îi găsea, avea puţine mijloace de apărare. Cabana retrasă a mătuşii, aleea lungă şi copacii care îi ascundeau vederii erau tot ce-i ţinea pe Casey şi Graham departe de pericol. Astea şi o armă.

Dacă nu găseau criminalul înainte să-i găsească el pe ei, şi astea erau ultimele lor ore, Casey ştia că va părăsi această lume fericită. Îşi permise să mai petreacă ceva timp în braţele lui Graham. Corpul ei încă mai vibra după ce făcuseră dragoste.

Nu doar sex. Dragoste.

Nu mai avea rost să nege asta, nici față de ea. Asta o speriase odată, dar Casey se puse în jurul lui ca un ambalaj de Crăciun cu o fundă mare și roșie în formă de inimă.

— Graham... începu ea, așa cum fac femeile când vorbesc despre relații.

— Hai să nu... îi șopti el la ureche. Putem vorbi mâine. În timp ce mă vei ajuta să mă dumiresc cum să rezolv problema asta. Dezumflată, ea încercă să păstreze un ton relaxat.

— Crezi că cel care ne-a urmărit ar putea spune cuiva unde suntem?

Graham căscă.

— Nu prea părea în stare să vorbească. Oricum, n-ar avea de unde să știe. L-am lăsat într-un șanț, la peste zece kilometri depărtare de aici.

— Dar el... ei ar putea presupune unde.

Se ridică în cot, cu pieptul atingându-i sânul, trimițând un fior prin ea.

— Casey, nu am văzut nici o mașină până să ajungem la mătușa ta.

Nu părea atât de încrezător cât și-ar fi dorit ea să fie în siguranța lor, dar mai protestă puțin până ce Graham se puse din nou deasupra ei. Ca să-i distragă atenția de la alte discuții?

— Am sentimentul că nu suntem singuri.

Îi putea simți zâmbetul în tonul vocii.

— Suntem singuri, iubito. Și știi ce?

Când își împinse șoldurile în ale ei, Casey zâmbi și ea.

— Ce?

— Am chef să mai... ne unim forțele, încă o dată.

Intră în ea înainte să mai poată trage aer în piept.

Pe timpul nopții, își oferiseră plăceri în moduri de neuitat. În dușul fierbinte din baia curată a mătușii Lila. Pe masă, în bucătărie, unde se puseră, râzând ca niște copii neastâmpărați, să încălzească cina. Apoi, pe canapea, în drumul spre sufragerie. Și, într-un sfârșit, înapoi în pat, unde făcură dragoste încet, pentru câteva ore. În tot acest timp, ea încercă să uite de ucigaș, să-și spună că atunci când pericolul se va sfârși, ei doi vor avea parte de încă o șansă.

— Nici luna noastră de miere nu a fost așa de pasională, spuse Casey, deși fusese pe aproape.

Dar acolo, în Barbados, nu era nici un ucigaș pe urmele lor, cu gândul s-o omoare. Și acum, credeau ei, și pe Graham. Ceea ce le intensifica reacțiile.

Avea impresia că un pat separa senzația corpului lui în al ei de frica de a nu-l pierde din nou.

Dintr-o dată, subiectul părea foarte important.

— Graham, te rog, spune-mi mai multe... despre tine.

El se încordă deasupra ei, dar nu îi răspunse. După o clipă lungă, expiră și îi căută din nou gura.

— Ajungem și acolo, fu tot ce îi spuse.

Știind că adevărul va mai trebui să aștepte, Casey se abandonă pasiunii lui. Dar ea nu uita, nici măcar în brațele lui Graham, că viețile lor erau în pericol.

Că cineva voia să îi omoare.

Până să adoarmă, creierul lui Casey încă mai vibra, la fel ca și corpul ei iubit pe cinste. Se uită cu

ochii larg deschiși la tavanul de unde ventilatorul leneș trimitea o briză înceată, pe pielea ei goală.

Ca atingerea iubitului.

Sau a unui ucigaș?

Când Casey se trezi din nou, era singură.

Cu privirea rămasă în lumea ei întunecată, se dădu jos din pat, își puse o cămașă pe care o găsi atârnând de un suport de alamă, apoi inaintă, cu grijă, în sufragerie. Putea auzi degetele lui Graham pe tastatura laptopului lui Jackie Miles.

Casey îl găsi la biroul din colț, de o parte a unei ferestre din față, cu o vedere bună asupra aleii. Poate că acum puteau vorbi, se gândi ea.

Îl îmbrățișă pe la spate, în jurul gâtului, dar tastatul continuă.

— Credeam că dormi.

— Nu am putut, spuse el. M-am tot întrebat ce a lăsat Jackie pe computer.

Făcu o pauză.

— Sper că nu te superi.

Tocmai. Nu mă supăr.

Casey îl sărută pe părul lui negru strălucitor. Se apropie pentru a-i simți mușchii, căldura, dar mai ales mirosul. Asta o făcea să fie o parte din Graham. O parte la care nu voia să renunțe prea curând. Casey își dădu seama că acum era într-un alt fel de bucluc.

Îi stătea pe vârful limbii să rostească: „Te iubesc", pentru că îl iubea, din nou, când Graham își îndreptă spatele și înjură printre dinți.

— Ce e? întrebă Casey, trăgându-se înapoi puțin.

Și de pe taste se auziră din nou bătăi, în succesiune rapidă.

— Jackie Miles l-a interogat pe un tip care lucrează la Hearthline. Îl mai ții minte pe Eddie Lawton? Este tipul cu computerele, peste care am dat acolo. El este serviciul nostru tehnic. La maximum. Cred că locuiește în agenție. Poate repara orice. Și se pare că a umblat și la computerul lui Jackie.

Graham bătu în ecran cu degetul.

— N-au băut doar câteva beri după muncă. A introdus-o în bazele de date ale Pentagonului.

— Dar de ce?

— Asta aș vrea și eu să știu. Eddie mințea, și asta nu face parte din munca de la Hearthline.

Casey stătea încordată lângă umărul lui. „Pentagonul"? Oare Graham voia doar să îi distragă atenția pretinzând că nu știe de conținutul computerului?

— După ce am fost lăsată să aștept în fața institutului, nu știam dacă să mai am încredere în Jackie. Dar nu mi-am imaginat niciodată că încearcă să pătrundă în secrete federale.

Casey intră în alertă. Graham fusese partenerul lui Jackie. Ce treabă avea fostul ei soț cu Departamentul Apărării?

El oftă. Îl putea simți frecându-și ceafa, un tic atunci când era distras. Sau frustrat. Casey îi luă locul, masându-i mușchii încordați dintre umeri, sperând că el va vorbi.

— Deci, spuse bărbatul, într-un final, cu capul lăsat în față pentru masaj, Jackie nu a fost ce am crezut. Sau am sperat că este.

Gemu datorită mişcărilor relaxante ale lui Casey.

— Continuă. E aşa de bine! Întotdeauna am crezut că Jackie este doar neglijentă, uneori. Se pare că m-am înşelat.

— Era un paravan?

El ezită.

— Poate.

— Graham, dacă Jackie Miles era vreun fel de trădător...

— Să nu ne pripim.

El îşi dădu scaunul în faţă şi Casey şi-l imagină privind atent monitorul. Următorul fişier pe care îl deschise îl făcu să se încordeze. Şi o convinse pe Casey că era pe calea cea bună.

— Miles are o hartă a Washingtonului aici. Cu marcaje peste tot.

— Şi asta ce înseamnă?

Din nefericire întrebarea ei îl făcu să tacă din nou. Casey îşi depăşise limitele. Din motivele lui, nu avea de gând să-i spună tot adevărul, ci doar atât cât să o facă interesată. Să o facă din nou suspicioasă.

— Nu sunt sigur. Dar este al naibii de interesant.

Închise documentul. Ca să nu-l „vadă" Casey? Înainte de a afla prea multe? Se întoarse în scaun pentru a o trage mai aproape, între picioarele lui desfăcute.

— Hai să lăsăm astea acum. S-a făcut dimineaţă? Îţi este foame?

Casey zâmbi, nu chiar distrasă, dar tentată.

— S-ar putea să-mi fie, dar...

— Şi mie.

Nu se referea la ce mai rămăsese din plăcinta mătușii Lila. Putea simți că Graham era deja excitat, dar Casey nu-i mai răspunse de data asta. Mintea ei încă lucra la elucidarea misterului.

— Graham, dacă Jackie ar fi amestecată cu omul pe care l-am văzut eu în lift? Dacă are și el legătură cu pătrunderea în baza de date a Pentagonului? Atunci, pentru vreun motiv anume, s-a întors împotriva lui, s-a decis să-ți spună ție, și el a omorât-o.

Ar putea fi, după părerea lui Casey, un motiv asemănător. Văzuse pe cine nu trebuie. Cineva de care ar fi trebuit să-și amintească. De care ar trebui să se teamă.

Casey continuă să își expună teoria.

— A ucis-o și pe Marilee Baxter ca să nu vorbească.

Graham refuză să îi răspundă. Spre frustrarea lui Casey, o trase jos, în poala lui, și o sărută.

Că tot era vorba de o diversiune.

Casey gemu, adâncind sărutul. Iubirea lor era ca un drog de care fusese lipsită prea multă vreme. Și în ciuda suspiciunilor ei, nu avea încă de gând să renunțe.

Ce simțea pentru ea acum, în afară de faptul că o ținea în viață? Dincolo de experiența lor senzuală reînnoită?

Amintindu-și de computerul lui Jackie, Casey se gândi că nu este de ajuns.

Nu atunci când Graham încă o mințea.

Bărbatul se lăsă în scaun și mai aruncă o privire pe fereastra cabanei. Era încă întuneric, era singur,

și până și lampa din dormitorul Lilei, aflat la capătul curții, se stinsese.

Casey dormea. Înainte de asta, îi pusese niște întrebări grele, explorase niște teorii destul de exacte. Cât mai putea amâna să-i spună adevărul?

Încercând să-și păstreze armistițiul fragil cu Casey, încerca, în același timp, și să întrețină relația lor reînnoită. Încerca să-i păstreze inocența, cât timp îl urmărea pe ucigaș.

Graham nu crezuse nici o clipă că cel care îi urmărise pe drumul spre Virginia era șeful conspirației. Acela era doar un soldat și nimic mai mult. Șansa aceea unică de a-i ucide pe Graham și Casey fusese ratată.

Dar chiar voia să-i omoare?

Și cum rămânea cu Jackie Miles?

Era moartă. Și dădea impresia că fusese și trădătoare.

Graham nu reacționase la teoria lui Casey, dar avea o puternică senzație de trădare. De ce nu se prinsese că Jackie îl duce cu zăhărelul?

Riscând astfel viața lui Casey.

Și securitatea națională.

Ziua Muncii se apropia cu repeziciune. Al-Hassan avea să acționeze în curând.

Graham se întoarse la computer și simți o săgetare în inimă. Își dădu seama că nu se uita doar la o hartă a orașului. Locațiile însemnate acolo erau de interes major, dar nu erau obiective turistice.

Pentagonul nu se afla printre ele.

Graham căută cu privirea și restul obiectivelor. Hearthline nu îl surprinse. Dar îl surprinse sediul FBI

și cel al CIA, de la Langley. Își recunoscu biroul din Washington.

Pulsul lui se acceleră. Scurgerea de informații de la Hearthline era doar începutul. Oare avea în față un plan și mai mare de a distruge sistemul de spionaj al guvernului? Dacă Al-Hassan lovea țintele notate de Jackie pe hartă, comunicațiile ar fi fost întrerupte, distruse. S-ar fi instalat haosul.

Gura i se uscă. Se îndoia că Eddie Lawton făcea parte din conspirație. Mai degrabă, Jackie se folosise de el.

Intenționat nu s-a dus la întâlnirea cu Casey. Dacă această ipoteză era corectă, Jackie fusese cea care îl anunțase pe atacatorul lui Casey. Tipul a urmărit-o la metrou. A izolat-o și mai mult. A amenințat-o. Probabil că Willy a fost obstacolul în calea unui rău mai mare, dar mesajul a fost transmis.

„Data viitoare vei fi moartă."

Doar se jucaseră cu ea? Dar până când?

Pe cine mai căuta Graham?

Când Casey apăru în ușa sufrageriei, frecându-și ochii de somn, Graham își simți inima cum se revoltă împotriva lui. La fel și conștiința.

— Bună, iubito.

— Muncești prea mult, murmură Casey.

Corpul ei ademenitor îl excită într-o clipită. Privirea ei verde, frumoasă, atât de golită de adevărul pe care îl căuta, aproape că-l făcea să-și piardă mințile. Amintirea proaspătă a nopții petrecute împreună, a corpului său îngropat în al ei îl copleșea de

fblondi

vină. Era vina lui că ea era prinsă într-un asemenea lucru.

Pe oricine ar fi văzut ea înainte de accident, știa că o poate conecta cu Graham.

Și cu Hearthline.

Sângele îi îngheță.

Din clipa în care Casey îl văzuse pe tip în lift, bărbatul ghicise că Graham se afla cel mai probabil în clădire. Viața ei fusese pusă în pericol și acoperirea lui Graham fusese dezvăluită, exact cum se temuse.

Dar atunci de ce nu i-a ucis?

Realiză că nu era momentul potrivit. Știa oare că ea nu l-a recunoscut? Oare Jackie dezvăluise și informația asta?

Casey nu se apropie de el, probabil pentru că, mai devreme, o îndepărtase de investigație.

O căutare care nu ducea nicăieri.

— M-am lovit de un zid.

Ar putea folosi ajutorul oferit de ea.

— Știi cutia pe care Anton a „pierdut-o" în apartament?

— Da.

— Conținutul ei se află în geanta mea. Poți să-mi aduci ceva?

— Cred că da.

Vocea ei suna mulțumită. Îi dăduse ceva de făcut, dar o și lăsa să se apropie mai mult de secrete.

— Sper să fie acolo o poză mai veche cu niște oameni, spuse el. Poate unul dintre ei este ceee ce am eu nevoie.

Chiar dacă ar fi vrut s-o implice sau nu, Casey era singura persoană în care se putea încrede.

Nu-i plăcea să o afunde și mai mult în asta, dar avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi. După aceea, îi va explica. Totul.

Dacă vor mai fi în viață.

Casey scotocea prin lucrurile lui Graham.

Exact lucrurile care declanșaseră tot necazul.

Nu-i scăpase faptul că erau și cauza necazurilor lui. Nici prezența armei.

Obosită, încă vibrând după lunga noapte petrecută în brațele lui Graham, împinse arma înăuntru și se frecă la ochi. Nu că i-ar fi folosit la ceva.

Această constatare nu o zgudui prea tare pe Casey, așa cum o făcuse, nu cu mult timp în urmă, în cabinetul doctorului. Așa cum a zguduit-o când ea și Willy s-au întâlnit cu agresorul la metrou.

Poate că învăța să se descurce cu lipsa vederii.

Casey avea încă bănuielile ei. Știa că-i va spune el ce vrea ea să știe, dar numai în propriul lui ritm. După ce îl va ajuta să rezolve misterul.

Scotocind în geantă, puse mâna pe un album mic și rotund. Fotografii. Coperta învelită în plastic se deschise pentru a dezvălui cam o duzină de fotografii puse în folii. Casey putea simți, între pagini, marginile pozelor. Asta trebuie să fie ceea ce căuta Graham.

Mai scotoci puțin prin geantă și se convinse că astea erau singurele fotografii de acolo.

Casey le răsfoi.

Clipi... și simți că pulsul i-o ia razna.

De săptămâni nu văzuse nimic altceva decât umbre sau contururi înceţoşate.

Şi acum, ei erau chiar acolo.

Se uita la cartea din mâinile ei şi vedea oameni. Rămâneau neclari, dar erau acolo. *Îi putea vedea.* Ochii, nasurile, bărbiile lor...

— Graham, ţipă ea.

Ce n-ar da să-i vadă faţa din nou, mai ales după noaptea trecută.

Imaginea din faţa ochilor ei se contură şi mai bine.

Feţele o speriară.

Un grup de oameni. Haine zdrenţuite. Păr neîngrijit. Bărbi. Erau adunaţi în jurul unei piramide de arme, cu ţevile în sus. Ţinutul din jurul lor părea montan, sălbatic. O ţară străină. Ca Tibetul. Ba nu, Afganistan.

Toţi aveau aceeaşi expresie a feţei, care i se păru familiară. Casey realiză că o mai văzuse înainte şi o surprinsese mereu pe faţa lui Graham. Era o privire neliniştită, încărcată de percepţia pericolului şi de plăcere, ca şi cum ar fi avut moartea în faţa ochilor. Şi râdeau.

Graham conducea prea repede. Întotdeauna cu aceeaşi lumină în ochi, de parcă viteza la volan ar fi fost una din rarele şanse de a percepe riscul.

Simţi un fior rece pe şira spinării.

Era fostul ei soţ unul dintre aceşti bărbaţi?

Câte secrete mai avea?

Casey îşi apropie fotografia de ochi. Dar imaginile începură să se înceţoşeze şi atunci o cuprinse dez-

amăgirea. Timp de o clipă, sperase... Clipi din nou, încercând să își limpezească vederea.

Graham nu părea să fie prezent în acel grup. Poate că el făcuse poza. Dar o altă figură ieșea în evidență.

Chiar dacă devenea din ce în ce mai înceţoşată, o atrăgea pe Casey care își dădu seama că o mai văzuse înainte.

„Bărbatul din lift."

Dacă Graham ar fi păstrat poza, dacă el a făcut-o, atunci și el îl cunoștea pe acel om.

Cu inima bătându-i ca o tobă, Casey se ridică în picioare. În graba de a-i spune lui Graham, uită geanta pe podea. Casey intră cu piciorul chiar în ea și căzu.

Umilită, ca atunci când ratase treapta de la bucătărie, rămase nemișcată o clipă, pentru a-și reveni. Trebuia să fie mai atentă. Mai conștientă de ceea ce o înconjura.

Apoi se ridică în genunchi. Nu mai putea vedea ca adineaori. Înunericul se lăsase din nou.

„Astfel de lucruri durează."

Lucrurile lui Graham se împrăștiaseră pe podea și ea își băgă albumul la curea înainte să le adune de pe jos. Deodată simţi un obiect dur în genunchi și și-l trase înapoi ca să scape de durere. Apoi luă de pe jos obiectul de metal pe care îngenunchiase.

— Casey? o chemă Graham din cealaltă cameră.

— Vin acum.

Întoarse obiectul în palmă. Îi pipăi suprafața. Aur? Și bucăți de piatră. Rubin, safir, diamant. Roșu,

alb și albastru. Nu putea vedea culorile, dar forma de stea era inconfundabilă.

Mai ținuse în mâini unul la fel, nu demult.

Butonul din mâna lui Marilee Baxter.

Acesta îi aparținea lui Graham. Unde era celălalt?

Casey pipăi prin geantă, dar nu-l găsi pe celălalt.

Se putea înșela, poate că nu a dat peste el, deși nu prea credea asta. Dacă acest buton era perechea celui găsit la Marilee Baxter de ce i l-ar fi arătat Graham pe celălalt?

Poate că o încercase, să vadă dacă își amintește. Dar de ce? Dacă îl pierduse în timpul săvârșirii crimei și apoi îl luase de la locul crimei pentru a se proteja?

Inima amenința să-i sară din piept.

Jackie Miles fusese partenera lui.

Dar la ce, mai exact?

Făcea și Graham parte din conspirația menită s-o ucidă?

Capitolul treisprezece

Stând în sufragerie, aşteptând-o pe Casey să se întoarcă, Graham se uită peste lista cu numele agenţilor care făcuseră parte din prima echipă de doisprezece membri.

Jackie nu investigase partea ei de nume înainte de a fi ucisă.

Care dintre ei era acum în Washington ca un ucigaş fără nume şi fără faţă?

Dădu frustrat la o parte lista şi se concentră asupra altor posibili suspecţi. Graham îl eliminase pe DeLucci. Nu se înţelegea cu el. Dar asta nu însemna că era un asasin.

DeLucci nu avusese timp să ajungă de la cafeneaua unde fusese ucisă Jackie, înapoi la Hearthline, înainte să vină Graham. DeLucci nu ştiuse că ea era fosta lui nevastă, şi din câte ştia Graham, DeLucci nu mintea. Era un om care făcea totul ca la carte. Ca şi Eddie Lawton, DeLucci nu făcuse parte din echipa lui Graham, deci nu avea o pereche de butoni de aur. Dacă era implicat în scurgerea de informaţii şi în organizaţia teroristă, nici el nu era şeful.

Îi scoase pe amândoi de pe lista suspecţilor. DeLucci era un funcţionar veritabil, iar Lawton era un tocilar oarecum îngâmfat, căruia îi plăcea să creadă că e

la curent cu intrigile din Hearthline. Și, probabil, încurcat romantic cu Jackie. Nici unul nu era cel pe care îl căuta Graham.

Cu David Wells era altceva.

Din cercetările făcute asupra fostului său coleg de echipă, Graham aflase că în ultimele luni apăruseră sume mari de bani în conturile lui Wells. Graham simțea că e pe drumul cel bun. Unii dintre acei bani veniseră de la o organizație cunoscută că simpatizează cu Al-Hassan. Va trebui să-l caute din nou pe Wells.

— Graham.

Vocea lui Casey îl opri din vânătoarea mentală după ucigaș și trimise prin el un val proaspăt de dorință. Dar imediat se alarmă. Ceva nu suna în regulă. Apropierea din ultimele ceasuri făcuse loc unei stări de disperare.

— Da, iubito.

Își ridică o mână.

— Ai găsit fotografiile?

Casey stătea în ușa de la dormitor. Chiar și de la acea distanță, Graham putea vedea un obiect băgat în curea. Părea să fie un album, dar nu putea distinge ce ține în palmă.

— Ți-am găsit și butonul.

Luat prin surprindere, el se ridică și se îndreptă spre ea.

Spre și mai marea lui uimire, Casey se dădu în spate, ca și cum ar fi vrut să scape de el. Când se mișcă, sânii ei deveniră și mai vizibili, iar Graham se excită din nou, în ciuda dispoziției ei.

— Butonii mei, spuse el. Știai că am o pereche. Care e problema?

— Doar unul, îl corectă ea. Spune-mi că mă înșel, Graham. Că celălalt buton nu era în mâna lui Marilee Baxter când a murit.

— Ce vrei să spui?

Vru să-i mângâie obrazul ca s-o liniștească, dar Casey se dădea tot mai în spate. Graham își lăsă mâna jos.

— Crezi că *eu* am omorât-o?

— Era doar un singur buton în geantă. Am verificat de două ori.

— Nu are sens. Și tu știi asta. Dacă eu am ucis-o, în primul rând de ce ți-aș fi arătat celălalt buton? L-aș fi luat de la ea și aș fi scăpat de el. Nu aș fi vrut să-l vezi niciodată.

— Să-l văd? spuse Casey. Sau poate că e perfect logic să-i spui unei oarbe de buton. Îmi distrăgea atenția. Și nu era o amenințare. Ce puteam să fac în legătură cu asta?

Știa la fel de bine ca și el că nu era neputincioasă. Orele petrecute în brațele lui Casey încă îi mai făceau corpul să vibreze. Gura ei nesătulă, sânii ei în mâinile lui, potrivirea perfectă a trupurilor, strigătele ei care se îngemănaseră cu ale lui. Fusese cu el tot timpul.

— Eram cu tine,când am găsit-o pe Marilee Baxter în garaj, îi aminti el.

— *După* ce a fost ucisă. Puteai să te fi dus acolo mai devreme, cât am fost eu la institut.

— Alte teorii?

Gura i se încleștă. Excitația îi scăzu.

— Casey, la agenție m-ai găsit la birou. După aceea, am fost împreună toată noaptea. Conform autopsiei și orei decesului, eu am fost cu tine când Marilee Baxter a murit.

— Ce alibi tare, Graham! Asasinul putea să fie unul plătit. Angajat de tine.

— Ce e asta? Felul tău de a mă îndepărta? De a distruge ce am avut acum câteva ore — și își întinse o mână — chiar în această cameră, în patul de acolo, în bucătăria Lilei?

Când ea îi întoarse spatele, el o trase înapoi.

— Ți-ai enunțat acuzațiile. Acum, lasă-mă și pe mine să termin ce am de spus. Ai mai fugit o dată. M-ai lăsat baltă pentru că nu îți plăcea programul de lucru sau întâlnirile de afaceri la care trebuia să particip. Chiar ți-ai imaginat că am o aventură. Nu ne-ai dat nici o șansă.

— Pentru că nu îmi spuneai adevărul.

— Și crezi că făceam asta pentru că nu-mi păsa?

O prinse de umeri.

— Asta e o reminiscență din copilăria ta ciudată. Îți este teamă de un criminal acum? De mine? Sau de *noi*?

Ea își plecă capul.

— Nu știu.

Graham îi smulse butonul dintre degete.

— L-am pierdut pe celălalt acum câțiva ani. L-am aruncat pe ăsta într-o cutie cu bijuterii pe care oricum nu le-am purtat. Nu l-am putut arunca pentru că, da, chiar înseamnă ceva pentru mine. Nu l-am mai văzut de atunci. Dacă tu nu ai fi adus lucrurile mele

într-o cutie la Hearthline, dacă Anton nu şi-ar fi amintit unde a pus-o după accident...

Ea îşi îndreptă capul.

— Rafe a găsit cutia.

— Mă rog. Nu m-aş mai fi gândit niciodată la el.

— Până când a murit Marilee Baxter.

— Da, recunoscu el, până atunci. Nu pentru că aş fi implicat. Pentru că uciderea ei şi butonul din mână mă vor duce la cineva cunoscut.

Inspiră.

— Cineva cu care am lucrat, zise el.

Nu mai avea de ales acum. Nu mai era timp. Lipsa de încredere în el, noua ei teamă că el ar putea să-i vrea moartea îl uimeau. Atâtea minciuni, se gândi el. Prea multe.

La naiba cu C.A.T.!

La naiba cu rana care îi pulsa în braţ.

Suferea foarte mult. Credea oare că tot el a pus la cale şi urmărirea de cu o zi înainte? Că era cât pe ce să fie omorât drept paravan, ca să o poată prinde singură şi să o omoare?

Cum putea ea crede asta?

El voia să-şi salveze ţara.

Voia şi să-şi salveze viaţa. Cu Casey.

Graham inspiră adânc. Când îşi va deschide gura, nu va mai fi cale de întors.

— Suspiciunile tale sunt adevărate. Sunt un agent sub acoperire, iubito.

Văzu expresia şocată de pe faţa ei.

— Am fost de când ne-am cunoscut. Echipa din care făceam parte în Houston şi în alte părţi nu

aparţinea vreunei agenţii sau alteia. Nu avea nici o treabă cu împrumuturile pentru reconstruirea caselor sau afacerilor afectate. Trebuia să găsim teroriştii responsabili pentru atacurile cu bombă de la curtea federală de acolo. Şi alte atacuri. Am fost recrutat chiar după facultate.

— Eşti spion?

— Cam aşa ceva.

Încercă să-i explice.

— Nici eu nu ştiu exact cine finanţează C.A.T. Puţină lume ştie.

Părea nedumerită.

— Echipa Antiteroristă de Atac. Slujba mea actuală. Slujba mea adevărată.

Cum ea nu spuse nimic, el îşi continuă mărturisirea.

— Ştiu că asta nu a fost drept faţă de tine. Poate că ar fi trebuit doar să-ţi iau ceva de băut în barul din Manhattan în care ne-am cunoscut şi atât. Dar nu am putut, spuse el. Te voiam.

Graham îi prinse privirea goală, încercând s-o facă să-l accepte.

— Oamenii pentru care lucrez nu prea agreează asta. Nu prea le pasă de familie şi casă. Nu îşi permit asta.

Veni mai aproape de ea şi o atinse pe braţ.

— Dacă un om face această alegere, ei se fac că nu văd. Şi speră că nu va compromite misiunea. Dar este problema lui. Era problema mea.

Tonul vocii ei se răci, ca şi pielea ei.

— N-am nevoie să fiu problema ta, Graham.

— Ştiu. Am dat-o în bară.

Se uită prin cameră. Se mai uită o dată pe fereastră. Soarele urma să răsară peste o oră. Şi cineva i-ar putea găsi acolo. Trebuia atunci ca ea să fie de partea lui.

— Îmi pare rău, Casey. Mai mult decât îţi pot spune.

Dar femeia nu era încă dispusă să-l lase să scape.

— Ce fel de agent?

— Secret. Sub acoperire. Treaba mea pentru C.A.T. la Hearthline, sub numele de Greg Wilcox, este de maximă importanţă. DeLucci nu uită uşor. Misiunea mea este să găsesc o scurgere de informaţii, care te-a implicat şi pe tine, din păcate. Ceea ce s-a întâmplat în garaj nu trebuia să aibă loc niciodată.

— Numai că eu am fost aceea care m-am pus în calea lor.

— Da. Şi acolo e vina mea.

Se va simţi întotdeauna răspunzător de orbirea ei. Dar spre surprinderea lui, Casey nu prea fu de acord cu el.

— Tu mi-ai spus să nu mă duc acolo. Nu te-am ascultat.

— Şi, deşi nu ar trebui să-ţi spun asta, acum... am nevoie să fii de partea mea, Casey. C.A.T. caută cheia unei conspiraţii teroriste care ar putea provoca un foarte mare număr de victime. Despre asta era harta lui Jackie. Dacă nu-i dau de cap, în curând...

Ochii ei se măriră.

— Înseamnă că nu a fost niciodată vorba doar de mine.

El clătină din cap, uitând că ea nu poate vedea.

— Nu. E doar pentru că ai văzut pe cineva. Acel cineva este, cu siguranță, un fost membru al echipei mele, cel puțin echipa cu care am început. Și cel mai rău lucru pe care mi-l pot imagina este trădarea din partea unui om căruia i-am încredințat viața mea.

— Și eu, murmură Casey.

Trecu pe lângă el cu o expresie tristă... Apoi se opri. Îi dădu micul album de la curea.

— Pozele pe care le-ai vrut.

Apoi se îndreptă încet spre bucătărie.

Graham o privi cum se duce, memorând silueta ei mlădioasă, sclipirea de lumină din părul ei. Simți cum ceva se rupe în el, în timp ce Casey se îndepărta, cu fiecare pas mai mult, de atingerea lui, de el.

Tot nu avea încredere în el.

Dar el făcuse tot ce putuse. Se dăduse de gol.

Graham strivi butonul în pumn și apoi se întoarse la computerul lui Jackie, la examinarea înregistrărilor de la celular, pe care o lăsase neterminată.

Undeva, în acea listă de numere, era legătura de care avea nevoie. Legătura cu un om în care avusese încredere. Legătura cu Casey.

Până nu termina, nu avea nici o șansă să-i recâștige dragostea.

Graham se uita încă la mulțimea de înregistrări când îi sună mobilul.

Îl opri înainte să sune din nou.

Poate că cineva îl găsise pe Willy. Telefonul fusese enervant de tăcut până atunci. Afișele lui nu dăduseră roade.

— Graham?

Era vocea lui Holt Kincade.

Precaut, Graham nu-i răspunse.

— Nu te întreb unde ești, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. M-am mai gândit în legătură cu butonul de aur.

— Mi-ai percheziționat casa.

Kincade nu confirmă asta, dar Graham se simți puțin deprimat. Casey se temea că el voia să o omoare. Holt îl va găsi și-l va aresta pentru sustragerea de probe. Și nu va pune mâna pe ucigaș. Pe trădător.

— În legătură cu echipa, adăugă Holt.

Interesul lui Graham crescu.

Se uita la ecranul computerului și aștepta dezvoltarea subiectului. Înainte ca Holt să continue, Graham sări din scaun, la fel de agitat precum părea celălalt bărbat la ora aceea matinală... Înjură în barbă.

Același număr se repeta pe pagina pe care se uita. De peste douăzeci de ori. Era numărul de celular aparținând iubitului lui Marilee Baxter. Cel care dispăruse cu sedanul negru, înmatriculat pe un nume fals, care se putea să fi dat peste Casey. Omul care cel mai probabil comisese o crimă, într-o manieră pe care orice membru al echipei lui o cunoștea.

Asta îl includea și pe Holt.

Acum, Graham trebuia să mai facă o alegere. Să-l pună la perete din nou pe Kincade. Sau să-i ceară ajutorul. Dacă își ținea gura, putea spera că o s-o poată ține în viață pe Casey de unul singur. Graham nu ezită.

Asta era ziua în care dădea totul pe față.

— Ascultă aici, Kincade.

Numele Brian Dunlap de pe actele de înmatriculare îi păruse vag cunoscut, dar nu-și dădea seama de unde. Acum îi spuse numele și lui Holt și îi așteptă reacția.

— Tipul pe care îl bănuim de uciderea lui Marilee Baxter?

— Da.

Tăcerea lui Holt îi toca nervii lui Graham.

— Am lucrat cu un tip care se folosea de numele Dunlap, zise Holt într-un sfârșit. Totuși, prenumele nu-mi este cunoscut.

— Mie da, spuse Graham, tot mai agitat.

Bănuiala lui fusese corectă. Trebuia să aibă încredere în Holt pentru a găsi cealaltă jumătate a identității.

— Partenerul meu dinainte de Jackie Miles se folosea de Brian în loc de numele lui real.

— A propos de Jackie Miles... începu Holt.

— Am fost acolo, recunoscu Graham pe un ton sumbru. Ucigașul conducea un SUV negru.

Poate același care îi urmărise pe Graham și Casey prin Virginia. Poate că nu.

— Îți voi spune tot ce știu, dar mai târziu. Acum trebuie să-l găsim pe Brian Dunlap.

— Deci tipul ăsta a combinat cele două nume într-o identitate nouă.

Graham căută printre hârtiile de pe birou albumul pe care îl adusese Casey. Îl răsfoi până ajunse la poza făcută în niște munți de la capătul celălalt al lumii. Era înainte de a o cunoaște pe Casey. Printre

agenții locali pe care îi folosiseră se afla și un membru al echipei de la început.

Propriul lui partener. Încă o trădare.

— Tom Dallas, spuse încet, în telefon.

— Asta e. Acum să-l găsim.

— Am dat de urma unor membri, dar încă mai lucrez la asta. Nu am dat de Tom.

Graham se încruntă.

— În mare parte, deoarece se presupune că ar fi în Afganistan.

— Dacă avem dreptate, atunci nu este acolo. Trebuie să fie aici.

Graham decise să meargă până la capăt. Avea nevoie de întăriri.

— Suntem în Virginia.

Îi explică lui Holt cum se ajunge la cabana Lilei.

— Te rog, adu și tu niște oameni aici. Repede. Nu cred că vom mai fi singuri prea multă vreme.

După ce închise, Graham formă numărul poliției locale și apoi decise să mai riște o dată.

Avea nevoi de tot talentul de care dispunea.

La capătul celălalt al firului, Rafe Valera părea treaz. Nu ezită.

— Dacă Casey se află în pericol, atunci vin.

— E posibil să vedem cât de bun ești cu acel 357.

Rafe încă chicotea când Graham întrerupse legătura. Auzise în vocea lui Valera același entuziasm pe care îl simțea și el. Apoi, propriul zâmbet i se stinse.

Graham își aminti de cuvintele lui Casey.

„Am o presimțire că nu suntem singuri."

Oare avea dreptate? Oare îi descoperise cineva înainte să primească ajutor? Graham se uită la celularul din mână. O clipă mai târziu, îl desfăcu și îi puse bateria în palmă. Ticălosul, se gândi el. Lângă baterie văzu un transmițător GPS.

Inima îi bătea cu putere. Nu mai conta tipul cu haine negre din SUV. El și Casey fuseseră urmăriți din Washington, și cu cât timp înainte de asta? Oare Jackie Miles fusese cea care îi pusese transmițătorul GPS? Ar fi fost simplu. Îi împrumutase telefonul de multe ori. Fiecare mișcare a lui Graham fusese monitorizată de Al-Hassan. Dușmanul știa cu precizie unde se aflau.

Nici nu puse bine telefonul jos, când luminile se stinseră și rămase în întuneric.

Își ciuli urechile spre interiorul casei, prea tăcută după părerea lui. Dar nu auzi nici un sunet, cu excepția propriilor bătăi de inimă. Nu vedea nici la un metru.

Nu erau singuri.

Și el nu știa unde era Casey.

Casey încerca să doarmă în dormitor.

Dar nu putea.

Cearta lor îi tot revenea în minte. Slujba lui adevărată, numele lui fals, conspirația care îi făcea propria viață să pară mult mai puțin importantă...

Oare chiar îi spusese adevărul?

Sau era doar o altă minciună?

Ceva o făcu să fie foarte atentă. Casey își îndreptă capul în direcția sufrageriei. Tastele computerului

nu se mai auzeau. Convorbirea lui cu cineva se terminase.

Se dădu jos din pat.

Nici unul dintre ei nu va mai dormi tot restul nopții. Era deja timpul să se lumineze de ziuă. Ea avea să facă o cafea, să audă totul de la Graham. Apoi va decide dacă să-l creadă sau nu.

Casey nu prea știa ce să creadă. Despre Graham. Despre relația lor. Începuse să spere cât timp stătuse în brațele lui. Dar era doar credulă, pentru că îl iubea?

Casey se lovi de un scaun, zgâriind podeaua cu piciorul. Stabiliză scaunul, apoi își continuă înaintarea. Se auzise foarte tare un zgomot ascuțit.

Dar de ce era casa atât de tăcută în rest?

Totala nemișcare îi făcea pielea de găină.

Graham plecase cumva din casă?

Casey voia să se uite pe fereastra din față, să se asigure că mașina lui era acolo, dar nu putea. Încă o dată își dori prezența liniștitoare a lui Willy.

Îl înfuriase pe Graham.

Dar și el o rănise.

Oare o lăsase singură, din furie?

Casey se strecură spre sufragerie.

Fu speriată de un lătrat ascuțit dinspre curte și își întinse mâna pentru a se sprijini de perete.

Willy?

Era doar în mintea ei. Nu se putea ca el să fie acolo. Cum ar fi putut ajunge din Washington până în Virginia, de unul singur? Își aminti că Graham pomenise de alte animale, câini și pisici, care și-au găsit drumul spre casă de la mii de kilometri. Dar

se îndoia că Willy putea să o urmeze într-un loc în care n-a mai fost niciodată.

Probabil că auzise câinele vreunui vecin.

Dacă ar putea să vadă...

Dar scurta perioadă în care văzuse nu se mai întoarse. Ca și îmbrățișarea puternică a lui Graham, vederea ei nu mai era.

Dacă Graham o abandonase și altcineva era în casă, s-ar putea, oare, salva?

Cum s-ar putea apăra dacă cineva ar încerca să o omoare? Cum ar putea scăpa?

Inima lui Casey bătea cu putere.

Câinele de afară lătră din nou, tare și ascuțit.

„Te rog, Doamne, să fie Willy!"

Nu îi sunase nimeni în legătură cu afișele împrăștiate prin Dupont Circle. Poate că în tot timpul ăsta Willy fusese pe drum. Nu putea avea încredere completă în Graham din cauza minciunilor pe care i le spusese, dar avea încredere în Willy.

Femeia se strecură prin sufragerie, spre ușa din spate. Își pusese mâna pe clanță când simți alături un corp greu. O mână puternică o prinse de gât. O palmă îi acoperi gura.

Casey se zbătu, dar nu putu țipa.

Capitolul paisprezece

— Eu sunt, îi șopti la ureche Graham.

Casey nu știu dacă să se simtă ușurată sau să se teamă și mai tare.

Își auzea propria respirație, scurtă și hârâită.

— Willy este afară.

Graham o puse repede la curent.

— Nu a venit aici de unul singur.

Mâna lui era încă la gura ei și ea îi simțea gustul, mirosul, parfumul. Scânci sub strânsoarea lui. Graham o strânse ușor ca să o liniștească, dar nu îi dădu drumul.

— Ai avut dreptate. Nu suntem singuri. Tocmai s-au stins luminile. Probabil că și cablul telefonic e tăiat, spuse el. De asta lătra Willy. Ca să ne avertizeze.

Gura lui Graham se apropie de ea, înfiorându-i pielea.

— Ești cu mine, Case?

„Am nevoie de tine."

O auzise în vocea lui. Sau era doar ecoul propriului ei gând?

Nu mai era timp.

Trebuia să decidă acum.

Bazat pe ce? Doar pe sentimente? Pe faptul că dacă o atingea, așa cum o făcuse toată noaptea, era

în stare să facă tot ce-i cerea el? Dacă Graham îi câștiga încrederea și apoi o atrăgea într-o capcană? Dacă făcea parte din conspirația teroristă, atunci va fi dusă spre moarte ca un miel la măcelar.

Totuși, lipsa ei de încredere le distrusese căsnicia.

„Nu ne-ai dat nici o șansă."

Dacă nu îl credea acum, nu numai propria viață ar fi în pericol, ci și securitatea națională.

Asta, dacă n-o mințea din nou...

Graham o împinse în peretele de lângă ușa bucătăriei. Simțea puterea corpului său, dar și mai mult de atât. Simțea nevoia lui Graham. Simțea adevărul.

Era timpul. Timpul să scape de trecut, de copilăria dureroasă care o făcuse neîncrezătoare. Casey se încruntă. Totuși mătușa Lila o primise cu brațele deschise. Se va gândi altă dată la asta. Amintindu-și cum a făcut dragoste cu Graham, Casey alese.

„Ești cu mine?"

Ea aprobă cu hotărâre din cap.

Afară, Willy lătră din nou. O chema.

Avea nevoie să meargă la el.

Când Graham îi dădu drumul, Casey se uită în ochii lui. Vrând cu disperare să vadă ceea ce avea nevoie. Dragostea lui.

În întuneric, nici el nu putea să vadă mai bine decât ea. Dar nici atacatorul lor.

— Willy ne poate ajuta, spuse ea.

Dornică să-l vadă, întinse din nou mâna spre clanță.

Graham îi apucă, din nou, mâna. Tare.

— Nu! De asta te-am prins înainte să deschizi ușa. Deja am găsit un transmițător GPS ascuns în celularul

meu. Fiecare mișcare a noastră a fost urmărită. Willy ar putea fi o capcană. Tu îl primești înăuntru, exact ceea ce vrea el să faci, și în următoarea secundă suntem făcuți bucățele. Exploziv plastic, C-4, cine știe? Nu e nevoie de prea mult.

Simțindu-se neajutorată, Casey își mușcă buza de jos. Ce puteau să facă? Evident Graham știa mai multe decât ea despre explozibili, arme, camuflaj.

Silențios ca o stafie, el se strecură prin bucătărie. Aproape fără nici un zgomot, deschise acolo un sertar și după aceea se întoarse la Casey.

— Cuțitul de carne al Lilei ne-ar fi mai de folos ascuțit, dar e bun și așa deocamdată.

Casey se îndepărtă de lama cuțitului. Nu se îndoia că Graham știa să o folosească. El o duse înapoi în sufragerie.

— Crezi că poți ajunge în dormitor fără să ne dai de gol? Va trebui să fii atentă. Am nevoie de geanta mea. Vreau să-mi aduci arma.

— Graham... șopti ea, fără a fi sigură dacă putea fi de folos.

— Poți s-o faci, iubito.

Încă mai ezita. Dacă se lovea de un scaun sau cădea pe hainele ei de pe podeaua dormitorului? De parcă i-ar fi simțit îndoiala, Graham o atinse pe ceafă.

Un val de dorință amestecată cu frică îi străbătu corpul. Casey se forță să-și facă curaj. Dacă nu își îndeplinea partea ei, mureau amândoi. Probabil și Willy.

Graham înclină balanța.

— E al naibii de întuneric aici, Case. De data asta am nevoie de tine ca să fii ochii mei.

Pentru prima dată, întunericul total devenise aliatul ei.

Dușmanul nu mai era lipsa vederii. Nici Graham.

Înaintă prin întuneric, din sufragerie, până în dormitor. Pe jos. Departe de ferestre. Nu se gândise nici măcar o clipă că Willy era afară, în curte, singur. Graham se ținu aproape de ea. Dar o lăsă pe Casey să-l conducă. Culmea ironiei, mai degrabă el se împiedica de ceva decât ea.

Oare vor reuși?

Casey își dorea să fi fost mai mult instruită la institut. Cu timpul, ar fi în stare să-și vadă singură de viață, fără nici un ajutor, cu excepția lui Willy. Dacă va supraviețui. Oare eventualul cronometru era programat să explodeze înainte ca ea să găsească arma lui Graham?

Casey aproape că plângea de frustrare.

Lângă șifonier, pipăi după geanta fostului soț. Când o găsi, îi deschise fermoarul, ținându-și respirația, în timp ce auzi un pârâit. Zgomotul i se păru că sună ca o jerbă de artificii. Se opri să asculte, dar nu mai auzi nimic.

Bun.

Avea deja mâna pe patul pistolului lui Graham și era gata să-l scoată, când deodată simți o mișcare în spatele lor.

Înainte să reacționeze, o voce dură de bărbat, pe care nu o recunoscu, spuse:

— Rămâi pe loc, Warren! Şi tu, păpuşă!

Auzi zgomotul pistolului armat.

— Dacă faci o mişcare, iubiţelul tău moare. Se pare că ai cam ruginit Warr, sau să-ţi spun Wilcox?

Îl avea la mână pe Graham! Casey făcu întocmai cum i se ordonase şi încremeni.

Un miros familiar îi făcu inima lui să bată cu putere. Omul din lift!

— Tom Dallas. Pui de căţea ce eşti, spuse Graham încet.

Fostul lui partener aprinse o lumină. Graham se uită în spate să-i vadă ochii înguşti, de un albastru rece, lipsiţi de sentimente. Părul lui blond era mai scurt acum, dar altfel nu îşi schimbase foarte mult înfăţişarea de când nu se mai văzuseră. Păr deschis. Nu iese în evidenţă. Aşa îl descrisese ea pe bărbatul din lift. De ce nu şi-a dat seama mai devreme despre cine era vorba?

— Hei, ţi-am adus câinele înapoi, nu? La ce sunt buni partenerii? M-am gândit să-ţi dau o şansă, un semn că sunt şi eu pe aici. Trebuie să-ţi aminteşti, îmi plac animalele.

— Ţin minte că ai vrut să frigi câinele Akita al cuiva, la un foc de tabără, în Alpii Japoniei.

Dallas fusese întotdeauna crud. Graham ştia că nu ar avea remuşcări dacă l-ar omorî pe Willy sau pe oricine i-ar sta în cale. De fapt, de asta şi venise.

— Ai memorie bună, dar hai să n-o speriem pe micuţa doamnă.

Îl împinse pe Graham spre ea.

— Te rog, scoate-ți mâna din geantă, doamnă Warren. O armă nu-ți va fi de folos.

„Cea mai groaznică trădare pe care mi-o pot imagina este cea a unui om căruia i-am încredințat viața, odată."

— Grăbește-te, murmură el, sau va trebui să-l rănesc pe soțul dumitale.

Graham se pregăti. Când Dallas îl împinse mai mult în dormitor, Casey făcu ceea i se ceruse. Fața îi era albă, iar buzele strânse. Frumoșii ei ochi verzi erau deprimați. Își trase mâna din geantă exact când Dallas îl lovi pe Graham peste încheietura mâinii și-l făcu să scape cuțitul pe care îl ținea acolo.

— Ar trebui să te torturez, mârâi Dallas. Să folosesc fiecare truc, tot ce am învățat la Langley și în toate acele iaduri pe care le numesc „cursuri avansate". Te-aș face în zece minute să ciripești ca o privighetoare. Dar de ce să nu o iau pe îndelete?

Graham își masă încheietura amorțită.

— Mie îmi convine. Asta le va da poliției și lui Holt Kincade destul timp să ajungă aici.

— Holt? Parcă ar fi o reuniune. Bună încercare, dar pun pariu că tu și nevasta, adică fosta nevastă, sunteți singuri. Da, chiar îmi pare rău pentru divorț.

Nu părea însă să regrete. Graham se întreba dacă omul pe care îl numise cândva prieten era capabil de vreun sentiment. Doar până și el își reprimase prea mult timp propriile sentimente, mai ales în privința lui Casey. Și acum viața ei era în mare pericol din cauza lui.

Graham nu anticipă lovitura lui Dallas. Gemu de durere atunci când patul pistolului îl lovi peste cap. Dallas râse.

— Asta e pentru că mi-ai scos omul de pe șosea. Se va face bine, nu mulțumită ție. Nu am fost prea fericit că a trebuit să te urmăresc eu însumi.

Graham încercă să-și recapete respirația.

— Cât de complicat a fost? Aveai un dispozitiv de urmărire în telefonul meu.

— Ah, l-ai găsit. Bine lucrat. Nu-i așa că sateliții sunt super? Au transformat treaba noastră într-o artă a preciziei.

Vocea lui deveni mârâită.

— Nu era nevoie de toate astea, să știi. Poți da vina pe nevasta ta pentru asta. Dacă nu aș fi văzut-o la Hearthline, nu aș fi ghicit că lucrai acolo, sau cel puțin nu pentru o vreme.

— Ai dat cu mașina peste Casey, în garaj.

— Regretabil. Probabil un impuls al meu, dar nu puteam risca să știe cine sunt. Ar fi fost dificil să-mi explic prezența din acea zi la Hearthline.

— Erai acolo să te întâlnești cu o persoană de legătură.

Nu era o întrebare.

De aceea tăcu.

— Cum Casey nu a murit în accident, și nici nu părea să mă recunoască, am decis să mă distrez. Să te țin sub presiune, Warren. Să o sperii pe ea ca să-și țină gura. În orice caz, am câștigat ceva timp, și dacă și-a ținut-o și dacă nu.

— Pentru trădare? Tu ai fost cel care îi vindea lui Al-Hassan secrete de la Hearthline.

— Cu ajutorul lui David Wells. Amândoi suntem de acord că cealaltă parte este mai atrăgătoare în ziua de azi. Şi în tot acest timp, tu mă ajutai.

— Te-ai jucat cu noi.

Întorcându-se, Graham scoase un sunet de frustrare.

— Cum naiba te-am ajutat...

— Jackie Miles. Sau care dracu' era numele ei de acoperire.

Făcu o pauză, nefiind sigur dacă e cazul să le spună mai mult.

— La început nu a vrut să coopereze, desigur. Dar i-au plăcut banii pe care i-am dat pentru a-şi încetini investigaţia şi pentru a-mi transmite informaţii.

Dallas zâmbi.

— Legate de securitate şi personale, adăugă el. Jackie îmi spunea ce informaţii aveai, şi mi-ar fi spus dacă nevasta ta şi-ar fi amintit cine sunt. Spre norocul ei nu a făcut-o.

Apoi mai era şi ameninţarea mea că te-aş fi omorât nu numai pe tine şi pe Casey, ci şi familia lui Jackie dacă nu făcea cum voiam eu. Ciudat, murmură el. Noi doi am manipulat agenţi ca ea peste tot prin lume.

— Nu şi în S.U.A., spuse Graham.

Îl durea capul de la lovitura lui Dallas, dar trebuia să fie atent la el. Dacă nu, el şi Casey erau pierduţi.

Dallas ridică din umeri.

— După ce biata Marilee a murit în garaj, Miles a înţeles ce voiam să spun. Dar, din păcate pentru ea, s-a răzgândit. Se simţea vinovată că strângea in-

formații din, să le spunem, surse „secrete", altele decât Hearthline.

Clătină din cap.

— Mai rău de atât, ea chiar te plăcea pe tine, o plăcea pe Casey. Când scrupulele lui Jackie mi s-au pus în cale, nu am avut de ales. Ți-ar fi spus totul acolo la cafenea.

Graham simți și el pornirea de a ucide. Jackie greșise, dar ea era doar o fraieră. Casey era încă în viață, totuși Graham nu mai avea mult timp la dispoziție. Ea stătea ghemuită lângă geantă și el se rugă să rămână acolo. Trebuia să găsească un plan pentru a se salva. Să-l țină pe Dallas de vorbă.

— Cum ai putut să-ți trădezi țara în felul ăsta? S-o omori pe Miles și să încerci să o omori și pe Casey, care nici nu te putea identifica?

Drept răspuns, Dallas îi trase un pumn care îl dădu pe spate. Graham își pierdu echilibrul, apoi căzu în genunchi, încă slăbit de la rană și de la loviturile lui Dallas.

— Ușor, spuse bărbatul. Până la urmă, asta am fost eu antrenat să fac. Acum am să vă omor pe amândoi. Te-am urât întotdeauna, Warren, spuse el. Ești prea cinstit, loial, un adevărat cercetaș sub acoperire. Dar jocul meu de-a șoarecele și pisica s-a terminat acum. Ca și Marilee și Jackie, și voi doi mi-ați servit scopul.

Ezită.

— Nu ar fi bine pentru mine să fiu descoperit înainte de atacurile de Ziua Muncii. Totuși, trebuie

să-ți mulțumesc. În timpul unei misiuni dificile, este întotdeauna bine-venit să te mai și distrezi.

— Ticălosule! strigă Graham furios.

Se ridică, cu greu, în picioare.

— Știam că cineva din echipă era în cârdășie cu Al-Hassan. Te-aș fi găsit mai devreme Dallas, dacă...

— Nu eram mai iscusit decât tine.

— Am fost parteneri.

În timp ce se ridică în picioare, Dallas îl lovi în stomac și privirea lui Graham se încețoșă. Se clătină, uitându-se la cuțitul de carne al Lilei aflat nu foarte departe de el. Ar putea să-l apuce la timp?

Gândul ăsta nu-i părăsise mintea cât timp cuțitul se rotise încontinuu, pe podea, ca un titirez. Își simțea ura pentru trădător aproape materializându-se. Cum îl putea doborî pe cel mai tare adversar pe care îl înfruntase vreodată?

Când Dallas îl lovi, din nou, cu patul pistolului camera se învârti în jurul lui Graham.

Încercă să se concentreze pe Casey, care își ținea capul aplecat, ascunzându-și ochii verzi sub părul ei blond-închis, dar asta era tot ce putea face. Un val de dorință și iubire îi străbătu corpul chinuit de durere.

Ca Tom Dallas, trăise și el în minciună.

Acum nu va mai putea să o salveze pe Casey. Din cauza lui, ea va suferi din nou. Era neînarmat, și nu avea cum s-o apere. Sau să se protejeze pe sine. Fără un miracol, o va dezamăgi din nou pe Casey.

Și acum, urmau să moară.

Dar Casey nu era neînarmată.

Nu vedea să lovească cu un cuțit sau să tragă cu pistolul. Dar nu trebuia să vadă pentru a-l ajuta pe Graham. Trebuia să-l ajute sau mureau amândoi.

Pe întuneric, își bagă mâna iar în geantă, rugându-se ca Dallas să nu observe. Dar acesta era dezlănțuit asupra lui Graham, amintindu-i în câte feluri poate fi omorât un om. Îi promitea că în ceea ce-l privea le va folosi pe cele mai lente și mai crude dintre ele. După ce o va omorî pe Casey. Și îl va sili pe el să privească.

Casey spera că Tom Dallas nu o vedea. Se ridică în genunchi și scoase mâna din geantă ținând ceva în pumn, apoi îl lăsă să zboare și aruncă butonul spre capul lui.

Vocea lui îi oferise o țintă.

Dar țintise tot la nimereală. Nu conta.

Diversiunea îi dădu timp lui Graham să reacționeze. Deoarece nu se aștepta la nimic de la Casey, Dallas scoase un sunet de uimire când îl lovi butonul.

— Ochiul meu.

Lui Casey i se păru că e momentul potrivit. Graham nu irosi ocazia. Auzi zgomotul unei lupte scurte, apoi un șuierat. Al lui Graham? Al lui Tom Dallas?

Spre marea ei ușurare, Graham îl țintui la podea într-o clipă.

— Dă-mi arma, iubito! Nu-mi pot ține genunchiul pe ceafa lui la nesfârșit.

Făcu o pauză.

— Deși e tentant. O mică răsucire și gata cu Dallas. E rupt. Ești mort.

Case îl auzi pe Graham cum îl ridică în picioare. Îi dădu Glock-ul rece de oțel în mâna care aștepta. Își imagina cum Graham îl ține la capul lui Dallas.

— Dacă nu te judecă pentru trădare, vin chiar eu după tine.

Casey auzi bătăi insistente în ușă. Un bărbat strigă:

— Warren, ești înăuntru?

— Holt Kincade, spuse Graham, ca să o liniștească.

— Intră! Noi l-am prins.

Noi. Casey se gândea că era cel mai frumos cuvânt din tot vocabularul. După ce Tom Dallas va merge la închisoare, îi va spune și Graham și-l va convinge să o primească înapoi.

În curte, Willy lătra insistent.

În timp ce cineva îl prelua pe Tom Dallas, ea îi atinse brațul lui Graham și îi acoperi mâna cu a lui.

— Holt a adus și o unitate de geniști. Va fi bine.

Se referea la Willy.

Casey simți cum încordarea face loc unui sentiment de ușurare. Celelalte întrebări ale ei puteau să mai aștepte. La fel și declarația ei de dragoste. Foarte curând ea îi va pune acele întrebări, apoi îi va oferi inima lui Graham. Pentru că acum erau în viață.

— S-a terminat, spuse el.

Sfârșitul unui lung și întunecat coșmar, se gândi Casey. Graham o prinse în cercul strâns al brațelor sale și ea decise că nu va mai pleca niciodată.

Nu și dacă ținea de ea.

Spera ca acesta să fie un nou început pentru ei.

Capitolul cincisprezece

Graham stătea cu Casey, Holt Kincade și Rafe Valera în jurul mesei din sufrageria Lilei. Ceilalți doi bărbați discutau despre evenimentele din acea zi și despre conspirațiile teroriste în general, Casey urmărindu-i cu atenție.

Atacurile de Ziua Muncii fuseseră evitate. Tom Dallas și oamenii lui Al-Hassan, inclusiv David Wells, erau reținuți. Casey nu mai era în pericol. Dar Graham era încă încruntat.

— Știu că ceilalți doi bărbați pe care i-am văzut făceau parte din conspirație, spuse Casey. Dar cine erau?

— Mercenari. Antrenați în Afganistan, unde Tom l-a contactat prima dată pe Al-Hassan, răspunse Holt.

— Tom a fost cel care m-a lovit cu mașina. El m-a amenințat la metrou. Dar când unul dintre acei bărbați m-a împins în ușa rotativă, apoi a fugit, conducea mașina lui Tom Dallas, cea cu înmatricularea falsă.

— Da, aprobă Holt. Aceeași mașină care te-a lovit pe tine. Făcea treaba murdară pentru Dallas. Tipul s-a întors apoi la casa lui Marilee Baxter...

— Pe care ea o împărțea cu Tom Dallas, spuse Graham încercând să intre în discuție. Când omul lui a ajuns acolo, s-au certat în legătură cu incidentul. Marilee i-a auzit.

Holt interveni:

— L-a amenințat că va chema poliția. Știa mai mult de atât despre accident, despre toată conspirația... Așa că Dallas a decis să-i închidă gura. Pentru totdeauna.

— Apoi, în timpul luptei ea i-a prins butonul, spuse Casey. Cel pe care l-a găsit Graham în mâna ei.

Holt fornăi cu ochii lui albastru-verzui sclipind.

— Și fostul tău soț, delicventul, l-a păstrat pentru el.

Se uită la Graham.

— Știi că ar trebui să te bag direct în pușcărie pentru sustragere de probe.

— Încearcă.

Graham își forță un zâmbet. Dar Holt avea dreptate și Graham nu putea să scape de dispoziția lui sumbră. Toată lumea se simțea bine, în afară de el. Chiar și faptul că nu o mai văzuse de mult timp pe Casey zâmbind fără nici o grijă nu-l ajuta. Cafeaua tare și tortul de ciocolată promise de Lila, pe care le așteptau cu toții, nu-i liniștea mintea. Sau vina.

— Apoi mai este Willy, continuă Casey. Tom Dallas l-a luat de la apartamentul meu?

Graham trebui să dezaprobe.

— Nu, a fost din nou omul lui Tom. Amintește-ți că, spre deosebire de acea zi în lift sau în metrou, atunci nu i-ai simțit mirosul. Se pare că ai avut drep-

tate. Este un aftershave dintr-un amestec special. Făcut la Kabul.

Lângă el, Holt făcu o grimasă, în timp ce completă povestea.

— Nici bomba aia legată de Willy nu a fost o floare la ureche. Echipa mea s-a chinuit destul de mult ca să dezamorseze drăcia aia, în curte.

Arătă spre fereastră.

— Nici n-au avut prea mult timp ca s-o facă.

Casey se aplecă să-l mângâie pe Willy, care stătea pe podea la picioarele ei, cu limba scoasă și cu o expresie tâmpă pe față. Era ca și cum nu fusese deloc plecat. Sau în pericol.

Graham și-ar fi dorit să zâmbească, dar nu putea.

— Credeam că bomba era programată să explodeze când l-ar fi atins cineva, spuse el. Însă avea un cronometru.

— Și mai erau exact trei minute până la detonare când am ajuns noi. Willy a fost norocos, adăugă Holt, netezindu-și părul blond. Și noi la fel. Nu mi-ar fi plăcut să pierd vreun bărbat.

Se uită la Casey

— Sau o femeie. Sigur nu vrei să vii la noi, Casey? Ai fi foarte bună în domeniul antiterorismului.

Graham zâmbi.

— Să fi văzut-o cum a lansat acel buton în capul lui Dallas.

— L-am lovit în ochi, spuse ea, cu mândrie.

— Dar trăgătorul nostru de elită are alte planuri, adăugă Graham.

Se ruga să aibă. Caci avea multe de recuperat.

Pentru început, propria greșeală. Lăsase în urmă Washingtonul și un sistem modern de securitate pentru a-i pune viața în pericol la cabana Lilei. Verificase încuietorile în seara aceea, dar erau normale. Tom Dallas probabil că intrase fără nici un efort folosind o carte de credit. Înainte ca Graham să-și dea seama ce se întâmplase, el era deja înăuntru.

Și el se gândise că lângă el, Casey poate fi în siguranță.

De parcă izolarea cabanei ar fi fost de ajuns. Sau arma pe care o avea.

Imediat ce ajunseseră acolo, el se dusese să verifice mașina bucată cu bucată, căutând un dispozitiv de urmărire, iar acesta fusese tot timpul ascuns în celularul său. El, marele agent secret. Chiar ar trebui să se pensioneze.

— Ai planuri? întrebă Casey.

— Da. Dar sunt încă secrete.

Ea începu să se zbârlească.

— Doar nu îmi ascunzi ceva din nou, Graham Warren.

— ...și Kincade nu trebuie să știe, adăugă el.

Rafe Valera stătea mai aproape de ea decât Holt, care era pe partea cealaltă a mesei. Rafe își puse mâna musculoasă pe umărul ei.

— Vrei să-l învăț eu pe Graham cum să se poarte?

Femeia zâmbi, știind că o tachinează.

— Mă descurc singură.

Graham se îndreptă în scaun. Se uită la silueta musculoasă a lui Valera, la părul și la ochii lui negri. Omul părea fioros chiar și când glumea.

— Până la urmă, cu ce te ocupi? îl întrebă Graham iritat.

Bărbatul ridică din umeri.

— Cu puțin din una, puțin din alta...

Făcu o pauză, de parcă ar fi fost nesigur dacă să-i ofere sau nu informații. Graham știa prea bine acel sentiment. Într-un final Rafe recunoscu:

— În ultimii doi ani am fost polițist pe liniile aeriene.

Casey clipi.

— De asta erai uneori plecat?

— Am fost. Am demisionat. Trebuia să fiu disponibil.

Privirea lui se concentră asupra unei fotografii cu Lila aflată pe un perete.

— Tata se simte din ce în ce mai rău. Am decis să-i găsesc un azil. De aceea făceam curățenie în dulap când am descoperit cutia pe care ai pierdut-o.

Casey își puse o mână pe brațul lui pentru a-l liniști.

— Vai, Rafe, îmi pare rău pentru Anton.

În acel moment, Lila le aduse mâncarea. Ceilalți doi bărbați se aruncară asupra feliilor de tort de parcă erau înfometați. După criza de la cabană, erau bineînțeles, lihniți, dar Graham își pierduse apetitul.

Mătușa își trase un scaun și își puse o mână pe a lui Casey. Și Lila zâmbea, dar lui Graham ochii ei îi păreau încețoșați.

— M-am uitat pe fereastră și am văzut oameni în uniformă mișunând peste tot. Și nu mi-am putut crede ochilor. Ce a fost toată tărășenia asta?

— Este secret, murmură Casey.

— Vă pot spune că pericolul a trecut, doamnă, o asigură Holt. Grupul meu a rezolvat lucrurile, cu ceva ajutor și de la poliția locală, și răufăcătorul a fost prins.

— Dar cine era? insistă bătrâna.

— Cel care mi-a furat câinele, răspunse Casey.

Asta îl surprinse pe Graham, dar Lila știa că nu mai trebuie să întrebe. Jumătate din agenții pe care îi știa Graham locuiau în Virginia. Asemenea răspunsuri în doi peri erau obișnuite. *Lucrez pentru guvern.* Lila o mângâie din nou pe Casey.

— Oricine ar fi fost, mă bucur că nu te-a rănit. Și că am șansa de a-mi cere scuze. Când erai mică și ai stat un an cu noi, am vrut să te păstrez. Am vrut să te adopt, dragă.

Lila ezită.

— Dar unchiul tău era atunci deja bolnav. Din cauza asta, s-a gândit că un copil ar fi prea mult pentru mine, și astfel a trebuit să te las să pleci. Îmi pare rău, spuse ea. Nu vreau să te pierd din nou, Casey. Sau pe Graham, adăugă ea, privindu-l cu drag. Sper să vă văd pe amândoi mai des, pe aici.

Graham sorbi din cafea.

— Cred că putem face asta.

Totuși nu era sigur dacă făcea și el parte din schemă. Sau din viitorul lui Casey.

— Putem?

Ea îi aruncă o privire fugară.

Înainte de asta avea mai multe de explicat.

— O să-ți spun tot. Între timp, tortul este la ora șase, iar șervețelul la nouă. Nu vărsa cafeaua. E al naibii de bună. Este la ora două.

Lila clipi.

— Varsă tot ce vrei. Se curăță imediat.

Rafe rânji, dar Graham și Holt se uitară concentrați la desert.

— Bine ai venit acasă, dragă! Mi-a fost așa dor de tine. Bine ai venit acasă!

Oare Lila chiar o așteptase atâta timp? Cu acest sentiment cald de apartenență? Poate că, în toți acei ani, deși Casey nu se simțise dorită, ea era de fapt.

De acum încolo, se va încrede în acest sentiment și în Graham. Cu inima, cu toată ființa ei. El era, și fusese dintotdeauna, singurul bărbat pe care și-l dorise. Dragostea vieții ei.

De ce păruse atât de sumbru și abătut mai devreme?

Acum, în cabană, el era din nou tăcut.

După ce Rafe și Holt plecară, Lila insistă ca cei doi tineri să petreacă noaptea acolo. Se puteau întoarce în Washington și a doua zi. Acum, că luna îi acoperea cu o mantie argintie, ea își imagină că stau unul lângă altul pe patul mare pentru încă o noapte. Casey nu știa cum să-l abordeze, dar până la urmă Graham îi zise:

— Vino aici, și o trase lângă el.

Casey își îngropă obrazul în pieptul lui.

Moale, ferm, perna perfectă pentru ea.

— Ce s-a întâmplat? Tom Dallas nu a câștigat.

— Nu.

— Am dejucat atacul terorist, Graham, sublinie ea.

Se aştepta ca el să-i spună că şi asta e secret.

— Da.

— Asta e tot? Doar atât?

Casey îl sărută pe gât. Acum ştia de C.A.T. Secretele lui Graham nu îi mai ameninţau securitatea.

— Măcar este un răspuns.

Se uită în sus, la el, prin întuneric. Când clipi, figura lui nu se transformă în imaginea clară pe care şi-o dorise. De această dată, nu. Faptul că văzuse, pentru puţină vreme, fotografia aceea cu Tom Dallas, omul din lift, nu fusese un semn că îi revine vederea.

Sau a fost? Poate...

Se va duce la doctor atunci când vor ajunge acasă. Deocamdată, Casey îşi puse mâinile pe faţa lui Graham şi îşi aminti înfăţişarea lui. Ochii şi părul lui negru, zâmbetul lui minunat... Voia să-i audă vocea.

Dacă umflătura din jurul nervilor optici se micşorase, aşa cum indica faptul că văzuse fotografia, poate că îi va reveni o parte din vedere, măcar atât cât să vadă cu ochelari.

Dar dacă tot ce va mai vedea va fi doar o imagine fugară, atunci asta era. Îl avea pe Willy, plus propriile instincte. Atâta timp cât îi putea atinge faţa lui Graham, îi auzea vocea, îi simţea mirosul, îi gusta buzele şi îi simţea dragostea, ea era fericită.

Presupunând că el o voia. Ridicându-se într-un cot, Graham se uită la expresia vulnerabilă de pe faţa ei frumoasă. „Măcar este un răspuns." Nu îi putea spune totul, dar destul cât să-i satisfacă curiozitatea şi să menţină deschise liniile de comunicaţie între ei. Graham inspiră adânc.

— Tom Dallas nu va mai trăda această țară. El și cu oamenii lui vor sta după gratii pentru tot restul vieții, și asta dacă nu primesc pedeapsa capitală.

Îi netezi părul cu mâna tremurândă.

— Apoi? spuse ea. Știu că este ceva în neregulă.

— Totul, recunoscu el.

Se simțea groaznic.

— Te-am amestecat în povestea cu Dallas. Ți-am pus viața în pericol.

Spre surprinderea lui, Casey se zbârli.

— Eu m-am amestecat în asta când am intrat în holul de la Hearthline și l-am văzut în lift.

Se uită cu o privire goală la el, dar nu pentru că era oarbă, ci pentru că nu înțelegea.

— Spune-mi. Cum este asta vina ta?

— Cabana Lilei, bălmăji el.

Gesticulă prin cameră, spre pat, deoarece gâtul lui i se blocase.

— A fost ideea mea să venim aici.

— Și ai fost grozavă azi, Case.

— Păi, ne-am descurcat noi. Împreună.

— Da, spuse el vesel. Presupun că ne-am descurcat. Și nu aș fi reușit fără tine, recunoscu el. Cred că asta este pentru mine o lecție bună.

Graham ezită, uitându-se în superbii ei ochi verzi. Vocea lui deveni rugătoare.

— Putem rezolva restul problemelor dintre noi, Casey?

Ea clipi surprinsă.

Graham își înghiți un nod din gât. Era timpul să riște. Așteptase asta toată ziua.

— Adevărul este că nu prea pot face nimic care să merite fără tine. Eu cred că divorțul nostru a fost o greșeală.

Își învinse și ultimele temeri.

— Deci, ce zici?

— În legătură cu ce?

Părea că-și ține respirația.

Acum că începuse, nu îi va face treaba ușoară, și nu o învinovățea. Ar fi trebuit ca el să stea în genunchi. Cu un inel cu diamant. Implorând-o.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim. Să ne recăsătorim.

Casey rămase cu gura căscată.

— Asta dacă n-ai prefera să stai cu Rafe Valera, adăugă el.

Ochii ei sclipiră.

— Nu există nimic altceva decât prietenie între noi doi. Mă bucur că nu a fost implicat în toată treaba cu teroriștii, dar nu este genul meu.

Graham își încasă pedeapsa. O merita. Poate că Tom Dallas și conspirația teroristă se dovedeau a avea și un efect benefic. El spera.

— Care este genul tău?

Ea nu ezită.

— Tu.

Casey își înfășură brațele în jurul gâtului lui și îi trase capul în jos.

— Ce om enervant ești! Te iubesc, Graham! Nu am încetat niciodată să te iubesc.

— Nici eu.

Dar nici asta nu era de ajuns.

— Trebuie să te aud cum o spui, Domnule Puternic și Tăcut.

Graham îi întoarse zâmbetul. Risc era numele lui mic. Era ceea ce-i făcea simțurile să vibreze. Îl făcea să se simtă viu. Asta și dragostea lui Casey.

— Credeam că eu sunt funcționarul public monoton.

Ea chicoti.

— Da, cum să nu. Și când colo eu aveam de-a face cu un supererou.

— Te iubesc. Nu te deranjează ocupația mea?

Casey făcu o pauză.

— Nu mă va deranja dacă ne punem de acord că îmi vei împărtăși ceea ce vei putea în legătură cu munca ta. În schimb, eu voi încerca să nu pun prea multe întrebări.

Își zâmbiră unul altuia.

— S-a făcut, zise el.

— Eroul meu!

Graham răsuflă ușurat. Nu o va mai minți *niciodată*. Cu inima bătându-i cu putere, cuprins de speranță, își lăsă gura peste a ei și se sărutară lung și dulce. În capătul celălalt al camerei, coada lui Willy bătea în podea în ritm de vals. Casey îi făcuse un pat din pături, lângă fereastră. Graham nu se gândea la câine atunci.

— Casey, am luat o decizie.

După ce aproape că o pierduse din cauza lui Tom Dallas și a viziunii lui nebunești asupra lumii, Graham știa că se săturase de atâta acțiune. Avea treizeci și patru de ani. Era timpul pentru o schimbare.

Ea îl aştepta răbdătoare.

— Mi s-a oferit un post de supraveghetor la C.A.T. Şi o mărire de salariu. Voi accepta.

Spre surprinderea lui, ea se încruntă.

— Eşti sigur?

Da.

— Am nevoie de mai mult timp cu tine. Pentru noi.

— Dar dacă nu eşti fericit stând în spatele unui birou?

— Voi fi. Nu voi pune în pericol familia noastră.

Îi dădu înainte până nu-şi pierdea tupeul.

— Vreau să avem copii.

Evident încântată, Casey îl sărută din nou, coborându-şi mâna dintre ei spre boxerii lui Graham.

— Atunci hai să ne apucăm.

— Nu. Mai întâi nunta.

— *Graham.*

El rânji.

— Poate că o repetiţie nu strică.

Pentru ceva timp, fură ocupaţi cu perfecţionarea tehnicii, cu limbajul trupului, până când Casey oftă. În secunda următoare, îşi dădea jos cămaşa de noapte şi o lăsa pe podea.

Graham se uită în jos, la ea, prin întuneric. Era atât de frumoasă şi era a lui. Din nou, Willy li se alătură pe pat, de parcă ar fi fost invitat. Graham protestă.

— Sper să nu-şi facă un obicei din asta.

— Ştiu şi eu. Nu-i place să doarmă singur.

Graham înjură, dar nu era supărat. Labradorul nu merita să fie pedepsit. Trecuse prin multe, şi era

însoțitorul de nădejde al lui Casey. La fel ca și Graham.

— Presupun că vrea să participe și la nuntă, nu?

Casey îi trase capul înspre al ei. Graham o simți cum zâmbește lipită de gura lui.

— Willy este martorul tău ocular.

El gemu, în mare parte din cauză că ea îl atinsese în locul lui cel mai sensibil.

— Ce glumă jalnică!

— Nu este o glumă, Graham. Acum taci din gură. Fă dragoste cu fosta nevastă, în curând actuala.

O sărută pe buze.

— Întotdeauna am fost compatibili.

— Mai ales la asta.

După aceea, se lăsă liniștea. În afară de respirația lui Willy din sufragerie, unde se retrăsese pentru a le oferi intimitate, și gemetele lor din dormitor, nu se mai auzea nimic.

— Puțin mai jos, șopti Casey.

— Ora cinci?

— Șase, spuse ea. Ah, acolo.

Mult mai târziu, Casey stătea în brațele lui Graham. Își număra binecuvântările. Iubea. Și era iubită la rândul ei.

Nu avea nevoie de vedere pentru a fi fericită.

Îl avea pe Graham.

Sfârșit

HARLEQUIN®

INTRIGUE

Celebra serie de romane polițiste care și-a câștigat milioane de cititori în întreaga lume este prezentată în România de

CARTEA DE WEEKEND